

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

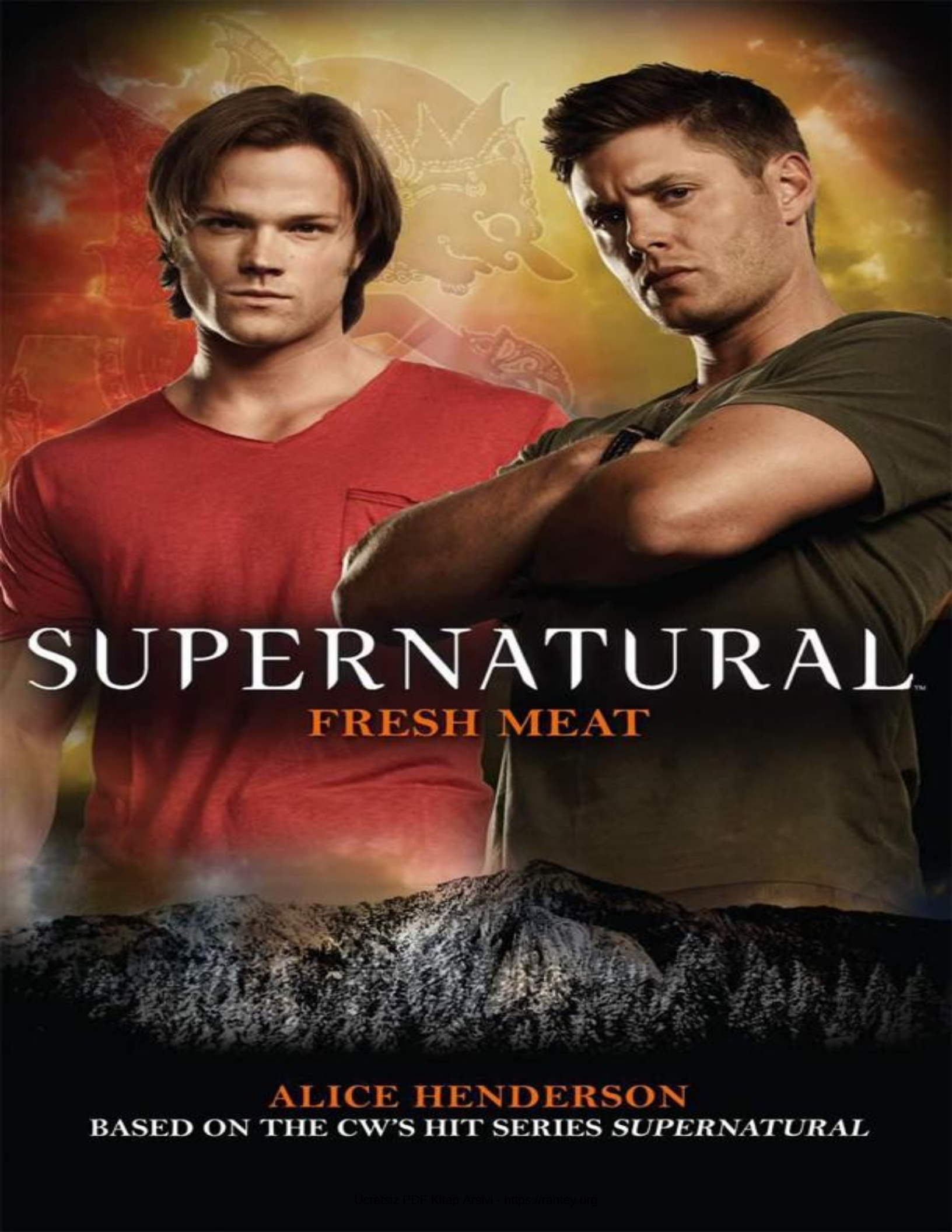
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SUPERNATURAL™

FRESH MEAT

ALICE HENDERSON

BASED ON THE CW'S HIT SERIES *SUPERNATURAL*

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

TITAN BOOKS'TAN DA TEMİN EDİLEBİLİR:

Doğaüstü: Ejderhanın Kalbi

Keith R.A. DeCandido tarafından

Doğaüstü: Kutsal Olmayan Dava

tarafından Joe Schreiber

Doğaüstü: Oğulların Savaşı

Rebecca Dessertine & David Reed tarafından

Supernatural: Bir Yıl Geçti

Rebecca Dessertine tarafından

Supernatural: Coyote'nin Öpücüğü

tarafından Christa Faust

Doğaüstü: Gece Terörü

tarafından John Passarella

Doğaüstü: Geçiş Töreni

tarafından John Passarella

DOĞA ÜSTÜ

TAZE ET

ALICE HENDERSON

Eric Kripke tarafından yaratılan SUPERNATURAL

TİTAN KİTAPLARI

Supernatural: Taze Et

Baskı ISBN: 9781781161128

E-kitap baskısı ISBN: 9781781161159

Titan Books tarafından yayınlandı

Titan Publishing Group Ltd'nin bir bölümü

144 Southwark St, Londra SE1 0UP

İlk baskı: Ocak 2013 10 9 8 7

6 5 4 3 2 1

Telif Hakkı© 2012 Warner Bros. Entertainment Inc.

SUPERNATURAL ve ilgili tüm karakterler ve unsurlar Warner Bros. Entertainment Inc. şirketinin ticari markalarıdır ve © Warner Bros.

Kapak görselleri: Kapak fotoğrafı © Warner Bros. Entertainment Inc. Gölge

Kukla© Shutterstock. Sıradağlar© Shutterstock.

Web sitemizi ziyaret edin: www.titanbooks.com

Bu kitabı beğendiniz mi? Okurlarımızdan haber almayı seviyoruz. Lütfen bize e-posta gönderin

readerfeedback@titanemail.com veya yukarıdaki adresten Okuyucu Geri Bildirimi bölümünden bize yazabilirsiniz.

Önceden bilgi, haberler, yarışmalar ve özel teklifleri çevrimiçi olarak almak için lütfen web sitemizdeki Titan haber bültenine kaydolun: www.titanbooks.com

The CW'*Supernatural* dizisindeki karakterler hariç olmak üzere, bu yayın, içeriği veya referansları da dahil olmak üzere, burada atıfta bulunulan herhangi bir üçüncü şahıs, kurum veya ürün tarafından hazırlanmamış, onaylanmamış, desteklenmemiş veya lisanslanmamıştır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Gerçek olaylarla, yerlerle, örgütler ya da yaşayan ya da ölmüş kişiler tamamen tesadüfidir.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez ya da başka bir şekilde dağıtılamaz. yayımlandığı cilt veya kapaktan başka bir cilt veya kapakla ve sonraki alıcıya benzer bir koşul uygulanmaksızın.

Bu eserin CIP katalog kaydı British Library'den temin edilebilir. Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmış ve ciltlenmiştir.

Jason'a, hiç bitmeyen cesareti için Norma'ya, batı
vahşı doğasındaki maceralarımız için
Gordon'a, bana canavarların sevgisini bahşettiği için

TARİHÇİNİN NOTU

Bu roman yedinci sezonda, "Kapa Çeneni, Dr." ile
Phil" ve "Slash Fiction."

İçindekiler

[Önsöz](#)
[Bir İki Üç](#)
[Dört](#)
[Beş](#)
[Altı](#)
[Yedi](#)
[Sekiz](#)
[Dokuz](#)
[On](#)
[On bir On iki](#)
[On üç](#)
[On Dört On](#)
[Beş](#)
[Onaltı](#)
[Onyedi](#)
[Onsekiz](#)
[Ondokuz](#)
[Yirmi](#)
[Yirmi Bir Yirmi](#)
[İki Yirmi Üç](#)
[Yirmi Dört](#)
[Yirmi Beş](#)
[Yirmi Altı](#)
[Yirmi Yedi](#)
[Yirmi Yirmi](#)
[Dokuz Sekiz](#)
[Otuz](#)
[Thirty-One](#)
.

Otuz İki
Otuz Üç
Otuz Dört
Otuz Beş
Otuz Altı
Otuz Otuz
Otuz Dokuz
Yedi Sekiz
Kırk
Kırk Bir
Kırk İki Kırk
Üç Kırk
Dört Kırk
Beş Kırk
Altı
Kırk Yedi
Kırk Kırk
Dokuz
Sekiz Elli
Elli Bir Elli
İki Elli Üç
Elli Dört
Elli Beş Elli
Altı
Elli Yedi Elli
Sekiz Elli
Dokuz
Altmış Bir
Altmış
Altmış İki
Altmış Üç
Altmış Dört
Beş
Teşekkür Yazar
Hakkında

Önsöz

Sierra Nevada Dağları, 1846

Tek düşünebildiği şey yemekti. Varlığının her zerresi bu düşünceyle titriyordu. Acı çektiği her an, onu nasıl bulacağını, dişlerinin arasında ne zaman hissedeceğini, acı çeken midesini nasıl dolduracağını düşünmekle geçiyordu. Geceleri rüyasında yemek görüyordu: biftek; patatesli ve havuçlu sıcak güveç; sıcak tereyağlı bisküviler; taze kavrulmuş mısır ve kızarmış tavuk. Bazen tam rüyasında bir ziyafete oturmuşken uyanır ve karanlıkta çığlık atar, hayalindeki bir lokma yemeği bile kaybettiği için sıcak gözyaşları yüzüne damlardı. Geceleri, korkunç açlığını bastırmak için ağızına avuç avuç kar tıktırırdı. Son birkaç hafta içinde ağaç kabuğu, liken ve eskiyen bir çift deri bot yemişti. Haşlanmış bir yün battaniyenin bir kısmını yutmuş, ağaç özsuyu yemiş ve parçalayıp iliğini emebileceği tavuk kemikleri olmalarını dileyerek çubukları emmişti. Coşkulu bir özlemle kokulu ciğer ve soğanı, elma sosuna bulanmış domuz pirzolasını, ballı tereyağıyla köpürtülmüş taze yapılmış ekmeği düşünürdü. Sonra ağlıyordu, açlık artık sadece midesinde değil, tüm varlığına, kemiklerine, ağrıyan derisine, hararetli beynine yayılmıştı.

Yemek yemesi gerekiyordu. Et bulmalıydı. Küçük grubu yirmi dört gün önce Donner Party kampından kar ayakkabısıyla uzaklaşmıştı. Amaçları Ayı Vadisi'ne, tehlikeli dağların ötesine ulaşmak, kurtarıcıları ve malzemeleri geri getirmektir. Kamptan yanlarında et getirmişlerdi, kesilmiş yük hayvanlarından birkaç parça.

ama o yiyeceklerin hepsi artık yoktu. Yol boyunca tavşan ve geyik bulmayı ummuşlardı ama pek bir şey bulamamışlardı. Sanki tüm orman korkunç kışa isyan etmiş ve hayvanlar kaçmış gibiydi.

Aylar önce, kar yağmadan önce, rehberleri Charles Stanton Kaliforniya'nın büyük vadisine doğru yürüyüşe çıkmış ve erzak, katırlar ve iki Miwok rehberle geri dönmüştü. Malzemeleri göçmenler arasında dağıtmış ve sonra herkesi hemen yola çıkmaya çağırmıştı. Ama çok yorulmuşlardı. Sonra kar yağmış ve hepsi kapana kısılmış.

Artık Stanton'ın kimseye faydası yoktu. Başlangıçta Forlorn Hope adını verdikleri kar ayakkabılı gruba liderlik etmişti. Ama birkaç hafta önce karda oturmuş ve bir pipo yakmıştı. Puposunu üfledikten sonra diğerlerini önden gitmeleri için cesaretlendirmiş. O gece yetişeceğini söylemişti ama kimse yetişeceğini düşünmüyordu, Stanton bile. Kar körü olmuştu, vücudu dayanılmayacak kadar aç kalmıştı. O gece kampta onlara katılmadığında kimse bir şey söylemedi. Herkes onun öldüğünü biliyordu.

Artık sadece Miwok rehberleri onları uçsuz bucaksız çam ormanları ve yorucu derecede derin kar yığınları boyunca yönlendiriyordu. Foster, Forlorn Hope'un kar ayakkabılarının buz tutmuş karda çıkardığı çıtırtıları duymaya bir gün daha dayanamazdı. Ateşin etrafında kümelenmiş, kimsenin konuşmadığı ve herkesin boş, gri gözlerle ileriye baktığı acınası bir gece daha düşüncesine katlanamıyordu.

Miwokların da artık yolu bildiğine inanmıyordu. Av hayvanı neredeydi? Bu ormanda uzman olmaları gerekiyordu ama günlerdir hiç et bulamamışlardı. Foster bundan önce iki aydan fazla bir süre ailesiyle birlikte bir gölün yakınında kar altında kalmış ve açlıktan ölmüştü.

Şimdi Forlorn Hope yetersiz bir ateşin etrafında oturuyordu, güneş dağların ardında çoktan batmıştı. Soğuk Foster'ın kemiklerine işlemişti. Ateşin karşı tarafında birlikte oturan ve anlamadığı bir dilde usulca konuşan Miwokları izledi. Ekim'den beri Nevada'da göçmenlerle birlikteydiler, ama gerçekte grubun bir parçası değillerdi. Ve şimdi kaybolmuşlardı. Foster bunu biliyordu. Midesi inleyip gurulduyor, vücudunun çektiği işkenceyi protesto ediyordu.

kar altında kaldıklarından beri katlanıyorlardı. Onları amaçsızca takip etmeye devam etmesi mi gerekiyordu? Bildiği kadarıyla daireler çiziyor olabilirlerdi.

Foster Miwokları izledi, konuşuyor ve ormanı işaret ediyorlardı, rotanın bir sonraki aşamasına karar veriyorlardı. Bilmiyorlardı. Kaybolmuşlardı. Ya da belki de biliyorlardı ve sadece göçmenleri ölüme götürmek istiyorlardı. Belki de hepsi bir komplo idi.

Foster bir elini ağrıyan midesinin üzerine koydu. Birkaç hafta önce diğerlerini kurtarmak için grup üyelerini feda etmekten bahsetmişlerdi. Düello ya da yiyecek için bir piyango sistemi önermişlerdi. Piyangoyu "kazanan" kişiyi öldürüp yiyeceklerdi. Sonra hayvan Antonio öldü, ardından da Forlorn Hope'taki herkes için kar ayakkabısı yapan Franklin Graves. Sonra Patrick Dolan çıldırdı, soğuğa doğru kaçtı ve tüm kıyafetlerini çıkardı. Daha sonra geri geldi ve o da öldü. Foster adamın böğründen parçalar koparmış, sıcak eti vahşi bir çaresizlikle parçalamıştı. Daha sonra on iki yaşındaki Lemuel Murphy yenik düşmüş; etin bir kısmını kurutup yollarına devam etmişler.

Yiyecek stoklarının tükenmesinin üzerinden günler geçmişti. Ateşin etrafında oturuyorlardı, kimse bir şey söylemiyordu. Bazıları kar ayakkabılarının öküz derisi bağlarını yemeye başladı. Foster kura çekip çekmeyeceklerini ya da üyelerden birinin başına bir kaza gelip gelmeyeceğini merak ediyordu: bir uçurumdan düşmek ya da buzlu bir nehre dalmak. Ya da belki de bazı insanlar kura bile çekilmeden grup için ölebilirdi. Zaten insan olarak sayılmayan kişiler.

Son birkaç hafta içinde daha önce yüzlerce kez olduğu gibi, Foster'ın gözleri Miwok'lara dikildi. Tüfeğini omzuna atarak ayağa kalktı ve onlara baktı. Onun hareketini hemen fark ettiler. Son zamanlarda gözleri onun üzerindeydi ve onu dikkatle izliyorlardı. Foster, gruptan birinin iki rehberi katledilebilecekleri konusunda uyardığından şüpheleniyordu. Eğer öyleyse, muhtemelen onlara zarar vermek istemişlerdi. Onlara önce o ulaşmalıydı. Zaten insan değillerdi, değil mi? Partisindeki beyazlar gibi değillerdi. Onlar vahşiden başka bir şey değildi. Onun gibi medeni insanlar değillerdi. Kendisi yiyebilsin diye onları kurban etmesinin pek bir önemi yoktu.

Miwoklardan biri, Luis, arkadaşını dürttü ve Foster'ı işaret etti. Diğer (Foster adını bilmiyordu, Salvador muydu?) -anamlı isimleri olan gerçek insanlar gibi değillerdi zaten, hayvanlardan sadece bir adım ötedeydiler- telaşla döndü. Miwoklar temkinli bir şekilde ayağa kalktı. Silah taşımıyorlardı, sadece bıçakları vardı. Onlar da açlıktan ölüyorlardı ve mokasenleri aşınıp kanlı, çıplak ayakları ortaya çıkana kadar yürümüşlerdi.

Karda iz sürmelerini kolaylaştırıyordu, ayaklarını yünle sardıklarında bile yürüdükleri her yerde kanlı ayak izleri vardı.

Foster tüfeğini omzundan ve onlara doğrulttu. Miwoklar kaçtı. Forlorn Hope'un geri kalanı ilgisizlikle baktı, fark edemeyecek kadar bitkinlerdi.

Foster, Miwok rehberlerini ağaçların arasından takip ediyor, arkalarındaki kırmızı lekeleri izliyordu. Onlar kendisinden çok daha aç ve zayıftı. İnsan eti yemeyi reddetmişler, bunun yerine acı soğuk ormanda bitki aramışlardı. Meşe palamutları Foster'ın yediği etle boy ölçüşemezdi. Eninde sonunda onlara yetişeceğini biliyordu.

Günler sonra, küçük bir açıklıkta birini yakaladı, tüfeği ateşledi ve onu öldürdü. Sonra sıra diğerine geldi. Foster ağzındaki lezzetli sıcak etin tadını şimdiden alabiliyordu. Boğazından aşağı süzülüp karnını doldurduğunu hayal etti. Açıklığın uzak ucunda dehşet içinde koşan diğer Miwok'u gördü. Foster onu sırtından vurdu. Düşen rehber karların üzerine yığıldı, kan sızarak bakir karları lekeledi. Foster sessiz ormana barbarca, gargaralı bir çığlık attı ve bir kuşu ürküttü.

Bu gece yemek yiyecekti.

BİR

Tonopah, Nevada, günümüzde

Hayalet şaşırtıcı bir güçle Sam Winchester'a çarptı ve onu çöl zeminine yuvarladı. Hayaletin botu kafasına doğru inerken Sam yuvarlandı. Tüfeğini kaldıran Sam, hayaletin göğsüne nişan aldı ve ateş etti. Bir gümbürtüyle patlayan mermiler hayalete kaya tuzu püskürttü. Hayalet öfkeli bir duman girdabının içinde kayboldu. Tuz hayaletlerden kalıcı olarak kurtulmasa da, genellikle Sam'e biraz zaman kazandırır. Ama George Drechler'in ruhu çoğu kişi kadar etkilenmemişti. Sam terk edilmiş mezarlığın etrafına bir göz attı ve son cephanesini almak için ceketinin cebine uzandı. "Umarım bu sefer kemiklerin nerede olduğu konusunda haklısındır Dean," diye bağırdı ayağa kalkmaya çalışarak. "Drechler acımasız biri. Tuz onu zar zor etkiliyor."

Birkaç metre ötede, kardeşi Dean Winchester göğsüne kadar bir mezarın içinde durmuş, eski bir kürekle öfkeyle kazıyordu. Alnından ter damlıyordu ve gömleği sırlı sıklamdı. "Hey, gizli bir Katiller Sırası olduğunu nereden bilebilirdim ki?"

Bu onların bu avdaki üçüncü kazı gezisi oldu. Drechler'in yakınlardaki Goldfield, Nevada'daki orijinal evinde sahte bir mezar kazmışlar, ardından Tonopah'ın ana mezarlığında bir başkasını bulmuşlar ve son olarak da kasabanın eski arşivlerinde Katilin Sırası'nı keşfetmişlerdi. Yasalara saygılı Tonopah vatandaşlarının mezarlarından ayrı duruyordu ve artık tarih tarafından unutulmuştu.

Sam yeniden doldurmaya fırsat bulamadan hayalet yeniden ortaya çıktı. "Geri döndü!"

Sam kendini hazırladı. Drechler onu çevreledi, gözleri öfkeliydi. Kirli kahverengi bir , deri yelek, silah kemeri ve şapka giymişti.

Eski Batı silahşörü rolündeydi. Hayalet omzunun üzerinden Dean'e baktı ve sonra Sam'e saldırmaktan vazgeçip onun yerine kardeşine doğru koşmaya başladı. Sam onun peşinden koştu ve tam mezarın kenarının üzerindeyken onu yakaladı. Sam demir bir hançer çıkardı ve hayaletin sırtına sapladı. Drechler gözleri alev alev yanarak döndü, sonra çığlık attı ve buharlaştı ama Sam onun birkaç saniye içinde geri döneceğini biliyordu.

"Tabuta varmak üzere misin?" diye .

Dean doğruldu ve dirseğini küreğe dayadı. "Daha hızlı kazabileceğini düşünüyorsan buraya gelebilirsin, günışığım."

Hayalet yeniden ortaya çıkınca Sam mezarın yanından uzaklaştı. Drechler süpürgesinin derinliklerinden paslı bir Bowie bıçağı çıkardı ve Sam'in etrafında tekrar dönmeye başladı. Hayalet fırladı, bıçağı yukarı doğru savurdu. Sam kaçtı ama bıçağın ucu ceketine saplandı ve ceketini yırttı. Sam demirle tekrar saldırdı ve hayaletin göğsünün derinliklerine sapladı. Drechler çığlık attı ve atomize oldu.

Dean aceleyle toprak yığınlarını kürekle temizledi. *Lanet olsun. Adamı ne kadar derine gömmüşlerdi?*

Sonunda Sam Dean'in küreğinin içi boş bir şeye çarptığını duydu. Dean toprağın geri kalanını kazıyarak temizledi, sonra küreğin ucunu açığındaki eski tahtaya sertçe indirdi. Tahta parçalandı ve dizlerinin üzerine çökerek tahtaları söktü. İçinde George Drechler'in kemikleri yatıyordu, hayattayken on beş, öldükten sonra da on kişiyi daha öldürmüştü.

"!"

Dean elini ceketinin içine soktu ve silindirik bir tuz kabı çıkardı. Kalıntıların üzerine döktü ve Sam'in iyi olup olmadığına bakmak için başını kaldırdı. Sam karanlıkta ruhu ararken gözleri . Drechler'i aniden arkasında hissetti ve Bowie bıçağı tekrar saldırdığında döndü. Sam bir elini yukarı kaldırarak hayaletin koluna vurdu ve bıçağın yönünü değiştirdi.

Dean kemiklerin üzerine çakmak gazı döktü. Sam demir bıçakla tekrar vurduğunda Dean mezarın dışına sıçradı ve kenarda döndü. Bir kibrit çaktı ve parçalanmış tabutun içine attı.

Bir *gümbürtüyle* kemikler tutuştu ve ateş geceyi aydınlattı. Hayalet bedeni aynı anda alevlerle yanarken Drechler ıstırap içinde haykırdı. İnsan kalıntılarını tuzlayıp yakmak bir hayaleti sonsuza dek yok etmenin yollarından biriydi. Hayaletin bedeninde parlayan korlar, yüzünde ve giysilerinde tırtıklı çizgiler oluşturdu. Ateş yılan gibi kıvrılıp yutuyor, küller geceye doğru yükseliyordu. Sonra Drechler bir duman bulutunun içinde dönerek gözden kayboldu.

Sam eğildi ve nefes almak için ellerini dizlerinin üzerine koydu. "Güzel."

Dean ateş ışığında ona sırtıttı, terli yüzüne çamur ve kir bulaşmıştı. "Bir biraya ihtiyacım var." Birkaç blok şehir ışıklarının loş parıltısına doğru baktı. "Bir de Super Piggy Oink Oink Shack diye bir yer gördüm, mutlaka uğramalıyız. Pastırmaya sarılmış kemiksiz kaburgalı bir sandviçleri var."

Sam başını salladı. Kardeşinin canavar avlama yeteneğine ancak gittikleri her kasabadaki en yağlı et servis eden mekanları bulma konusundaki etkileyici yeteneği rakip olabilirdi.

Şehrin ışıltısına doğru yürüdüler, kayalıklar ve çalılıklardan oluşan kuru bir bölgeden geçtiler. Sam karanlıkta kasabanın ana mezarlığındaki küçük demir haçları seçebiliyordu.

Murderer's Row, Nevada'nın madencilik günlerinden kalma eski bir kasaba olan Tonopah, Nevada'nın eteklerinde yer alıyordu. Sıra, esas olarak 1911'deki bir maden yangınında ölen madencilerin bulunduğu normal mezarlığın bir parçası değildi.

George Drechler madencilerden birinin kardeşiymi ve maden sahipleriyle ilişkili vatandaşları, yatırımcıları, hatta avukatları ve muhasebecileri öldürerek intikam almaya karar verdi. Bir ekip onu yakalayıp idam ettiğinde bile cinayetleri durmadı. Dean ve Sam onun izini bulana kadar on kişi daha ölmüştü.

Dean kasabada Sam'in bir insanın yiyebileceğini düşündüğünden daha fazla yemek sipariş etti. Sam ve Dean dolu paket servis çantasıyla Kuzey Ana Cadde'deki Üç Halkalı Motel'e döndüler. Tabelada elini sallayan neşeli bir palyaço vardı ve her kapıyı palyaçolar süslüyordu.

Sam rahatsız bir şekilde etrafına bakındı. "Beni burada kalmaya zorladığına inanamıyorum. Tabela tıpkı Cooper Sirki palyaçosuna benziyor."

"Hadi, Sam. Bu bir şenlik."

"Şenlik mi?" Sam komşu arsayı işaret etti. "Tüyer ürpertici eski madenci mezarlığının hemen yanında. Harika bir kombinasyon."

Dean omuz silkti. "Ne ki?"

Sam onu işaret etti. " söyleme. Bunu söyleme."

Odalarına girdiler, Dean kendini yatağına attı ve yiyecek çuvalına daldı.

Sam odanın masasına oturdu ve dizüstü bilgisayarını açtı. Huzursuzdu. Meşgul olması gerekiyordu. Zihni boş kaldığında Cehennem'in ateşli parıltıları daha da kötüleşiyordu.

Dean bir dirseğinin üzerinde oturmuş sandviçini yerken Sam internette arama yapıyordu. Kayıp kişi raporlarını ve garip olaylarla ilgili haberleri taradı. Sonra bir şeye rastladı.

"Hey Dean, şunu dinle." Kardeşi elindeki yarım yağlı Süper Domuzcuk Oink Oink Delight'ı indirdi ve ona döndü. "Tahoe Ulusal Ormanı'nda son üç yılda beş yürüyüşçü öldürüldü. Korucular serseri bir ayı olduğunu düşünmüşler ama siyah ayıların bu kadar saldırgan olması alışılmadık bir durum."

Dean bir ağız dolusu domuzun etrafında konuştu. "Ne, Wendigo'yu mu düşünüyorsun?"

Sam kaşlarını kaldırdı. "Olabilir."

"Sonuncusunu hala hatırlıyorum. Çok acımasızdı."

"Kontrol etmek ister misin?"

"Hadi gidelim." Sandviçinden kocaman bir ısırık daha aldı. "Bobby?" Sam sordu.

Dean başını salladı. "Bobby. Bildiğimiz en iyi iz sürücü."

Sam ve Dean gibi Bobby Singer da bir avcıydı, canavarların ve ruhların varlığından haberdar olan küçük bir grubun parçasıydı. Vampirlerden ibislere ve hayaletlere kadar vahşi yaratıkların izini sürmüşlerdi. Bobby onlara avcılık hakkında bildikleri pek çok şeyi öğretmişti. Yıllar boyunca, babaları bir davaya gittiğinde,

Bobby onlara baktı ve yardım etti. Onlar için ikinci bir babaydı, altın kalpli bir huysuzdu.

Sam cep telefonunu aradı, Bobby'nin Whitefish, Montana'daki arkadaşının kulübesinde mi yoksa bir dava için bir yerlerde mi olduğunu merak ediyordu.

İlk zil sesinde telefonu açtı.

"Bobby, ben Sam."

"Bu iyi olsa iyi olur. Daha yeni yemek yedim." "Sanırım bir Wendigo'nun peşinde olabiliriz."

"Ech. İnsan yiyen grubun en sevdiğim üyesi değil. İzi nereden buldun?" "Tahoe Gölü yakınlarında."

"En iyi beslenme bölgesi. Bir sürü turist gelip gidiyor." "Biz de öyle düşünmüştük."

"İnsanlar kayıp mı?"

"Evet."

"Haydut ayı mı diyorlar?"

"Evet."

"Pekâlâ. Eugene, Oregon'daki işleri bitirmek üzereyim. Kampüste hayalet var."

"Kulağa ilginç geliyor."

"On dokuzuncu yüzyıldan kalma bir bekçinin kemiklerini yaktım. Ben aşağı iniyorum. Nerede buluşmak istersin?"

"Tahoe Ulusal Ormanı yakınlarında Emigrant Gap adında küçük bir kasaba var. İnsanların çoğu oraya yakın bir yerde kayboldu."

"Tamam. Orada buluşuruz. .30-30'umu getireceğim."

"Öyle olacağını tahmin etmiştim," dedi Sam. Bobby yıllardır yaratık avlıyordu. Tanıdıkları hiç kimse gibi iz süremiyordu. "Yarın akşam orada görüşürüz."

Sam telefonu kapattı ve Dean'e döndü. "Bobby içeride."

Dean son sandviçini de ağzına tıktırdı ve başını salladı. Sonra yatağa uzandı ve parmaklarını başının arkasında birleştirdi. "Yarın sadece biz ve doğa olacağız."

"," dedi Sam ayık bir sesle.

En son bir wendigo avladıklarında oradan zar zor ve arkadaşları o kadar şanslı olmamıştı. Çok becerikli rehberleri öldürülmüş, ile birlikte bazı masumlar

kampçılar. Ormanın genişliğini, yaratığın katıksız hızını ve çevikliğini düşündü. Geçen sefer insanlar ölmüştü. Tek umudu bu sefer farklı olmasıydı.

iki

Ertesi gün Sam ve Dean pırıl pırıl parlayan siyah Chevy Impala'larıyla Nevada'da 95 numaralı otoyol boyunca ilerlediler, Dean direksiyonda, Sam yolcu koltuğunda yayılmıştı. Ufukta engebeli dağlar sıralanıyor, yüksek çölün zeminini bozkırlar kaplıyordu. Bir yazar bir keresinde Nevada'nın bu bölgesini "kendimi bulduğum en yalnız yer" olarak tanımlamıştı ama Dean Batı'yı seviyordu. Yüksek, açık alanları ve tarihi seviyordu. Şimdiye kadar yapılmış bütün klasik western filmlerini izlemişti. Radyoda AC/DC'nin "Back In Black" şarkısı çalarken, atlarının üzerine eğilmiş Pasifik'e doğru yarışan Pony Express sürücülerini hayal etti. Hawthorne ve Schurz gibi küçük kasabalardan geçtiler, yamaçlarda terk edilmiş madenlerin devasa kalıntılarını gördüler. Açık alanlarda vahşi mustangler koşuyordu. Bir zamanlar Kit Carson ve Mark Twain'in sokaklarında dolaştığı Nevada'daki Carson City'ye ulaştılar, ardından batıya, Tahoe Gölü'ne doğru döndüler. 50. Otoyol'da Sierra Nevada dağlarına doğru tırmanmaya başladılar. Güneş zirvelerin ardında alçalıyor, bulutları göz kamaştırıcı bir kırmızıya ve altına boyuyordu. Sam uykuya daldı ve daldı.

Araba bir tepeyi aştı ve karlı tepelerin arasında derin, safir mavisi bir havuz olan göl aniden görüldü. Dean zihninin sürüklenmesine izin verdi ve zihni onu kaçınılmaz olarak Castiel'e götürdü. Melek Dean'i diriltmiş ve sonra onun arkadaşı olmuş, onunla ve Sam'le yan yana savaşmıştı. Kardeşi ve Bobby'nin yanında Cas, Dean'in ailesine en yakın olan şeydi. Onun inanamıyordu. Bazen bir avcının hayatı, kaderinde herkesi çok erken kaybetmek varmış gibi hissetmesine neden oluyordu. Ellen ve Jo, annesi, babası.

Bu iş insanı delirtebilirdi. Castiel'in büyük sorunlarla uğraştığını biliyordu -Tanrı'nın sessizliği, cennette bir savaş,...

Ama Dean ile konuşabilirdi. Bunu birlikte çözebilirlerdi. Cas Cehennem'in Kralı Crowley ile bir anlaşma yapmak zorunda değildi. Araftan gelen tüm o ruhları yutmak ve dengesiz bir nükleer reaktörün Cennet'teki eşdeğeri olmak zorunda değildi. Şimdi arkadaşı gitmişti, bir meleğin bile kontrol edemeyeceği kadar güçlü, açgözlü Leviathan tarafından parçalanmıştı. Şu anda, dışarıda bir yerlerde, Leviathan gittikçe güçleniyor, doktor, girişimci, bilim adamı, politikacı kılığına girerek insanları kopyalıyordu. Dean ve Sam fırından yeni çıkmış, bildikleri hayatı bir kez daha yok etmekle tehdit eden yeni bir Armageddon'un namlusuna bakıyorlardı. Ve Dean bir zamanlar sahip olduğu inanca, başlarına ne gelirse gelsin üstesinden gelebileceklerine dair o şaşmaz bilgiye sahip değildi. Bunu yol boyunca bir yerlerde kaybetmişti.

Lanet olsun. Cas neden bunu yapmak zorundaydı? Onu yaklaşan savaşta kullanabilirlerdi, gücünü ve bilgisini kullanabilirlerdi. Ama Dean bundan daha fazlasını özlüyordu. Bir keresinde Cas'a onun için bir kardeş gibi olduğunu söylemişti. Sonunda bu çok iyi olmuştu.

Sarp kayalıkların yanından geçerek göl havzasına indiler. Gölün yüzeyinde beyaz tepeler bir yükselip bir alçalıyordu. Incline Village kasabasından geçtiler ve King's Beach'ten geçerek Kaliforniya'ya girdiler. Dean iyi lokantalar için gözlerini dört açtı. Kuzeye döndüler ve bir zamanlar Kaliforniya'nın en tehlikeli şehri olan, silahlı savaşçılar ve linç çeteleriyle dolu Truckee'den geçtiler. Gece çökerken ve radyoda Edgar Winter'ın "Free Ride" şarkısı çalarken, küçük Emigrant Gap kasabasına girdiler.

Tek bir ana caddesi olduğu için Bobby'yi bulmak çok zor olmadı. Dean minibüsünü Ritzert Roadhouse'un önüne park ettiğini gördü.

Sam uyandı ve dışarı çıkıp gerindiler. Çam ağaçlarının arasından soğuk bir esinti geliyordu, rüzgârda karın o eşsiz kokusu vardı. Dean yüksek rakımlı havayı soludu, toprak ve ıslak çam ağaçlarının kokusunu aldı. Sam topladığı araştırmaları bir araya getirdi ve ızgaraya girdiler.

Bobby Singer barda oturmuş, bir elinde Maker's Mark içiyordu. Bir gazetenin üzerine eğilmiş, küçük bir deftere notlar alıyordu. Kırmızı flanel gömleği ve yıpranmış kot pantolonu buruş buruştu ve başındaki mavi, fileli beyzbol şapkası her zamanki gibi kirlenmiş ve yıpranmıştı.

"Bobby!" Dean onu selamladı.

Bobby bar taburesinde dönerek Dean'in elini tuttu ve omzunu sıvazladı. Aynı şeyi Sam'e de yaptı.

"Siz aptalların ne zaman ortaya çıkacağınızı merak ediyordum." "Ben de seni gördüğüme sevindim Bobby," dedi Sam.

Bobby yanındaki boş bar taburelerini işaret etti. "rahatla."

, Dean herkese bira sipariş .

Bobby okumakta olduğu gazeteyi işaret etti. "Başka bir kaybolma olayı daha olmuş. Genç bir çocuk, yirmi yaşlarında. Kırsal alana gitmiş ve geri dönmemiş. Korucular kan ve yırtık giysiler bulmuşlar."

Sam makaleye bakmak için eğildi. "Tam olarak nerede olduğu yazıyor mu?"

"Sixmile Vadisi yakınlarında." Bobby bir topografik harita çıkardı ve barın üzerine yaydı. "Sanırım yarın yola çıkabiliriz. Yaklaşık dört millik bir yürüyüş mesafesinde."

Sam ceketinin cebinden araştırma dosyasını çıkardı ve Bobby'ye uzattı. Hesapları inceledi, ara sıra haritaya baktı, sonra başını salladı. "Bu saldırılar aynı temel bölgede oldu. Bunu söylemekten ne kadar nefret etsem de, sanırım haklısın. Bir Wendigo arıyoruz."

Wendigo bir zamanlar insan olan ve insan etini arzulayan inanılmaz derecede hızlı, vahşi bir yaratıktı. Sam ve Dean birkaç yıl önce bir tanesiyle savaşırmıştı. O şeyi bulmak ve öldürmek çok zor olmuştu. İnsan seslerini taklit etmek gibi esrarengiz bir yeteneği vardı, kurbanlarını cezbetmek için yardım çığlıkları atıyordu. Sonra da arkasında pek bir şey bırakmadan yiyordu. Onu öldürebilecek tek silah ateşti.

Bobby onlara, "Yolda bazı malzemeler aldım," dedi. "Bir alev makinesi ve bazı Molotof kokteylleri için malzemeler."

Dean, "Ben de senin s'mores diyeceğini sanmıştım," dedi. "Kamp yapmaya bayılırım."

"Bu bir oyun değil çocuklar. Bu şeyler acımasız ve aç."

Dean gülümsedi. Bobby açıkça duygusal değildi ama arada sırada sevgisi sert bir tavsiye şeklinde ortaya çıkıyordu.

Bobby haritayı ve araştırmayı toparlayıp dosyasına yerleştirdi. "Ben biraz uyuyacağım. İkinizle sabah görüşürüz."

"Tamam, Bobby," dedi Sam.

Dean kardeşine döndü. "Bir yer bulmalıyız. Ve yiyecek bir şeyler."

O gece Dean güçlükle uyudu, son Wendigo avının görüntüleri onu uyanık tutuyordu. Hâlâ çılgınlıkları duyabiliyordu. Dean av işi konusunda kendini bitkin ve umutsuz hissetmeye başlamıştı. Oraya gidip o şeyi avlayacaklardı ama sonra ne olacaktı? Başka bir canavar başka bir yerde bekliyor olacaktı. Kaç tane öldürürlerse öldürsünler her zaman bir başkası onun yerini alıyordu. Sam ona hayat kurtardıklarını, bunun önemli olduğunu söylerdi. Dean de eskiden böyle düşünürdü. İyi bir gününde hâlâ öyle düşündüğünü sanıyordu. Ama dünyayı zaten pek çok kez kurtarmışlardı ve dünya her zaman kendini yeniden kurtarmaya hazırdı. Bazen sanki sona ermek istiyor gibiydi. Belki de kaçınılmaz olanı boş yere erteliyorlardı, tüm bu acılar boşunaydı. Dean'in aklı eskisi gibi ava gitmiyordu. Kendini tükenmiş hissediyordu. Bobby'nin bunun tehlikeli bir yol konusunda onu uyaracağını biliyordu. *Aklını oyuna vermezsen ölürsün.*

Sonra Castiel vardı. Dean kendini ihanete uğramış hissetti. Eğer Cas o Leviathan piçlerinin Araf'tan çıkmasına izin vermeseydi, insanlık yine yok oluşla karşı karşıya kalmayacaktı. Elbette, belki Raphael onları yine de dışarı çıkaracaktı. Belki de bunu yapanın Cas olması daha iyiydi. Ama önce, güç doğrudan onun kafasına gitmişti. Aslında kendisinden, yeni tanrılarından önce eğilmelerini istemişti. Sadece sonlara doğru Dean'in hatırladığı Castiel olmuştu.

Dean onu en son gördüğü anı hatırladı, binlerce Leviathan'ın karanlığıyla patlamadan önce rezervuarın derin sularına dalmış, hepsi de hevesle dünyaya doğru yüzüyordu. Arkadaşı bir karanlık patlamasıyla ortadan kaybolmuş ve yaklaşan felaketle başa çıkmaları için onları yalnız bırakmıştı. Dean bazen bu duruma o kadar sinirleniyordu ki yumruğunu duvara vurmak istiyordu.

Rahatlamaya çalışarak yuvarlandı. Diğer yatakta Sam karanlıkta mırıldandı; bir kâbus görüyordu. Dean kardeşi için endişeleniyordu. Onun çok daha fazla mücadele ettiğini biliyordu. Ama Dean'i gibi içeri almıyordu. Eğilmiyordu.

Çocukken olduğu gibi. Dean kendini dışlanmış hissediyordu. Bunu Sam'e asla itiraf etmezdi ama bazen kardeşinin artık ona ihtiyacı olmadığını hissediyordu. Ne anlamı vardı ki? Dean kendini bildi bileli onu korumuştı. Babası onu bu görevle görevlendirmişti ve o da elinden geleni yapmıştı. Ve sonra cehennemin kendisi Sam'i ele geçirdi.

Geçen yıl Sam Dünya'yı kurtarmak için en büyük fedakârlığı yapmıştı. Lucifer'in taşıyıcısı olmayı kabul etmiş, sonra da Lucifer'le birlikte kendini cehenneme atmıştı. Castiel onu kurtardı ama Sam'in tamamının kurtulamadığını fark etmeleri biraz zaman aldı. Ruhu olmadan geri dönmüştü ve ruhu kafeste Lucifer ile savaşımaya devam ediyordu. Sonunda ruhunu bedenine geri almayı başardıklarında, Sam'in zihninde Cehennem anılarını engelleyen bir duvar vardı.

Castiel onu da yok etti. Duvarı kaldırdı ve Sam o zamandan beri eskisi gibi değildi. Lucifer'in hayalleri ona işkence ediyordu. Dean Sam'i bunların halüsinasyon olduğuna ve gerçek düşmüş melek olmadığına, nereye giderse gitsin orada oturup ona eziyet ettiğine ikna etmek için çok uğraştı. Ama acı yardımcı oldu. Sam'in avucundaki eski bir yara kardeşinin neyin gerçek neyin gerçek olmadığını ayırt etmesine yardımcı oldu. Acı Sam'in zihnini odaklıyor gibiydi.

Dean yuvarlanarak zihnini boşaltmaya çalıştı, böylece lanet olasıca uykusunu alabilecekti. Yarın buna ihtiyacı olacaktı. O ormanda onları bekleyen şey hızlı ve ölümcül bir şeydi ve Dean sonunun wendigo pisliği olmaması için kafasını toplamak .

Etrafında dönüp durdu, sonra yatağın kenarına oturdu. Ayağa kalktı ve odanın küçük, pis mutfağına doğru yürüdü. Bir şişe viski ve bir bardak çıkardı. Bardağı yarısına kadar dolduran Dean içindekileri kana kana içti. Sonra tekrar doldurdu ve daha yavaş içti. Dünyanın patlamakla tehdit edilmesinden bıkmıştı. Kardeşinin acı çektiğini görmekten yorulmuştu. Lanet olası bir izin gününe ihtiyacı vardı. Lanet olası bir hayata ihtiyacı vardı.

Sam uykusunda yeniden kıpırdandı, inledi. Kaşları birbirine çatıldı. Lanet olası Castiel. Eğer o zihinsel duvarı kaldırmasaydı, kardeşi için işler çok daha kolay olurdu. Alabilecekleri her molaya ihtiyaçları vardı. Ama Cas bir kez daha onlara ihanet etmişti ve şimdi

Dean kardeşinin her gün o cehennem görüntüleriyle acı çekmesini izlemek zorundaydı.

Yatağa geri döndü ve oturup ince perdelerin üzerinde hareket eden ağaç gölgelerini izledi. İçkisinin kalanını bitirip yatağa uzandı ve zihnini sessizliğe zorlamaya çalıştı.

Bobby'nin kapıyı çalmasıyla sabah çok erken geldi. Dean'in başı dün gece içtiği viski ve uykusuzluk yüzünden zonkluyordu.

Arabayla patika başına gittiler ve çantalarına mühimmat, Molotof kokteyli malzemeleri, yiyecek ve su yükleyerek hazırlandılar. Tüfeklerini omuzlarına astılar ve Bobby önden giderek yaratığın ilk izini aramaya başladı. Dean alev makinesini taşıyarak onu takip etti ve Sam de arkalarını kollayarak en arkada kaldı. Orman sessizdi, ağaçlarda birkaç kuş ötüyor ve rüzgâr dalların arasından huzurla esiyordu. Ama Dean hayatları için savaşmalarının uzun sürmeyeceğini biliyordu.

ÜÇ

Fırtına bulutları içeri girdi. Ormandaki hava ıslak ve soğuktu ve bulut tabakası sabah ilerledikçe alçalıyor, ağaçların arasından ürkütücü bir şekilde süzülüyordu. Sam birkaç kez bulutlar dağıldığında ötedeki tepeleri görebildi ama sisler tekrar dönerek manzarayı kapattı.

Ayaklarının altındaki yumuşak çam iğneleri süngerimsi ve ıslak bir his veriyordu ve havada kar kokusu vardı, ancak hava hala herhangi bir tanenin düşmesi için çok sıcaktı. Sam ağaçlardaki hareketleri izlerken nefesi buz kesmişti.

Önünde Bobby durdu ve eğilerek bir mananita çalısının kırık dalını inceledi. "Buradan büyük bir şey geçti," dedi. "Ama bir geyik de olabilirdi."

"Ya da haydut bir ayı?" Dean sordu.

Bobby ona alaycı bir gülümseme fırlattı ve tekrar ayağa kalkarak yoluna devam etti. Sessizce yürüdüler ve ormana sessizlik hâkim oldu. Sam birkaç kez uzaktan gelen bir ağaçkakan sesi ve bir sincabın yakınan trilini duydu.

İki saat boyunca yürüdüler ve Tahoe Ulusal Ormanı'nın derinliklerine doğru ilerlediler. Küçük bir açıklığa girdiklerinde Sam uzak taraftaki ağaçlarda bir hareket gördüğünü sandı; bu hareket onun odaklanamayacağı kadar hızlıydı. Wendigolar ağaçların arasında hareket etmeyi severdi. Kalbi hızlandı ve yukarıdan gelecek ani bir saldırıya karşı kendini hazırladı.

"Şunu gördünüz mü?" diye sordu durarak.

Dean döndü ve Sam'in bakışlarını önlerindeki devasa ponderosa çamlarına doğru takip etti. "Hayır."

"Bir şey gördüğümü sandım."

"Gözünü dört aç," dedi Bobby. "Sanırım yaklaşıyor olabiliriz."

Dean acımasız görünüyordu. "Bana iki kez söylemene gerek yok."

Yavaşça ilerlediler, Bobby orman zemininde herhangi bir parmak izi ya da saç izi olup olmadığını inceliyordu. Tekrar eğildi ve çamurdaki insan şeklindeki büyük bir ayak izini inceledi. "İşte burası." Tüfeğine yaslanarak açıklığın uzak ucundaki ağaçlara baktı. "Kokuyu aldın mı?"

Sam havayı kokladı. Çürüme.

Dean burnunu kırıştırdı. "Bu iyi bir şey olamaz."

"gelin." Bobby onları burnundan tutarak ileriye doğru salladı.

Açıklıktan geçtiler, Sam ağaçların arasına girerken yukarıdaki dalları izliyordu. Islak çamın taze kokusu orada ağır ağır asılı duruyordu ama hepsinin üzerinde çürümenin hastalıklı tatlı kokusu vardı. Ağaçların arasından sessizce ilerlediler, devrilmiş dallardan kaçındılar ve ıslak kütüklerin üzerinden geçtiler.

Bobby bir yumruğunu kaldırarak durmasını işaret etti. Uzak bir noktayı işaret etti ve Sam devasa bir granit kayaya yaslanmış köhne bir ahşap yapı gördü.

Bobby diz çöktü ve çantasını çıkardı. İki molotof kokteyli hazırladı ve birini Sam'e verdi. Sonra ayağa kalktı ve Dean'e alev makinesiyle sola, Sam'e de sağa kaymasını işaret etti. Ayrıldılar ve binanın etrafını sarmak için harekete geçtiler. Sam molotofu kavradı ve benzin şişesini sıkıca tuttu. Çakmağını hazırda tutuyor, tüfeğin omzundaki ağır hissine şükrediyordu. Molotofla ıskalarsa tüfek en azından Wendigo'yu yavaşlatacak, Dean ya da Bobby'nin ateşle eve inmesi için zaman kazandıracaktı.

Sam derme çatma kulübeye yaklaştıkça çürüme kokusu daha da arttı. Eski bir yapıydı, ahşap yıllarca güneşe maruz kaldığı için yıpranmış ve yarılmıştı. Bir kenarda bir araba tekerleği duruyordu ve paslanmış bir fener yukarıdaki bir ağaç dalına asılmıştı.

Dean ve Bobby'nin etrafta dolaştıklarını gördü. Bobby tek belirgin giriş noktası olan bir taraftaki köhne kapıyı işaret etti. Paslanmış menteşeler üzerinde asılı duruyordu ve artık kapı çerçevesine sığmıyordu. Basit bir

İki metal dirseğın arasından sarkan ahşap çubuk kilit görevi görüyordu. Bu, kulübede her kim yaşıyorsa evde olmadığı anlamına geliyordu; içeriden bu şekilde kilitlemenin bir yolu yoktu. Ama kurbanları içeri kilitlemek için iyi bir yol olurdu, diye düşündü Sam kasvetli bir şekilde.

Bobby tahta çıtaya yaklaştı ve Sam ile Dean'e geri çekilmelerini işaret etti. Bir eliyle Molotof'u, diğeriyle de çakmağın tutarak dikkatli bir şekilde çizmesiyle tahtayı tekmeledi. Tahta yere düştü ve bir inilti ve gümbürtüyle kapı açıldı.

Anında çürüyen etin pis kokusu tarafından saldırıya uğradılar. Sam öğürme isteğine karşı koydu.

Bobby içeriye baktı, sonra kolunu burnuna götürdü. "Evde kimse yok." Kokudan öksürerek ilerledi. Sam ve Dean onu içeri kadar izlediler.

Ötede küçük bir oda uzanıyordu. Ortada kaba kütüklerden kesilmiş basit bir ahşap masa duruyordu. Yanında cılız bir bank oturuyordu. Toprak zeminde düzinelerce eşya dağınık halde duruyordu: eski bir mum, kullanılmış bir kibrit kutusu, dolgusu akan bir uyku tulumu, kirli bir yastık, sırtları kırışmış eski kitaplardan oluşan bir koleksiyon, bir deste yıpranmış iskambil kâğıdı. Kulübenin uzak tarafındaki toprakta metal parlıyordu.

Sam elindeki benzin şişesini masanın üzerine koydu ve çakmağı cebine attı. Parıldayan metale doğru yürüdü ve eğildi. Topraktan ezik bir altın cep saati çıkardı, tıklayarak açtığında kristalinin çatladığını ve yüzünün kir içinde olduğunu gördü. Saatin arkasında "W.M.F. from S.M.F." yazıyordu. Saat eskiydi, on dokuzuncu yüzyıldan kalmaydı ve muhtemelen yeni bir kurbanı ait değildi.

Sam doğruldu. Yere saçılmış eşyaların çoğu eskiydi. Oyun kâğıtları yaşlılıktan sararmış, kitaplar küflenmiş ve güneşten yanmıştı. Başka bir köşede bir kadınla küçük bir çocuğun eski dagerreyotipleri ve kapısının üzerinde "Foster's Bar" yazan bir bakkal ve postane resmi duruyordu.

Bobby hâlâ koluyla ağzını kapatıyordu. "Burası neresi?"

Dean ayağıyla rütbeli uyku tulumunu dürtükledi. "Burada bir şey yaşıyor."

Bobby etrafına bakındı. "Bu iğrenç koku nereden geliyor? Ben hiç ceset görmüyorum."

Sam toprağa baktı. "Belki de sadece zemine sızmıştır. Çürüyen sıvı toprağı ıslatmıştır."

"Sence burası Wendigo'nun kazı alanı mı?" Bobby sordu. "Tipik derin, karanlık mağaralardan değil."

Dean pis kokudan irkildi. "Bir kere cesetler nerede?"

Dışarıdaki rüzgârda yüksek sesli bir feryat duyuldu.

Sessizleştiler, dinliyorlardı. Sam sesi tekrar duydu, bir insanın yardım çığlığını Kulübenin kapısına doğru koştu, bekliyordu.

Sonra ses tekrar geldi ve kelimeleri seçebildi. "Yardım edin bana!" Uzaktan bir kadın sesi geliyordu.

"Bu-" diye sormaya başladı, Bobby'ye doğru dönerek.

"Wendigo olabilir," diye cevap verdi Bobby, kapı girişinde ona katılarak.

Dean toprağa eğildi, yırtık pırtık bir defter ve sararmış bir zarf topladı. "Şunlardan bazılarını getirelim. Bize bir ipucu verebilir." Bunları çantasına doldurdu, sonra da sırtına astı. Kapının yanında onlara katıldı.

Dışarıda, uzaktaki ağaçların arasında bir yerden çığlık atarak yardım isteyen kadın tekrar bağırdı. Ya hayatı için savaşıyordu ya da insan sesini taklit ederek onları yaklaştırmaya çalışan bir wendigoydu.

Dean onun yanından geçip alev makinesini kaldırırken Sam kenara çekildi. "Hadi yapalım şunu," dedi kardeşi.

Çığlıklara doğru ilerlediler, Sam benzin şişesini kavradı ve başparmağını çakmağın vurma çarkına yerleştirdi.

DÖRT

Birlikte kadının ılık sesine doğru srndler. Dean alev silahını kavradı, parmağı tetikteydi. Sık bir ağaç kümesine yaklaştıklarında ılık aniden kesildi, kesildi. Ya yaratık kadının işini bitirmişti ya da ortada kadın falan yoktu. Duraklayarak dinlediler. Bobby zemini inceledi, kırık dalları olan daha fazla alıyı işaret etti. Ağaçların tepesinde, yeni bir kırılma bir dalın düşmesine neden olmuştu. Dinlediler. Alev makinesinin ucundaki mavi alevden gelen güven verici tıslama tek sestti.

Bobby devrilmiş dala doğru yürüdü, sonra yukarıdaki ağaçlarda bir hareket ya da işaret olup olmadığını inceledi.

"Bir şey var mı?" Sam sordu.

Bobby kaşlarını çattı. "Bütün bu bölge eski madenlerle dolu. O şey ayaklarımızın altında bir yerde saklanıyor olabilir." Sam yere baktı. "Bu güven verici bir düşünce."

Bir dalın çatlaması dikkatlerini yukarı çekti. Dean ağaçtan ağaca sıçrayan bir hareket gördü ama seçilemeyecek kadar hızlıydı. Alev makinesini yukarı doğrulttu ama ateş edemedi o şey gitmişti. Ormanı ateşe verme düşüncesi de onu pek heyecanlandırmıyordu. Dikkatli olmak zorundaydı. Olabildiğince dikkatli olmalı ve sonunda lmemeliydi.

Yirmi metre ötede, bir ponderosanın dalları arasında, o şey tekrar hareketlendi, daire çiziyordu. Bobby kokteyli atmaya hazırlandı ve  iğdsel olarak birbirlerine sırtlarını dönerek koruyucu bir halka oluşturdular.

Bobby onlara, "Aşaağı indiğinde hızlı ve öfkeli bir şekilde gelecek," dedi. "Kendinizi hazırlayın."

Sonra saldırı geldi. Bir hareket bulanıklığı geçerken Dean pençelerin göğsünü kestiğini hissetti. Alev silahını ateşledi ama

hedefi ıskaladı. Etrafında dönerek Sam ve Bobby'den uzaklaştı. Başının arkasına bir darbe daha aldı ve yere düştü. Sendeleyerek ayağa kalkarken gözünden kan akıyordu. Bobby'nin haykırışını duydu ve Sam'in havada uçarak bir ağaca çarptığını gördü. Kulağının yanında ıslak ve sıcak bir şey homurdandı ve yumruğunu geriye doğru savurarak etli ve soğuk bir şeyle karşılaştı.

Dean alev silahını getirdi. Bu enayiye öldürecek. Sam kımıldamıyordu, kafası sarkık bir şekilde ağaca yaslanmıştı. Dean Bobby'yi bile göremiyordu. Bir an için o şeyin Bobby'yi yakalayıp ağaçlara götürdüğünden korktu. Bobby'nin bağırdığını duydu ve başını kaldırıp baktığında arkadaşının wendigonun kolundan sarktığını gördü. Bobby sağa sola savruluyor, elleri sırtına asılı tüfeğin dipçğine dolanıyordu.

Ne kadar güçlü ki?

"Bobby!" Dean bağırdı.

Bobby tüfeği ceketinin ön tarafına doğru kıvırdı. Parmağını tetiğe geçirdi ve kulakları sağır eden bir silah sesi duyuldu. Kurşun Wendigo'nun yüzünü parçaladı. Bobby dallara çarparak düştü ve bir çalı kümesine gümbürtüyle indi.

Wendigo çığlık atarak üzerine atladı, pençelerini kaldırdı. Kakofonik bir patlama sesi daha ormanda çınladı ve wendigo geriye doğru sendeledi, tüfek saçmaları göğsüne saplanmıştı. Sam kendini toparlamıştı ve sol tarafta duruyordu, tüfek yeni bir atış için hazır. Dean artık onu göremiyordu. Karaltı sık ağaçların arasına doğru ilerledi, rüzgârdaki çığlığı uzaklaştıkça azalıyordu.

Dean şansını gördü ve ileri koşarak alev makinesini ateşledi. Bobby inledi ve çalıktan yuvarlanarak kurtuldu. Ateşin ucu Wendigo'nun koluna değdi ve o uludu, o kadar hızlı hareket ediyordu ki Dean artık onu göremiyordu. Karaltı sık ağaçların arasına doğru ilerledi, rüzgârdaki çığlığı uzaklaştıkça azalıyordu.

"Kaçıyor!" Sam bağırdı.

"Görüyorum!" Dean geri seslendi. Bobby'ye baktı, izler kaybol önce wendigoyu takip etmek için yakın zamanda ayağa fırlamayacaktı. "Ve bizden çok daha hızlı hareket eden bir şeyiniz yoksa yetişemeyiz."

Bobby sürünerek yanan çalılardan uzaklaştı. Bazı çam iğneleri tutuşmaya başlamış ve ateş yayılmıştı. Dean aşağı fırladı.

alev makinesini alıp arkadaşının yanına koştı ve onu alevlerden uzaklaştırdı.

Bobby, "Lanet olası wendigo kaburgalarımı mahvetti," diye homurdandı.

Sam alevleri söndürmeye başladı ve Dean de ona katılarak ateşin üzerine toprak attı. Çam iğneleri inanılmaz derecede hızlı bir şekilde tutuştu ve Dean ceketini çıkarıp onlara vurmaya başladı.

Yangını durdurmaya o kadar dalmışlardı ki arkalarından yaklaşan kişiyi duymadılar. Dean bir tabancanın horoz sesini duydu ve bir ses "Siz ne halt ediyorsunuz?" diye bağırdı.

Dean döndüğünde kendini bir silahın namlusuna bakarken buldu.

.38.

BEŞ

Korucu atış pozisyonunda durmuş, silahını Dean'e doğrultmuştu. Kısa, etkili sarı saçları olan minyon bir kadındı ve Dean'e bulaşılmaması gerektiğini belli eden bir tavrı vardı. Sırtında, kendisinden iki kat daha ağırmış gibi görünen muazzam bir sırt çantası vardı.

"Sadece yangını söndürmeye çalışıyoruz," dedi Sam ona, avuçlarını sakınleştirici bir hareketle uzatarak.

Silahı ona doğrulttu. "Silah sesleri duydum."

Bobby acı içinde kıvranarak ayağa kalktı. "O bendim," dedi. "Bir geyik gördüm."

"Peki ya yangın?" diye sordu.

Dean en iyi niyetli gülümsemesini takındı. Alev makinesinin sadece birkaç metre ötede olduğunu biliyordu ve ona bir göz atmaya cesaret etti. Neyse ki çalılar tarafından gizlenmişti. "Yanlışlıkla sigaramı düşürdüm."

"Sigara mı içiyorsun?" diye sordu kuşkuyla.

"Oh, evet. Paket paket. Yine de bırakmaya çalışıyorum," diye ekledi.

"Eğer siz ahmaklar ormandaki av hayvanlarını yakmaya çalışıyorsanız, size o kadar çok ceza keseceğim ki, cezaları ödemek için büyükannenizin dişlerini ipotek ettirmek zorunda kalacaksınız."

Dean ellerini kaldırdı. "Oh, hayır. Bunu yapmayız. Bambi bizimle güvende."

Bir kaşını kaldırdı. "Arkadaşın az önce bir geyiğe aldığını söyledi."

Dean ağırlığını kaydırdı. "Bambi bir geyik mi?" Yardım için kardeşine baktı ve Sam umutsuzca omuz silkti. "Ben Bambi'nin

bir... Bambi'ydi."

Korucu silahını indirdi, belli ki onları akılsız serseriler olarak görüyordu.

"Tamam, hadi şunu söndürelim," dedi. Kocaman çantasını bıraktı ve küçük bir kürek çıkardı. Alevleri toprağa gömmek için işe koyuldu ve kısa alevler söndü. Gözleri eşyalarından oluşan yığına takıldı. Dean çantasını açık bırakmıştı ve içinden gümüş 45'liği, bir av tüfeği, bir şişe kutsal su, kısa kılıç, büyük bir bıçak ve Molotof kokteylleri için daha fazla benzin şişesi .

Bobby'nin çok az açık olan çantasından başka bir tüfek ve bir Mossberg pompalı tüfeğin namlusu çıktı.

Sam'in çantası fermuarlıydı. *Küçük mucizeler için şükürler olsun*, Dean düşündü.

"Siz çocuklar büyük bir parti planlıyorsunuz," dedi. "Bütün bu silahlara ne için ihtiyacınız var?"

Bobby kaburgalarındaki acıyı gizlemeye çalışarak cevap verdi. Sıkılmış dişlerinin arasından konuştu ve kayıtsızca yan tarafını kavradı. "Burada serseri bir ayı olduğunu duyduk. Sadece dikkatli olmak istedik."

Silah zulasına göz gezdirdi. "Tüm bu ateşli silahlar için ruhsatınız var mı?"

Bobby neşeyle, "Elbette," dedi.

"Biber gazı ayılara karşı daha etkilidir," dedi onlara. "Bir ayıya ateş ederseniz, yüzde doksan oranında onu sadece kızdırırsınız."

"Bunu aklımızda tutacağız memur bey," dedi Dean toplayabildiği kadar neşeli bir coşkuyla.

"Korucu" dedi ona. "Korucu Grace Cumberlin. Avcılık lisansınız var mı?"

Bobby elini ceketinin içine soktu ve bir yığın kâğıt ve kart çıkardı. Elbette hepsi sahteydi ama iyi sahtelerdi. Avcıların bir sürü sahte kâğıda ihtiyacı vardı. Morglara ve polis dosyalarına girmek için sahte kimlikler, çok çeşitli silahlar için ruhsatlar.

Lisansları aldı ve şimdilik tatmin olmuş bir şekilde başını salladı. Ama Dean onlara zerre kadar güvenmediğini söyleyebilirdi.

Kâğıtları Bobby'ye geri verdi ve onun tarafını işaret etti. "İyi misin?"

"Mükemmel. Sadece döküldü." "Dökülmek. Uh-huh."

Dean yüzünü buruşturdu. Evet, buna hiç inanmıyordu. Ama muhtemelen o da gerçeği tahmin edemiyordu. Muhtemelen onların şüpheli ezikler olduğunu düşünüyordu.

Devasa çantasını aldı ve bir kutu mendil kadar ağırmış gibi omuzlarına astı. "Siz çocuklar dikkatli olun. Sizi bir daha görmek istemiyorum."

Dean yine en iyi gülümsemesini takınarak, "Evet, hanımefendi," diye başını salladı. Kadın gözlerini ona dikti. *Evet, buna hiç tahammülü yoktu.*

Omzunun üzerinden son bir küçümseyici bakış atarak uzaklaştı ve ağaçların arasında kayboldu.

"Ucuz atlattık," dedi Bobby, kız gözden kaybolduğunda. "Bizi içeri çekecek sandım."

Dean onun geri çekilişini izledi, sonra çalılarının arasından alev silahını almaya gitti. "Evet, bence o da bizi o çantaya bağlayıp bizimle birlikte yürüyebilirdi."

Sam Bobby'ye baktı. "İyi misin?"

"Yaşayacağım."

"Hâlâ iz sürebiliyor musun?" Dean sordu.

"Artık pes etmiyorum," diye .

Çantalarını sırtlarına geçirdiler ve Bobby wendigonun kaçtığı yeri aradı. "Gidelim," dedi.

Hava kararınca kadar yürüdüler ve patika soğumuştı. Bobby'nin kaburgaları söylediğinden çok daha kötüydü ve güneş dağların arkasından batarken sıcaklık da önemli ölçüde düşmüştü. Ceketleri ve uyku tulumları yoktu, bu yüzden Dean sonunda geri dönüp yeniden toplanmaları gerektiği sonucuna vardı. Ölü olarak kimseye bir faydaları yoktu.

Durdu. "Geri dönmek zorundayız."

Bobby durakladı, arkasını döndü.

Sam, "Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Daha fazla ateş gücüne ihtiyacımız var."

"Bu şey molotof için çok hızlı. Şansımız yaver gitmeli. Bir alev makinesinin daha zararı olmaz," dedi Bobby. "Eğer bir yolunu bulabilirsek

Ana ininin nerede olduğunu öğrenirsek, onu orada şaşırabilir ve öldürebiliriz. Bu bizim tek şansımız olabilir."

Dean başını salladı. "Ben de ."

Dönüp ormandan çıkmaya başladılar, soğuk Dean'in kemiklerine işliyordu. Tek umudu daha fazla insan kaybolmadan o sığınağı bulabilmeleriydi.

ALTI

Sam ve Dean *Truckee Herald*'ın gazete morgunu kontrol ederken, Bobby de Truckee kütüphanesini ziyaret etti. Bobby'nin çürük kaburgaları iyileşmeye başlamıştı ve Sam av konusunda daha umutlu hissediyordu. Kardeşi mikrofişi alıp makalelere bakarken o da gazete indekslerini inceliyordu.

"İşte bir tane," dedi Sam, katalog numarasını bir kâğıda yazarak. "Yaklaşık on beş yıl önce aynı bölgede bir çift yürüyüşçü kaybolmuş." Dean kâğıdı aldı ve mikrofişlerin bulunduğu metal dosya dolaplarına doğru ilerledi. Masadaki fazla çalışan memur onlara istedikleri her bakabileceklerini, sadece hepsini doğru yere koyduklarından emin olmalarını söyledi.

Sam zamanda daha da geriye gitti. Birkaç yıl önce bir başka kaybolma olayı yaşanmış, ondan birkaç yıl önce de bir başkası olmuştu.

Gazete dosyaları, gazetenin kurulduğu 1879 yılında durduruldu. Ancak o yıl Spaulding Gölü yakınlarındaki bir gümüş madeninde bir grup madenci kaybolmuştu. "Şuna bir bakın. On madenci, Emigrant Gap'ten sadece beş mil uzaklıktaki Panfil Gümüş Madeni'nde kayboldu."

Dean ekranından başını kaldırdı. "Burada da bir tane var. Bir grup araştırmacı Emigrant Gap'ten geçen 80 numaralı otoyolun güzergahını planlarken ortadan kayboldu."

"Bu şey çok meşgul."

"Söyleyeceğim."

"Kaybolmalar en azından 1879'a kadar uzanıyor. Ve bunlar sadece rapor edilenler. O zamanlar batıya doğru çok sayıda göçmen geldi. Pek çok meçhul yüz ve kaybolan pek çok insan."

Dean araştırmacıların notlarını not aldı. "Bobby'nin ne bulduğunu merak ediyorum."

Truckee kütüphanesi çam ağaçlarına bakan geniş, açık pencereleri olan güzel bir kütüphaneydi. Winchesterlar içeri girdiğinde rafların etrafında dolaşan fazla insan yoktu. Dergileri inceleyen yaşlı bir adamın ve bilim-kurgu bölümündeki genç bir kızın yanından geçtiler.

Bobby arka köşedeki bir masada oturuyordu, etrafına kitaplar yığılmıştı. Yerel tarih bölümünü karıştırıyordu. Göçmen Yolu, madencilik ve Kaliforniyalı öncülerle ilgili kitaplar masanın her santimini kaplıyordu. Sam, Bobby'nin burnunu sararmış sayfaları ve solmuş sırtıyla eski bir kitaba gömdüğünü görünce biraz hüzünlendi. Bobby'nin Güney Dakota'daki evinde her türden gizemli ve doğaüstü bilgiye dair bir kitap deposu vardı; eski kitaplar ve yeni kitaplar, günlükler, diyagramlar, parşömen yapraklar, tezhipli el yazmaları. Bobby evi yandığında hepsini kaybetmişti. şimdi arkadaşı Rufus'un Whitefish, Montana'daki kulübesinde kalıyordu. Sam bütün o kitapları kaybetmenin onun için bir işkence olduğunu biliyordu. Bobby çok iyi bir araştırmacıydı.

Odaya girdiklerinde Bobby başını kaldırıp baktı. "Gelebilmenize sevindim. Oturun."

Sam, Bobby'nin karşısına oturdu ve sessizce konuşmak için eğildi.

"Gazete morgunda ne buldun?" Bobby sordu.

Sam alçak sesle konuştu. "1879'a kadar uzanan bir dizi kaybolma olayı."

"Sonra ne oldu?"

Dean ona "Gazete kuruldu," dedi.

Bobby baktığı kitabı kapattı ve notlarını yaklaştırdı. "Bin sekiz yüzlerin ortalarında gelen tüm o göçmenleri biliyor musun?"

Başlarıyla onayladılar.

"Görünüşe göre Donner Gölü çevresinde bir sürü insan kaybolmuş."

Dean öne doğru eğildi. "Donner Party'deki gibi mi?"

"Başka yok." Bobby başıyla onayladı. "1845'te bir grup göçmen, Lansford Hastings tarafından ilan edilen bir kestirme yolu kullanmaya karar verdi. Bu sayede Büyük Tuz Çölü'nü iki gün bir gecede geçmeleri gerekiyordu. Ancak bu çok daha uzun sürdü, fazladan haftalar aldı ve hayatlara mal oldu. Sonuçta geciktir ve Ekim sonunda, tam da kış bastırırken Sierra Nevadas'a vardılar. Dışarı çıkmaya çalıştılar ama derin kar yığınları onları engelledi. Şimdi Donner Gölü olan yere çekildiler. Gruptaki bir başka grubun arabasının dingili Alder Creek'te kırıldı ve orada saklandılar. Uyumlu bir grup değillerdi. Uruguaylı rugby oyuncularını gibi takım ruhu yoktu. Kavga ettiler, çekiştiler ve bazıları daha grup kar altında kalmadan öldürüldü. Bu gerçekleştiğinde, herkes kendi başının çaresine bakacaktı. Birden fazla kişinin karnını doyurmak için arkadaşını öldürdüğünden şüpheleniliyordu."

Bobby cep saati ve fotoğraflar da dahil olmak üzere kulübeden aldıkları eşyaları çıkarıp masanın üzerine koydu. Saati tıklayarak açtı ve W.F. harflerini ortaya çıkardı. "Bu William Foster'ın olabilir."

Sam kaşlarını kaldırdı. "Kim o?"

"William Foster, Donner Gölü yakınlarında mahsur kalan göçmenlerle birlikteydi. Dağları aşır Sacramento yakınlarındaki Sutter's Fort'ta yardıma ulaşmaya çalışmak için karda mahsur kalan göçmenlerden ayrılan on beş kişilik bir kar ayakkabıcısı grubu olan Forlorn Hope'un bir üyesiydi. İki Miwok rehberleri vardı ve aklıktan yarı deli olan Foster onları soğukkanlılıkla avlayıp yedi. Miwok olmalarının onları daha az insan yaptığını ve kendilerini beyaz göçmenlere kurban etmeleri gerektiğini düşündü."

Dean sert bir sesle, "İyi adam," dedi.

"Evet, gerçek bir prens," diye onayladı Bobby. "Forlorn Hope yardıma ulaştıktan sonra, Foster çocuğunu kurtarmak için kurtarma ekiplerinden biriyle geri döndü. Ancak o zamana kadar çocuk ölmüş ve yenmişti. O zamana kadar Foster'ın kendisi de en az altı farklı kişiyi yemişti."

"Sence o bizim Wendigo'muz mu?" Sam sordu. Wendigolar çılgın, insanlık dışı güçlere sahip katiller olarak yola çıkmamışlardı. Onlar sıradan insanlardı, dayanma sınırlarını zorluyor ve hayatta kalmak için yamyamlığa sürükleniyorlardı. Bundan zevk alanlar kendilerini kaybedebilir, hastalık

İnsan eti arzulayana kadar içlerine yayılıyor ve başka hiçbir şey onları tatmin etmiyordu.

"En azından o kulübedeki eşyaların ona ait olduğunu düşünüyorum. Küçük kasabanın bu dagerreotipi ve çocukla karısının diğer fotoğrafı kesinlikle onunla bağlantılı. Çocuğun bilinen bir fotoğrafını bulamadım ama işte karısının bir fotoğrafı."

Bobby onlara bir kitap uzattı. Siyah beyaz bir fotoğraf, dagerreyotipteki kadının çok daha yaşlı bir versiyonunu gösteriyordu.

"Bunu da buldum." Bobby başka bir kitabın üzerine kayarak Foster's Bar adındaki genel mağaza ve postanenin daha net bir fotoğrafını gösterdi. "Bullards Bar Rezervuarı yapıldığında sular altında kalan Yuba Nehri yakınlarındaki küçük bir yerleşim yeri idi."

"Foster'a ne oldu?" Dean sordu.

"Kayıtlar 1879'da hastalanıp öldüğünü söylüyor."

"Ama öylece ortadan kaybolmuş ve ailesi öldüğünü sanmış olabilir."

"Özellikle de dönüşmeye başladıysa. İlk başta ciddi şekilde hasta görünürdü."

Sam öne doğru eğildi. "İninin nerede olabileceğine dair bir tahminin var mı?"

Bobby kitaplara döndü ve yığından bir tane çekti. "Anladığım kadarıyla 'Ölüm Kampı' diye bir yer varmış. Forlorn Hope'un kötü bir kar fırtınasına yakalandığı ve yamyamlığa başvurduğu yer. Eski suçlarının işlendiği yeri tekrar ziyaret ediyor olabilir."

Dean, "Biz de oraya gidip onu öldürdük," dedi.

"Ne yazık ki o kadar basit değil. Bu kaynakların hiçbiri Ölüm Kampı'nın tam olarak nerede olduğunu söylemiyor, sadece şu anda Emigrant Gap olan yerin yakınında olduğunu söylüyor. USGS topoğrafyasına baktım ve o bölge mayınlarla dolu. O bölgede herhangi bir yer olabilir. Daha fazla bilgiye ihtiyacımız var."

"Peki nereye?" Sam sordu.

Bobby defterini kapatarak, "Virginia City," dedi.

"Virginia City'de ne var?"

Bobby ayağa kalktı. "The Aces and Eights Saloon." Sandalyenin ayakları kütüphanenin zemininde, kütüphane sandalyelerine özgü bir şekilde gıcırdadı. Bobby bu ses karşısında irkildi. "Burası avcılarının takıldığı bir yer. Anladığım kadarıyla

Biz değil ve önce için avlamak Bu Şey. Birinin var
bir Şeyler biliyorum."

Dean ve Sam de ayağa kalktı. "Bana uyar," dedi Dean. "Hadi
gidelim."

YEDİ

Virginia City'nin üzerinde soğuk bir rüzgâr esiyordu. Şehrin ana caddesi 1879'dan beri hiç değişmemiş gibi önlerinde duruyordu. Şehir dik bir dağın yamacına inşa edilmişti, yukarısı ormanlık yamaçlar, aşağısı ise uzayıp giden yüksek çöllerle kaplıydı. Cadde boyunca ahşap kaldırımlar uzanıyordu. Eski salonlar, oteller ve kumarhaneler her iki yanda yükseliyor, bazı ahşap yapıları eğiliyordu. Aces and Eights Saloon'a doğru yürürken kaldırım Dean'in ayaklarının altında gıcırdadı. Bir motosiklet kükreyerek geçti ve camlarında "Dünyaca Ünlü İntihar Masası" yazan Delta Saloon'un önünde durdu. Dik sokaklardan birinin yukarısında Piper's Opera House ve ünlü Comstock gümüş madeninden elde edilen zenginlikle inşa edilmiş devasa malikânelerin bulunduğu Millionaires' Row yer alıyordu.

Sokaklarda birkaç insan dolaşıyordu ve barlardan birinden gelen canlı bir grubun bluegrass müziğini duyabiliyordu.

Tuhaf, egzotik bir yerdi, zamanda geriye, Eski Batı'ya adım atmak gibiydi. Mark Twain'in çalıştığı gazete bürosunun ve hafta sonları hayalet turları düzenleyen bir yerin önünden geçtiler. Sadece eski binalara, eğik balkonlara bakmak, sokaklarda rüzgârın yalnız fısıltısını duymak bile Dean'e bu yerde hayalet bulmak için çok fazla aramaya gerek olmadığını düşündürdü.

Sağ taraflarında büyük, beyaz ahşap bir bina olan Aces and Eights Saloon belirdi. Hava şartlarından yıpranmış bir tabela rüzgârda sallanıyor ve gıcırdıyordu, üzerinde bir dizi iskambil kâğıdı tutan eller resmedilmişti.

"İşte burası," dedi Bobby. Ön tarafta sigara içen birkaç sert tip vardı ve Dean salonun kapısından geçerken onlara başıyla selam verdi.

İçeride müzik kutusunda Dean'in tanımadığı bir country western melodisi çalıyordu. Burası eski bir yerdi, on dokuzuncu yüzyıldan kalma, botlarınızı dayamak için alt kısmında pirinç parmaklıklar olan büyük bir ahşap barı vardı. Odayı Viktorya döneminden kalma gölgeli lambalarla tavana yayılan bir duman bulutu dolduruyordu. Bir köşede tuşları sararmış ve fildişi yer yer tamamen kaybolmuş, yıpranmış bir piyano duruyordu. Duvarlarda eski tablolar asılıydı; çöl manzaraları ve yüzünü yelpazeleyen bir salon kızı. Deri yüzlü üç kovboy bir köşedeki köhne ahşap masada kâğıt oynuyordu. Eksik olan tek şey bar taburelerinin yanındaki pirinç tükürük hokkalarıydı.

Barda bira içen bir grup insan omuzlarının üzerinden içeri giren üç adama ilgisizlikle bakıyordu.

"Ne alırsınız çocuklar?" diye sordu barmen, kollarında Dean'in çıplak tenini göremeyeceği kadar çok dövmesi olan uzun boylu bir kadın.

Bobby, "Her yerde bira var," dedi, "bir de viski." Barın üstündeki rafa baktı, şişeler solmakta olan güneşin altında parlıyordu. "Şunu iki yapalım."

Barın en ucundaki üç boş tabureye oturdular. Dean tavandan tabana pencereden güneşin çöl dağlarını altın rengine boyamasını izledi. Burası çok güzel bir yerdi.

Barmen sol omzuna bir havlu atıp içkileri doldururken Dean'e ve diğerlerine gizlice baktı. Dean yanındaki adamın da gizlice baktığını fark etti. İçeride kaç kişinin avcı, kaç kişinin turist olduğunu merak etti. Barmen ona bir bira uzattı ve bir yudum aldı, mekânı kontrol etmek için taburesinde döndü.

Bir köşedeki poker oyuncularının yanı sıra diğer iki masa da doluydu. Deri giysili, dövmeli iki adam, mavi kot pantolonunun üzerine siyah deri yelek ve püsküllü pantolon giyen bir kadınla birlikte oturuyordu. Bronzlaşmış ve kızarmış yüzleri yıllarca kızgın güneşin altında motosiklet sürmekten buruşmuş ve köseleşmişti. Uzun saçları başlarına sıkıca örülmüştü ve adamlardan biri kafataslı siyah bir bandana takmıştı. Dean onların bir hafta sonu motosiklet gezintisine mi çıktıklarını yoksa avcı mı olduklarını merak etti.

Diğer masada kısık sesle konuşan iki adam vardı. Yeşil tayyörlü ve siyah tişörtlü sarışın bir adam arkadaşına doğru eğildi

sırım gibi arkadaşı bir şeyler fısıldıyordu. Sırım gibi adamın yüzünde bir tiksinti ifadesi belirdi. Koyu kakao rengindeki tenine karşı bembeyaz dişlerini göstererek yüzünü buruşturdu ve diğer adamın konuşmasını kesmesi için yatıştırıcı bir el kaldırdı. Sarışın kendi bacağına sert bir tokat attı ve tüm barı dolduran tuhaf bir kahkaha patlattı. Poker oyuncuları sinirli bir şekilde başlarını kaldırıp baktılar ve sonra oyunlarına geri döndüler.

"Bu doğru olamaz!" diye itiraz etti karanlık adam.

"Tanrı'ya yemin et Jason." Fatigues sanki bir izci gibi elini kaldırdı. "Tanrı'ya yemin et!"

Jason öne doğru eğildi. "Yemin ederim çok saçma şeyler uyduruyorsun, Gerald. Karavanlarına gittim. Böyle bir şeyi orada tutmalarına imkân yok."

Gerald başıyla onayladı. "Ve her gün taze süt getiriyorlar." "Şimdi benimle kafa bulduğunu anladım."

Gerald yine güldü ama Jason Dean'e doğru başını salladı. Dean'in kulak misafiri olduğunu fark etmişti, hem de çok ince olmayan bir şekilde. Dean sırtıttı, başını salladı ve bardağını onlara doğru kaldırdı.

Gerald kaşlarını çatı. "Siz kimsiniz Bay Rogers, benim dost komşum mu?"

Dean'in gülümsemesi kayboldu ve bardağı yere bıraktı. "Sadece arkadaşça davranıyorum. Yüksek sesle gülüyorsun. Fark etmemek zor."

Bu ona Gerald'ın öfkeli bir bakışını kazandırdı.

Dean bara doğru döndü.

Bobby ona baktı. "Şimdiden arkadaş mı ediniyorsun?"

"Görünüşe göre."

Sam, "Bu insanlardan avcı olduğunu anlamadan önce kavgaya karışmamaya çalış," diye onu teşvik etti.

Dirseklerini bara dayayan Bobby bir kadeh viski aldı ve omzunun üzerinden baktı. "Tanıdığınız biri var mı?"

Sam de gelişigüzel etrafına bakındı. "Hayır."

Gerald alçak sesle konuşmaya geri dönmüştü ve Jason her geçen dakika daha da hasta görünüyordu. Dean sıırım gibi adamın, "İğrençsin," dediğini duydu. "Artık saçmalıklarla dolu olduğunu biliyorum. Ash saçını kesmekten daha aptalca bir şey yapmazdı. Ayrıca Ellen bunun için onu öldürürdü."

Dean ve Sam canlandılar ve bakiştılar. Arkadaşları Ellen Nebraska'da avcıların uğrak yeri olan Harvelle's Roadhouse'un sahibiydi. Ash herhangi bir bilgisayar sistemine girebilen ve her türlü sorunu çözmek için matematik ve olasılığı kullanabilen parlak bir eski MIT öğrencisiydi. Ama Ash'le ilgili en hayranlık uyandırıcı şey, omuzlarından aşağıya sarkan şaşırtıcı kefaliydi. Jason haklıydı: Ash her ne yapmış olursa olsun, tehlikeli olsaydı Ellen onu bu yüzden öldürürdü. Kocasını avlanırken kaybetmişti ve başka birini daha kaybetmeye hazır değildi. Ne yazık ki daha fazlasını da kaybetmişti; kısa bir süre önce Dean ve Sam'in hayatlarını kurtarmak için kendisi ve kızı Jo ölmüştü.

Arka odadan sıska, solgun bir adam çıktı. Yırtık kot tulumunun arka cebinden bir bar bezi çıkardı ve masaları silmeye başladı. Gerald'ın masasına yaklaştığında Jason ayağa kalktı. "İçkini kendin iç." Acılı görünen bir topallamayla uzaklaştı.

Gerald arkasından seslendi, "Hiç eğlenceli değilsin, Jason."

Jason bara yaklaştı ve oturdu. Bir dakika sonra Bobby sakın bir ses tonuyla, "Ellen'dan bahsettiğini duydum. Bar sahibini mi kastediyorsun?"

Jason kaşlarını kaldırdı. "Harvelle's Roadhouse'u biliyor musun?" Bobby ona, "Elbette biliyorum," dedi.

Jason gözlerini indirerek üzgün görünüyordu. "O zaman Jo ve Ellen'ın..." Sesi . Barmen önüne bir bira koydu.

Bir anlık sessizliğin ardından Sam, "Biz de oradaydık," dedi.

Dean o günden söz edilince midesine bir yumruk indiğini hissetti. Her zaman hissederdi. O günü binlerce kez düşünmüş, nelerin farklı yapılabileceğini, o kasabadan nasıl canlı çıkabileceklerini merak etmişti. Ama çıkamamışlardı.

Jason'ın gözleri kısıldı. "Sizi orospu çocukları. Onları ölüme terk eden siz misiniz?"

Bum. Bağırsağa iki yumruk.

Dean dehşete düşmüş bir halde başını salladı. "Zebanileri çağırmadık." Jo'yu ölümcül bir şekilde yaralanmış görmenin dehşetini, onu orada bırakmanın imkânsız kararını hatırladı.

Mümkün olduğunca çok sayıda Cehennem Köpeği'ni ortadan kaldırarak onlara zaman ve hayat kazandırmak. Annesi onun yanında kalıyordu. Jo ondan geriye kalan tek şeydi.

Jason kızgın ve kuşkulu bakmaya devam edince Bobby ekledi: "olsa üçümüzün de onlarla yer değiştirmeyeceğini mi sanıyorsun?"

Dean boğazında istenmeyen bir daralma hissetti ve bir yudum daha bira içti. Bobby haklıydı. Genelde haklıydı.

Jason kaşlarını çatarak yumuşadı. "Sanırım öyle. Harvelleler iyi insanlardı." Başını kaldırıp hepsini inceledi. "Siz avcılar mısınız?"

"Doğma büyüme," dedi Sam ona. Elini uzattı. "Sam Winchester."

Jason onu salladı ve parladı. "Vay canına! Adınızı duymuştum! Winchesterlar! Sen Dean olmalısın." Dean'in elini coşkuyla sıktı. "Lanetleneyeceğim." Bobby'ye döndü. "Ya sen?"

Dean kendilerine yaklaşan masaları silen sıska bar çalışanını izledi. Açıkça kulak misafiri oluyordu.

"Bobby Singer."

Sıska adam aniden elindeki kumaşı bıraktı. "Yok artık! Hepinizi tanıdığımı sanmıştım! Barımın müdavimi üç efsane." Bobby'nin elini tuttu ve öyle sert salladı ki Bobby birasının bir kısmını masaya döktü. Sonra Sam ve Dean'in ellerini sıktı.

Barmen yaklaştı. "Burası senin barın değil Jimmy, seni aşağılık herif. Yerleri bile doğru dürüst fırçalayamıyorsun."

Jimmy iyi huylu bir şekilde sırıttı. "Bu Darla," dedi. Darla onları selamlamak için başını salladı.

Jimmy komplocu bir tavırla eğildi. "Geçen ay Carson City'deki o vampir yuvasını öldürdü - hani şu kumarhaneden çıkan sarhoş müşterileri avlayanları?"

Dean birasını kaldırdı ve ona doğru salladı.

"Güzelmiş." "İğrenç şeyler."

Jimmy daha da yaklaşarak Bobby'nin alanına rahatsız edici bir şekilde girdi. "Burada bir şey mi avlıyorsun?"

"Şimdi Jimmy," dedi Darla, "masaları temizlemeye geri dön." Jimmy üzgün görünüyordu ve zar zor duyulabilecek bir sesle, "Tamam," dedi.

O arkasını dönerken Darla sessizce, "Jimmy'yi görmezden gelmek en iyisi. Biraz heyecanlıdır." Barın etrafına göz gezdirdi. "Hatırlayamıyorum"

Buradaki herkes konuştuklarımızı duymak istemeyebilir." Jason onu savunmak için, "Yine de iyi niyetli," dedi.

"Sen de mi avcısın?" Dean Jason'a sordu.

"Jason uzun bu işin içinde," dedi Darla. "bildim bileli."

Avcı otuzlu yaşlarının sonunda ya da kırklı yaşlarının başında görünüyordu ama yüzü o kadar yıpranmıştı ki bunu anlamak zordu. Dean onun da bu hayatın içinde yetişip yetişmediğini merak etti.

"Annem," dedi Jason.

"Ha?"

"'Uzun zamandır' derken ailemin bu işin içinde olduğunu mu kastettiğini merak ediyordunuz."

Dean başını salladı. "Bir çocuk için zor bir hayat."

"Öyleydi." Birasından bir yudum aldı. "Öyleydi." Dean ve Sam'e bakarak onları değerlendirdi. "Aslında babanızı tanıyordum."

Sam dikkatini Darla'dan başka yöne çevirdi. "Sen mi yaptın?"

"Şey, geçerken, yol evine geldiğinde. O zamanlar çok acemiymdim. Ergenlik çağındaydım. Anlattığı hikayeler beni çok korkuturdu." Güldü. "Çok sert bir orospu çocuğuydu."

Bobby ikinci viski kadehini kaldırdı. "Öyleydi." Bir yudumda içti.

Dean küçük bir kıskançlık duygusu hissetti. Dean başka bir davadayken bu adam babasına yardım mı etmişti? Bu adam onunla birlikte avlanırken babası onu bir araştırma görevine mi göndermişti? Dean nasıl yetiştirildiği, annelerinin ölümünden sonra Sam'le birlikte içine sürüklendikleri sert yaşam tarzı için ilk kez pişmanlık duymuyordu. Çoğu çocuk babalarının diğer çocuklarla vuruş kafeslerinde antrenman yaparak vakit geçirmesini kıskanırdı ama Dean bu adamın babasıyla birlikte canavarları öldürmesini ve muhtemelen kendi boynunu riske atmasını kıskanıyordu.

"Seni şehre getiren nedir?" Jason birasından bir yudum alarak sordu.

"Bir dava," diye yanıtladı Sam.

Bobby eğildi. "Emigrant Gap'ta kaybolan insanlar hakkında bir şey biliyor musun?"

Jason şaşkınlıkla başını salladı. "Kahretsin, evet, biliyorum. Üç hafta önce o pisliği yakmaya çalıştım. Üç kaburgam kırıldı, omzumdaki kıkırdak yırtıldı. Zar zor iyileşmeye başladım. Ama geri döneceğim." Elindeki şişeyle onları işaret etti. "Bu yüzden mi buradasınız?"

Dean başını salladı. "Evet."

"O şey seni akşam yemeği niyetine yer. Daha önce hiç avlamamıştım ama ailemin ben doğmadan önce Oregon'da öldürdükleri bir tanesini anlattıklarını hatırlıyorum."

Dean içinde sapkın bir gururun yükseldiğini hissetti. "Birkaç yıl önce Colorado'daki Blackwater Ridge'de bir tane öldürmüştük."

Jason kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Ne kadar kötü yaralandın?"

Jason varsaymakta haksız değildi. O şey onlara bir numara yapmıştı.

Bobby'nin işi başından aşkındı. "İninin nerede olduğunu biliyor musun?"

Avcı bir dakika pencereden dışarı , sonra tekrar onlara döndü. "Sizi yaklaştırabilirim. Gerçek yuvayı bulamadım ama yakınında olduğumu biliyordum. Sawtooth Ridge yakınlarında eski bir maden. Her şey orayı işaret ediyordu." Kaşlarını çatarak aşağı baktı. "Onu çıkarmaya fırsat bulamadan beni yakaladı."

Bobby cebinden topografik haritayı çıkardı. "Burayı işaretleyebilir misin?"

"Sana daha iyisini yapacağım. Seni alacağım. Bu şey beni bir kez alt etti. Bir daha olmayacak. Aşağı inmesi gerekiyor." Ağırlığını bar taburesine verirken yüzünü buruşturdu.

Dean Jason'ın hasarlı bir mal olup olmadığını merak etti. Belki çürük kaburgaları olan Bobby'den daha fazla değildi. Ama Bobby'nin iz sürme becerileri ve bu adamın bölge hakkındaki bilgisiyle, biraz hırpalanmış olsalar bile iyi bir şansları vardı.

"Ne diyorsun?" Jason ona sordu.

Dışarıda aniden çıkan bir rüzgâr salonun pencerelerinin önünden bir toz bulutu geçirdi. Dean gerçekten de bir yuvarlanan otun geçtiğini gördü. Sam, Bobby ve ona baktı. "Sanırım onu kullanabiliriz."

Bobby birasından bir yudum aldı. "Anlaştık."

Barın üzerine bir yirmilik bırakıp kalktılar.

Jimmy koşarak geldi. "Şimdiden gidiyor musun?" Dean onun ön dişlerinin kahverengi olduğunu ve birkaçının tamamen döküldüğünü fark etti.

Dean ona, "Seninle tanıştığıma memnun oldum, Jimmy," dedi.

Jimmy iki eliyle bar bezini tutarak umutla ona baktı. "Belki ben de ön koltukta oturabilirim?"

Arkasındaki barmen, film yönetmenlerinin "Kes" demek için kullandığı hareketle elini boğazında salladı ve başını salladı.

"Belki bir dahaki sefere," dedi Dean, koluna hafif, dostça bir yumruk atarak.

"Ah, ." Jimmy yenilmiş bir halde döndü.

O gece Enraged Cow and Sippery'de yemek yediler, Dean barbekü sosuna bulanmış ve çıtır soğan bukleleriyle süslenmiş bir bifteği bitirdi. Bobby salata ve Sam de hindi pidesi yedi.

Sonra, Jason'ın külüstür Chevy pikabıyla onları takip etmesiyle, karanlıkta Emigrant Gap'e doğru geri döndüler.

Reno'da, sıcak tutan pijamalardan silahlara, arbaletlere, savaş botlarına ve gece görüş gözlüklerine kadar her şeyin bulunduğu yirmi dört saat açık bir mağazada stok yaptılar. Sam için ikinci bir alev makinesi bile almışlardı. Dean Nevada'yı seviyor olmalıydı.

Jason topallayarak kasiyere yaklaştı, o da bakmamaya çalıştı. Jason haklıydı. Wendigo onu iyice mahvetmişti.

Sam alçak bir sesle, "Jason'ı bu ava götürmek istediğimize emin misin? Şuna bir bakın."

Bobby kaşlarını çattı. " de bunu merak ediyordum."

"Ben de," diye ekledi Dean. "Ama yardımcı olacaktır. Tabii ayak uydurabilirse." "Yararlı istihbaratı var," diye kabul etti Bobby.

Jason çıkış işlemlerini bitirirken Bobby de *Reno Gazette*'yi raflardan aldı. "Uh-oh," dedi.

"Ne oldu?" Sam sordu.

"Beş kişilik bir aile az önce Yuba Nehri kıyısında kayboldu."

Jason da onlara katıldı. "Sawtooth Ridge'in olduğu yer."

Bobby devamını oku. "Helikopterle FLIR kullanılarak yapılan aramada bir şey bulunamadı."

Sam, "Muhtemelen FLIR'ın onları göremeyeceği bir yerde yer altındadırlar," dedi.

"Flerr de neyin ?" Dean sordu.

Bobby sakalını sıvazlayarak makalenin geri kalanını okudu. "İleriye dönük kızılötesi," dedi dikkati dağılmış bir şekilde. "Burada sadece bir gündür kayıp oldukları yazıyor."

Sam ödemeyi yaptı ve aldı. "Hâlâ hayatta olabilirler." "Evet," diye onayladı Bobby.

Jason Bobby'den kâğıdı aldı ve okudu. "Artık gitmeliyiz," dedi. "Hâlâ zamanımız olabilir."

Aceleyle otoparka gittiler, arabalarını yüklediler ve 80. Otoyola çıkarak vahşi doğaya ve terk edilmiş madene doğru olabildiğince hızlı sürdüler. Bu sefer başarısız olamazlardı.

SEKİZ

Bobby Tahoe Ulusal Ormanı'ndaki yürüyüş rotasına alışmaya başlamıştı. Çam ağaçlarının arasından, gri granitten devasa kaya tarlalarının arasından geçerek ilerlediler. Öğleden sonra güneşi bir ortaya çıkmış, havayı güneşin ısıttığı çam kokusuyla doldurmuştu. Liken kaplı muazzam bir kayanın parlak turuncu ve sarısını geçtiler ve dik bir kayalık yamacından aşağı indiler. Artık patikanın tamamen dışındaydılar, Bobby onları pusula ve haritayla yönlendiriyordu. Cebinde bir GPS cihazı da vardı ama böyle bir ölüm kalım durumunda pille çalışan şeye asla güvenmezdi.

Batıda fırtına bulutları zirvelerin etrafında kümeleniyor, her ayrıldıklarında taze bir kar serpintisi görünüyordu. Güneş dağların altına daldı ve Bobby'nin kemiklerine anında soğuk yerleşti.

Dik bir yamaçtan bir tepeye tırmandılar. Çaba sarf etmekten bacaklarının yandığını hissediyordu ve aldığı her nefes acı veriyordu. O şeyin Jason'ın kiler gibi kendi kaburgalarını kırmamış olmasına şükreliyordu. Çürük kaburgalarla yaşayabilirdi ve daha da önemlisi, çürük kaburgalarla savaşabilirdi.

Jason arkada debeleniyor, alnı boncuk boncuk terliyordu. Bobby onun acı çektiğini anlayabiliyordu ama elinden geldiğince bunu saklıyor ve hiç şikâyet etmiyordu.

Sırtın sonunda bir çayırılığa indiler. Uzak tarafta, üzerlerinde muazzam bir uçurum yükseliyordu. Kayada kara bir delik açılmış, eski ahşap kirişler açıklığı güçlendiriyordu. Maden. Onu görür görmez çürüyen et kokusu duyularına saldırdı.

"Tanrım!" diye küfrederek kolunu burnuna götürdü. "Bu iğrenç bir koku."

Diğerleri inleyerek boş yere kokuyu engellemeye çalıştı.

Bobby burnunu kırıştırarak, "İlk gelen çürük yumurta," dedi.

Jason durdu ve çantasını sırtından indirdi. "İşte bu," dedi. Bir şişe benzin çıkardı ve boynuna bir bez parçası sıkıştırdı.

Bobby de aynı şeyi yaptı ve Sam ile Dean alev silahlarını kontrol ettiler.

Bobby onlara, "Bunları sonuna kadar kapatmak isteyeceksiniz," dedi. Sam kaşlarını kaldırdı.

"Metan. Eğer bu madende birikmiş gaz varsa, hepimizi cennete gönderirsiniz."

Dean başını salladı ve ikisi birlikte pilot ışıklarını söndürdüler.

"Aileden bir iz görüyor musun?" Sam sordu.

Bobby yerde ayak izleri ya da sürüklenme izleri aradı. Hiçbir şey göremedi. O şey muhtemelen onları ağaçtan ağaca çığlık atarak götürmüştü.

Uzakta, eski bir kütüğün yanında vızıldayan bir tavşan onlara küfrediyordu. Bobby'nin şimdiye kadar karşılaştığı en huysuz sincaplardı bunlar. Bir keresinde Whitefish'te Bobby yiyecekleri boşaltırken mısır gevreğini alıp kaçmaya çalışmışlar, Bobby mısır gevreğini elinden alınca da ona küfretmişlerdi.

Madenin girişine yaklaştı, Molotofu kavradı, yakmaya hazırdı. Hâlâ parmak izi yoktu. Sonra, tam ağızda, toprakta ağır bir şeyin yere bırakılıp sürüklendiği bozuk bir yama buldu. Uzun pençeleri olan muazzam çıplak ayaklara ait iki net iz, ağaçlardan aşağıya sıçrayan şeyin indiği noktayı işaretliyordu.

Bobby onlara, "İşte burası," dedi. Madene girdiler, karanlık onları yutuyordu.

İçeride hava ılıktı. Rüzgârla bağlantısı kesilen Bobby çözülmeye başladı. El fenerini çıkarırken kaburgaları ağrıyordu.

Işık karanlığa nüfuz ederek eski ahşap destek kirişlerini ve bir zamanlar fenerlerin asılı olduğu kancaları aydınlattı. Bu

Çürüme kokusu neredeyse dayanılmazdı ve Bobby yemeğini yuttu.

Madenin derinliklerinde bir yerlerden alçak, acı dolu bir inilti geçitlere doğru sürüklendi.

Jason ileri atılarak, "Hâlâ hayattalar," dedi.

Bobby onun kolunu tuttu. "Belki de."

Bobby önden giderek el fenerini sürüklemeye izlerine doğru tuttu. Onları ilk geçitten aşağıya kadar takip ettiler ve ilk kavşakta sağa döndüler. Havada başka bir kokunun asılı olduğunu fark etti Bobby, lağım gazının metan kokusuydu bu. "Kimse çakmağını çakmasın ya da silahını ateşlemesin. Burada bir metan sızıntısı var."

"Bu şeyi burada nasıl öldüreceğimiz hakkında bir fikrin var mı?" Jason sordu.

Sam durdu. "Onu dışarı çekmemiz gerekecek."

Dean endişeli görünüyordu. "Ya dışarı çıkmak istemezse? Eğer o aile buradaysa, günlerce yetecek kadar yiyeceği vardır."

"Onu baştan gerekecek."

Dean gözlerini kıstı. "Nasıl? Bu enayiler bize."

Jason, Bobby'nin el fenerinin ışığına doğru adım attı. "Ben yem. Belki de bitirmek isteyecektir."

"Ben de buna güveniyorum," dedi Bobby. "Eminim hepimizin işini bitirmek istiyordur."

Dar geçitte ilerlemeye devam etti, metan kokusu gittikçe güçleniyordu. "Unutma... alev yok."

Bir sonraki kavşaktan sağa dönerek rayları takip etti. Bobby tepesindeki dağın ağırlığını hissedebiliyordu ve neredeyse klostrofobik bir duygu üzerine çökmüştü.

İleride boğuk bir miyavlama, bir çocuk sesi duydular. Jason ileri atıldı ama Bobby onu tutmak için kolunu uzattı. "Yavaş gidelim."

Bir sonraki kavşakta, sürüklemeye izleri her iki yönde de ilerledi. Belki de bu şey kurbanlarını ayırıyordu, daha taze etle daha taze eti ya da belki de büyüklüklerine ve hassasiyetlerine göre. Bobby bu düşünceleri bir kenara itti ve bir yön seçti.

Çürüme havada yoğun bir şekilde asılı duruyordu, o kadar kötüydü ki Bobby dilini ve burnunun içini kapladığını hissetti. Sam onu süzmek için boşuna bir çabayla kolunu kaldırdı.

Seçtikleri geçitten gelen küçük çığlığı tekrar duydular. Yaklaşmışlardı. Zemin alçalıyor, üstlerindeki kerestelerden toprak yağıyordu. Bobby'nin el feneri havada uçuşan milyonlarca toz zerresini seçti.

Metan ve çürüme kokusundan gözleri yaşaran Bobby daha büyük bir odaya adım attı. Kirişlerden üç ceset sarkıyordu; bir adam, bir kadın ve bir süredir ölü olan biri. Geriye sadece omurga ve kafatası kalmıştı, tek tük doku parçaları ışık huzmesinde parlıyordu.

Uzaktaki karanlık bir köşeden gelen miyavlama dehşet dolu bir çığlığa dönüştü. Bobby el fenerini sese doğru tuttu. Karanlıkta gözleri parlayan uzun, cılız bir şekil ayağa kalktı. Cılız parmaklarından küçük bir kız sarkıyordu, omzu ısırık yarasından fena halde kanıyordu. Wendigo hırladı, iğne dişleri tükürükle parlıyordu.

Çocuğu bırakıp onlara doğru koşmaya başladı. Bobby bir tarafa atladı ve odanın arkasına doğru koştu. "Koşun!" diye bağırdı diğerlerine.

Wendigo Sam ve Dean'in peşinden koşarken Bobby bir eliyle çocuğu yakaladı, diğer eliyle av bıçağını çıkardı ve ebeveynleri serbest bıraktı.

"Kardeşimi yakaladı!" diye bağırdı adam. Bobby onu susturdu ve arkalarından iterek odadan çıkmalarını sağladı.

"Onu yedi!" diye bağırmaya devam etti adam.

"Biliyorum. Özür dilerim," dedi Bobby. "Ama çenenin kapatılmasını yoksa o şey geri gelecek."

Kızı bir kolunda taşıyarak, onları indiği geçitlerden hızla yukarı çıkardı. İleride Sam'in solmakta olan el fenerini görebiliyordu. Oldukça öndeydiler ve umarım wendigo yemi yutuyordu.

Virajları hızla dönüyorlardı, adam kalçasındaki büyük yara yüzünden ona yetişmekte zorlanıyordu. Bobby adamın kot pantolonuna bulaşan kan miktarını görünce hâlâ hayatta olmasının bir mucize olduğunu anladı.

Bobby çürük kaburgalarının acısını hissederken, maden ocağının loş ışığını görene kadar koşular. "Devam edin!" diye onları cesaretlendirdi.

"Kafatasını gördün mü? Geriye kalan tek şey buydu!" diye bağırdı adam.

Ve bir omurga, diye düşündü Bobby. Omurgayı unutmayalım. Kahretsin, alaycı bir moruğa dönüştüm.

Loş ışık daha da parlaklaştı ve dönüş onları son düzlüğe getirdi. "Neredeyse çıktık!" diye bağırdı kadın rahatlayarak.

Dışarıdan yayılım ateşi açılırken çıkışa doğru koşular. Bobby, mayın deliğinden patlayan alevleri gördü.

"Yere yatın!" diye bağırdı, ailenin çapraz ateşte vurulmasından endişeleniyordu. Adam ve kadın kendilerini toprağın içine attılar ve Bobby kızı onların yanına yatırdı. Kız sessizce etrafındaki manzaraya baktı.

Sam ve Dean açıklığın uzak tarafında durmuş, ağaçlara doğru ateş ediyorlardı. Jason yakınlarda çömelmiş, büyük bir granit kayanın arkasına siper almıştı. Çakmağını tutuyordu, ateş etmeye hazırды.

"Şimdi!" Sam Dean'e bağırdı. İkisi de alev silahlarını ateşledi.

Wendigo uluyarak ağaçlardan aşağı atladı. Onlara doğru , Dean'e öyle sert vurdu ki on beş metre uçtu ve bir yığın yere düştü. Sam alev makinesini tekrar patlattı ama yaratık ateşten kolayca kurtuldu.

Bobby el fenerini bıraktı ve Zippo'sunu çıkardı. Wendigo dişlerini göstererek Sam'in etrafında dönmeye başladı. Bobby arkasından yaklaştı, Molotof'yaktı ve fırlattı. Yıldırım hızıyla, sanki merminin havada ıslık çaldığını duymuş gibi döndü ve yanından geçti. Bobby'ye doğru hızla ilerleyerek, tırtıklı pençeleri olan kollarını kaldırdı.

"Bobby!" Dean ayağa kalkmaya çalışarak bağırdı. Alev silahını ateşledi ama wendigo çok hızlıydı ve Bobby'yle arasındaki mesafeyi bir saniyeden kısa sürede kapattı.

Bobby'nin karnını yardı, yeleğini, flanel gömleğini ve tişörtünü yırtarak çıplak tenine ulaştı. Bobby pençelerinin yakıcı sıcaklığını hissetti ve şaşkınlık ve acıyla haykırdı.

Jason kayanın yanından ileri doğru koştu, Molotof yandı ve elinden çıktı. Molotof havada bir kavis çizdi ve wendigo bir kez daha dönerek gelen ateşi gördü ve bir tarafa kaçtı. Bobby, ateşli füze havada kendisine doğru tıslayarak ilerlerken alarmla boynunu yukarı kaldırdı. Molotof çayırın her yerinde patlarken o da bir kayanın arkasına doğru atladı.

Çift çığlık atarak çocuğu kucağına aldı ve güvenli bir yere doğru koşmaya başladı.

Bobby çantasını karıştırıp bir Molotof daha ararken alnında ter damlaları oluşmuş, elleri adrenaline titriyordu. O şey tam arkasındaydı. Öyle olduğunu biliyordu. Jason'ın bağırdığını duydu ve Bobby'nin kayasının uzak tarafında bir Molotof daha patladı. Elinde yeni bir Molotofla ayağa fırladı. Bu kez Jason daha yakınına inmiş ve Wendigo'nun altındaki zemini aydınlatmıştı. Wendigo acı içinde uludu ve Sam alev makinesini ateşleyerek ilerledi. Ateş wendigonun kolunu yaladı. Acı içinde çığlık atarak havaya fırladı ve yukarıdaki ağaçların arasına indi.

Uzaklarda gözden kaybolurken dalların kırıldığını duyabiliyor ve ağaçların sallandığını görebiliyorlardı. Sonra kayboldu.

"Lanet olsun!" Bobby bağırdı.

"İyi misin?" Sam ona doğru koşarak sordu.

"İyi." Hiç de öyle hissetmiyordu. *Lanet olası wendigo*. Karnındaki pençe izlerine baktı. Neyse ki giysileri darbenin etkisini azaltmıştı ve çizikler sadece yüzeyseldi.

Çayırın etrafına bakındı. "Bu aile hangi cehennemde Gitmek mi?"

"Hemen kaçtılar," dedi Jason, gittikleri yönü işaret ederek gitti.

"Aptallar," diye küfretti Bobby. "Peşlerinden gitmemiz gerekecek."

"Buradan çok uzakta olmayan bir korucu istasyonu var."

Jason dedi ki. "Onlara orada eşlik edebilir, orman servisinin onları çıkarmasına izin verebiliriz."

"Kulağa hoş geliyor," diye kabul etti Bobby. "Burada kalmalı ve bu işi bitirmeliyiz."

Çayırdaki kalan alevleri de söndürdü.

Birkaç dakika sonra yaralı aileye yetiştiler, adam hâlâ yarattığın kardeşine ne yaptığını anlatıyordu. En azından üçünü kurtarmışlardı. Bobby kardeşi için üzülmüyordu ama işlerinde her zaman kayıpları oluyordu. Ve eğer orada olmasalardı, başta küçük filiz olmak üzere bütün aile ölmüş olacaktı.

Bobby'ye baktı, gömleğinin omzundan kan sızıyordu. "Tamamdır," dedi sessizce ona.

"Evet," dedi ona, henüz yapmamış olmalarına rağmen başını okşayarak. Geceleri merak içinde uyumasına gerek yoktu. Ve bu gece o şeyi bitireceklerdi ya da yerel toplum merkezinde makrameye başlayacaktı. Bu karnaval gösterisi için fazla yaşlanmıştı.

Taşra istasyonunda, dört avcı korucu dışarı çıkmadan önce ayrıldı ve aileyi açıklama yapmak zorunda bıraktı. İhtiyaçları olan son şey kışlarına bir korucu daha takılmasıydı. Bobby, adamın aileyle ilgilenmesini uzaktan izledi. Sağlık çantasını aldı, acil durum triyajını yaptı ve sonra kasabaya doğru yürüyüşe çıktılar. Adam hâlâ kardeşinin kafatası için bağıırıyordu. Zavallı adam. Ailesini kaybetmek en kötüsüydü.

Bobby sevdiklerinden payına düşeni kesinlikle kaybetmişti. İçine şeytan girmiş karısını öldürmek zorunda kaldığı geceyi aniden, istenmeyen bir şekilde hatırlayınca midesi bulandı. Tanrım, onu çok sevmişti. Kimse birini böyle kaybetmek zorunda kalmamalıydı. O gece ölene kadar ve muhtemelen ondan çok daha sonra da peşini bırakmayacaktı.

Görüntünün gitmesi için zorladı, boğazındaki yumrunun inmesini emretti. Batıda gün batımının ışıltısı neredeyse tamamen kaybolmuştu. Kamp kurmak zorundaydılar, yoksa açıkta ölüp gideceklerdi. Diğerlerine döndü. "Hadi ateş yakıp nöbet turalım."

Sam ve Dean başlarıyla onayladılar. Jason ailenin korucusuyla birlikte yürüdüğü yöne baktı. "Onları öylece bıraktığım için kendimi kötü hissediyorum."

"İyi olacaklar," dedi Bobby.

"Ama ya Wendigo onları tekrar yakalarsa? Ve o korucu da?"

"Olmayacak. Çünkü önce biz alacağız."

DOKUZ

Bobby ateş için kütükleri yerleştirmeyi bitirdi ve alevleri yakmak için çakmaktaşı ve çeliğini kullandı. Çıra hemen tutuştu ve ateşi üfleyerek dışarı doğru dalgalanmasını sağladı. Çam tutuştu ve çatırdadı, yüzünü ve ellerini ısıttı.

Yatak rulosunun üzerine oturdu, bir anlık huzur için minnettardı. Kaburgaları onu öldürüyordu ama muhtemelen Jason'dan daha iyi hissediyordu. Genç avcı birkaç metre ötedeki bir ağaca yaslanmış, başını eğmişti. Bir dal kırıldı ve Bobby tüfeğiyle döndüğünde Sam ve Dean'in çalıların arasından, kolları daha fazla devrilmiş odunla dolu olarak geldiklerini gördü.

Sam elindeki yığını Bobby'nin yanına bıraktı ve bağdaş kurup oturdu. "Dışarı çok sessiz."

Bobby, "O şey muhtemelen öğle yemeğini elinden aldığımız için çok sinirlenmiştir," diye cevap verdi.

Dean odun yığınına yere döktü ve onlara katıldı. Jason'a doğru başını salladı. "Uyuyor mu?"

"Hayır. Sadece iyileşiyorum. Çok fena bir dövüştü."

"Bunun ortasında kim uyuyabilir ki?" Jason başını bile kaldırmadan sordu.

Sam güldü. "İyi bir noktaya değindin."

Bobby yanan kütüklerden birini ayağıyla yeniden düzenledi. "En azından artık hazır bir ateş kaynağımız var."

Dean ısıtmak için ellerini uzattı. Gece , Bobby otuzların altında olduğunu tahmin ediyordu.

"O şey geri geldiğinde ateşin içine düşmemeye çalışın, sizi aptallar."

Sam gülümsedi.

Jason aniden tetikte, etrafına bakındı. "Yani bu şeyin ortaya çıkmasını mı bekleyeceğiz?"

Dean ona döndü. "Bizi dışarı çekmek isteyecek. Bizi ayırmak isteyecek. Muhtemelen yaralı biri gibi seslenerek bizi tekrar çağırarak. Sadece buna kanmayın."

Gergin bir şekilde beklediler. Bobby bir sopayla boş boş ateşi dürtüyordu. Sam ateşin karşısındaki ağaca bakmaya devam etti. İrkildi, sonra elini kaldırıp başparmağını avucundaki yara izinin içine soktu.

"İyi misin?" Bobby sordu.

Sam irkildi. "Ha?" Bakışlarını ağaçlardan ayırdı. "Orada ağaçtan başka bir şey yok, Sam."

Sam güldü, hüzünlü, zoraki bir kahkaha. "Biliyorum."

Bu hiç iyi değildi. Muhtemelen Lucifer'ı tekrar görüyordu. Bobby çocuk için endişeleniyordu. Sam'in o cehennem görüntülerinden acı çekmesinden nefret ediyordu. Ve Sam orada yokken ava çıkmak tehlikeliydi. Wendigo'nun yiyeceğini çaldıklarına göre, bu geceki savaş, pirzola ve domuz pastırmasından yapılmış bir ceket giyerken öfkeli bir boz ayıyla dövüşmekten daha kötü olacaktı.

Uzaktan bir çığlık aniden sessizliği yırttı. Sam sıçradı ve Dean o yöne doğru döndü.

Bobby ayağa kalkarak, "İşte " dedi.

Jason da biraz zorlukla ayağa kalktı ve ağaca yaslandı.

Sam ve Dean alev silahlarını kuşandılar ve Bobby ile sırt sırta durdular. Jason bir molotof çıkardı.

"Yardım !" diye yalvardı bir kadın sesi. Sonra tekrar çığlık attı.

"Emin misin?..." Jason başladı.

"Evet. Bu Wendigo."

"Aman Tanrım!" diye bağırdı.

"Ama ?..."

Bobby Jason'a kesin bir tavırla, "O insan değil," dedi. "Ateşin başından ayrılma." "Stephen?" diye seslendi. "Orada mısın? Bana yardım et!"

Jason sesin geldiği yöne doğru baktı. "Stephen mı? Bu oldukça spesifik."

"Sadece bizi kandırmaya çalışıyor."

Dean Jason'a döndü. "Bobby haklı. Colorado'da savaştığımız kişi de aynı şeyi yaptı. Yerinizde kalın."

Jason Molotofunu kavrayarak topallaya topallaya yanlarına gitti. Birlikte bir halka oluşturdular, her biri dışa doğru bakıyordu.

Kadının sesi acı dolu bir çığlığa dönüşerek tekrar haykırdı.

Jason dişlerini sıkarak, "Onun gitmemek için kendimi zor tutuyorum," dedi.

"O bir kadın değil. Lanet olası Wendigo," dedi Bobby ona. "Bundan emin olamazsın."

"Hayır, ama emin olabileceğimiz bir şey var; şimdi oraya gidersen, o şey seni paramparça edecek."

Gergin bir sessizlik içinde durdular. Bobby Tanrı'dan onun haklı olduğunu, onlar öylece dururken dışarıda bir kadının acı çekerek ölmediğini umuyordu.

"Carol?" diye bir erkek sesi. "Carol? Tanrım, ?" "Tanrım," dedi Jason. "Bu bir çift."

Uzaklaşmaya başladı ve Bobby onun omzunu tuttu. "Hayır, öyle değil. Senin böyle düşünmeni istiyor ve işe yarıyor."

Adam şaşkınlıkla haykırdı, sonra da çığlık attı.

Dean, "Sakın buna kanma," diye uyardı.

Jason neredeyse onlardan ayrılacaktı ama duraksadı ve olduğu yerde kaldı.

Adamın çığlığı boğuk bir haykırışa dönüştü ve sanki muazzam bir hızla sürükleniyormuş gibi ormanın içinde kayboldu.

Sonra kadının yardım için yalvardığını duydular, bu sefer daha yakındı, sesi fısıltıya dönüşmüştü ama gittikçe yaklaşıyordu. "Orada biri mi var?"

Bobby ağaçların altında bir gölge gördü, bir şekil onlara doğru ilerliyordu.

"Alo? Burada bir şey var! Kocamı yakaladı!"

Karanlık şekil sendeleyerek ilerledi, ince kolları destek için ağaçlara tutundu.

"Geliyor," diye fısıldadı Bobby.

Jason Bobby'nin arkasında kalırken Dean ve Sam dışarı doğru dönerek karanlığa baktılar.

"Lütfen bana yardım edin," diye fısıldadı figür. Bobby acele edip yardım teklif etme isteğine rağmen kendini tuttu.

Korkuyla arkasına bakarak onlara doğru süründü. Bobby bir adım öne çıktı.

Wendigo, iğne dişlerle dolu açık ağzıyla ona doğru koştu. Bir tarafa kaçıp Molotofunu yaktı ve wendigoya doğru fırlattı. Füze o şeyin cılız omuzlarına çarptı, gövdesine ateş yağdı. Acı içinde uluyarak karanlığa doğru kaçtı. Yere düşüp yuvarlandığını, alevlerin sönene kadar karardığını gördüler.

"Lanet olsun!" Bobby küfretti.

Karanlık ormanın o kısmını izlediler. Kimse kımıldamadı.

Sonra yukarıdan Sam'in üzerine düştü. Sam omuzlarını şiddetle sarsarak onu . Toprak zemine düştü ve Sam alev makinesini ateşledi, wendigo patlamadan kaçınmak için sıçradığı anda bir alev dili dışarı fırladı.

Bir ağaç dalını yakaladı ve kendini ustalıkla yukarı doğru savurarak önce ayaklarını dalın üzerine indirdi. Gözleri kısıldı ve onlara dik dik baktı.

Dean alev makinesini patlattı ama wendigo sıçrayarak kurtuldu. Bobby, "Bu şey bir yılan balığından daha kaygan," diye küfretti. Ateşi yaktı

Molotof daha attı ve kamp ateşinin yanına inen Wendigo'ya fırlattı.

Kolu tutuşurken öfkeyle kükredi. Umutsuzca tokat atarak alevleri bastırdı ve hırladı. Dean ona doğru süründü, tekrar ateş etmeye hazırды.

Aniden öne fırladı, hırılıyordu, çenesi açıktı ve ısırmaya hazırды. Havadan Dean'e doğru fırladı ama Dean geri çekilmek yerine onu karşılamak için koştu. Bir kolunu ona doğru savurdu. Bowie bıçağını çıkararak yaratığın göğsüne sapladı. Yaratık kükreyerek önüne düştü. Dean alev makinesini açık bıçak yarasının içine soktu ve tetiğe bastı.

Ateş Wendigo'nun içini yaktı. Acı içinde uluyarak Dean'den uzaklaştı ve kamp ateşinin içine düştü. Gövdesinin içinde ateş parçaları patladı. Alevler bacaklarını yakaladı. Parlak beyaz ve altın rengi yaratığın içini doldurdu. Başını yukarı çevirdi, kollarını savurdu, çırpındı, sağır edici, tiz bir acı çığlığı attı. Kül başladı

ve yukarı doğru dalgalandı. Sonra birdenbire wendigo tozdan yapılmış, sıska insansı bir şekle bürünmüş gri, fısıldayan bir sütuna dönüşmüştü. Bir dağ rüzgârı ağaçların arasından geçip ona çarptı ve külleri yüzlerce yöne savurdu.

Wendigo kızarmıştı.

Bobby bir kutlama çığlığı attı ve diğerlerine döndü.

Dean'in bocaladığını, kolunu kavradığını gördü. Dean akıntıyı bastırmaya çalışırken parmaklarının arasından dışarıya doğru kan fışkırdı. Dişlerini gıcırdatan Dean toprağın üzerine devrildi.

ON

Sam kardeşinin omuzlarını kavrayarak onu adeta sürükledi. "Hadi Dean, biraz daha ilerle."

Wendigo'nun pençeleri Dean'in brakiyal arterini parçalamıştı ve zaten çok fazla kan kaybetmişti.

"Bunu yarım saat önce de söylemiştin Sammy. Sana inanmamaya başlıyorum." Dean kardeşine gönülsüz bir gülümseme gönderdi, sonra acıyla yüzünü buruşturdu.

Sam'in kemerinden bir turnike yapmışlardı ama Dean zaten çok kan kaybetmişti. Soğuğa rağmen teni terden kayganlaşmıştı. Çok hızlı nefes alıyordu ve kafası karışmış bir halde sendeleyerek ilerliyordu.

"O zaman yarım saat daha yaklaştık," dedi Sam ona.

Dean'in yüzünün rengi tamamen solmuştu. Dudakları bile bembeyaz olmuştu.

"Hızlan Dean," diye ısrar etti Sam.

Kardeşi gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "Belki de bu kadar dev olmasaydın, sana yaslanmak daha kolay olurdu."

Dean'in eli destek için Sam'in omzundayken olabildiğince hızlı koştular. Bobby onun diğer tarafında yürüyor, turnikenin tuttuğundan düzenli olarak emin oluyordu. Jason topallayarak ve sıkılmış dişlerinin arasından hava emerek arkadan geliyordu. Sam bu çilenin Jason'a hiç de iyi gelmediğini düşünüyordu. Zavallı adam önümüzdeki birkaç haftayı yatakta oturup bir yığın iyi kitap okuyarak geçirmeliydi.

Gece yürüyüşü sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu. Her yükselişi aştıklarında Sam bunun sonuncusu olacağından, aşağıda şehir ışıklarını göreceklerinden emindi ama her seferinde onları sadece karanlık orman karşıladı.

Dean daha da kötüleşti ve kardeşini dik tutan Sam'e daha çok yaslandı. Sam içinde yükselmeye devam eden korkuyu bastırdı. Bunu başaracaklardı. Dean iyileşecekti.

Bobby, Sam'in gözleriyle karşılaştı. "Bunun görünüşünden hoşlanmadım."

Dean gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Neyin görünüşünü beğenmedin?"

Şu anda dünya şampiyonu bir kafes dövüşçüsüne benziyorum." Bobby, "çok huysuz," dedi.

"Evet," diye yanıtladı Sam.

"Tam burada durduğumu biliyorsun, değil mi?" Dean sordu. "Bir çift anaç tavuk gibi üzerime gıdaklamana gerek yok."

"Çok kötü," dedi Bobby. "Hızını artırmalısın, evlat." Dean öfkeyle, "Peki," dedi ve yaptı.

Sam muhtemelen bir sedye yapmaları gerektiğini düşünüyordu ama malzeme toplamak için duraklama fikrinden hoşlanmamıştı.

Bir yokuşu daha zorlukla aştılar ve Sam'in büyük rahatlamasıyla uzakta ışıklar parıldadı. "Çıktık!"

"Tanrıya şükür," diye mırıldandı Dean.

Yarım mil daha gittikten sonra patika başına ve arabalarına ulaştılar.

Sam Dean'i doğruca Truckee'deki acil servise götürdü.

Doktor Dean'e dikiş atıp kan nakli yaparken Bobby ve Sam sırayla gergin bir şekilde oturuyor ya da volta atıyorlardı. İkisi de doktorun Jason'a bir kez daha bakmasını önerdi ama avcı inatla reddetti. "Beni zaten bir kez gördüler," diye mantık yürüttü. "Kemiklerin iyileşmesini tamamlaması gerekiyor."

Birkaç dakika sonra doktor göründü. Kısa boylu Çinli-Amerikalı bir kadındı ve onlarla şefkatle konuştu. "Bay Blackwood iyileşecek. Ama geceyi burada geçirmesini istiyorum." Sam bunun Dean'in Backstreet Boys konserine gidip bir tişört satın alması kadar mümkün olduğunu biliyordu. "Ama bunu pek kabul edecek gibi görünmüyor."

Sam özür dilercesine, "Evet, olmazdı," dedi.

Bobby bir adım öne çıktı. "Ben onunla konuşurum."

Başını salladı. "Harika. 102 numaralı odada."

Bobby koridorda gözden kaybolurken, doktor gözlerini Sam'e dikti. "Onunla gerçekten hobisi hakkında konuşmalısın. İçeri girebilmek umuduyla kendini çılgınca hareketler yaparken filme alıyor.

bir dublör olarak son derece tehlikeli olabilir. Sanırım yaralarıyla biraz gurur duyuyor."

"Ne yapabileceğime bakacağım."

Sam'in elini sıktı, sonra döndü ve sallanan çift kapılardan birine doğru ilerledi.

Jason ayağa kalktı. "Çok rahatladım."

Sam sonunda nefes almasına izin verdi. "Söyleyeceğim."

"Bu işin zor yanı," dedi Jason. "Bahse girerim bu ikinizin yaşadığı ilk kıl payı kurtuluş değildir."

Sam duyduğum Bobby's yükseltilmiş ses
üzerinde ve diğer yan . Sallanan kapılar.

"Dean, buraya gel."

"Dinlenmeye ve hastane yemeğine ihtiyacım yok," diye bağırdığını duydu Dean. "Bir hamburgere ihtiyacım var - hayır, *harika* bir hamburgere ve soğuk bir biraya."

"Neden bu kadar inatçı olmak zorundasın?"

Sallanan kapılar birden açıldı ve Dean ortaya çıktı, yüzü Sam'in onu son gördüğünden çok daha renkliydi. Yanakları neredeyse pembeleşmişti. "Haydi gidelim," diye gürledi.

Sam isteksizce onunla birlikte hastaneden ayrıldı. Truckee'de Liberty Bar'da kutlama yaptılar. Bobby ve Dean birkaç kadeh viski içtiler ve Sam de Jason'la bira içti.

"Çok zor bir anneydi," dedi Jason. "İyi ki hepiniz oradaydınız."

Bardakları tokuşturdular. Bir avın daha sonuna gelmişlerdi ve Sam yakında Bobby'ye veda etmek zorunda kalacağını biliyordu. Ne zaman bir davayı tamamlasalar Sam'in içi gurur, sevinç, rahatlama ve bir sonraki davada onları neyin beklediğine dair endişe karışımıyla doluyordu.

Dean hâlâ biraz bitkin görünüyordu ve Sam geceyi hastanede geçirmesi gerektiğini biliyordu.

Sonunda Bobby ayağa kalktı. O an gelmişti. "Gitsem iyi olacak. Eşyalarımı toplayıp kuzeye gitmeliyim. Yarın sabaha kadar Oregon sınırında olmak istiyorum."

Bobby önce Sam ve Dean'le, sonra da Jason'la el sıkıştı. Veda etmek her zaman zor olmuştur. Sam'in hatırlayabildiği kadarıyla Bobby onların ikinci babasıydı ve bazı açılardan John'un olduğundan daha da yardımcı bir babaydı. Hepsi vedalaştı.

Barın kapısında el sallayıp kamyonetine giden Jason'a.

Bobby ayrılmadan önce onlara Utah'ta kontrol edilmesi gereken olası bir rakshasa'dan bahsetti.

İçkilerini bitirip yemeklerini yedikten sonra Sam ve Dean de yola koyuldular. Dean yolcu koltuğunda uyurken Sam arabayı Nevada'nın doğusuna doğru sürdü. Güneş önünde yükseliyor, yeşil ve kahverengi manzarayı altın rengine boyuyordu. Uzakta keskin dağ sırtları yükseliyordu. Her tarafında yol dışında hiçbir uygarlık belirtisi yoktu. Sadece ara sıra başka bir arabanın yanından geçiyordu.

Utah/Nevada sınırında, balıkçı kıyafetleriyle süslenmiş küçük, şık bir yerde uyudular. Bu susuz ülkede insanların nerede balık tuttuğu hakkında Sam'in hiçbir fikri yoktu.

Ertesi gün Utah'a doğru yola devam ettiler, Dean kan kaybından sonra hala çoğu zaman yolcu koltuğunda uyuyordu.

Sam'in cep telefonu ceketinin cebinde şingirdadı. Onu çıkardı. "Evet?"

"Ben Bobby."

"Ne ?"

"Sabah haberlerini izlediniz mi?"

"Hayır, motelimizden hemen hemen yeni ayrıldık."

"Tahoe Ulusal Ormanı'nda bir kayıp daha var."

"Ne?"

"Geyik avcısı, ormandaki av kampında arkadaşlarıyla buluşmak üzere dün sabah saat beşte karısıyla vedalaştı. Oraya hiç varamamış. Arkadaşları bir kan gölü ve arkadaşlarının tüfeğini bulmuşlar. Ağaçların arasında hızlı bir ses duyduklarını söylediler."

"Şaka yapıyorsun!"

"Hayır."

"Bu Wendigo'yu harcadıktan sonra oldu. Sence ikinci bir tane var mıdır?"

"Öyle olmalı," dedi Bobby. "Belki Donner Party'den kurtulan bir başkası." "Bunu nasıl gözden kaçırmış olabiliriz?"

"Bilmiyorum. Dean unutulmanın eşiğindeyken biraz dikkatimiz ."

"İyi bir nokta."

Dean , esnedi ve doğruldu. "Ne ?"

"Bu sabah Tahoe Ulusal Ormanı'nda bir cinayet daha işlendi."

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır."

Bobby Sam'e, "Oraya geri dönmeliyiz," dedi. "Yola çıktım bile."

"Şimdi geri dönüyoruz."

Sam yavaşladı ve otoyolda bir U dönüşü yaptı.

ON BİR

Winchesterlar hızla ilerleyerek öğleden sonra geç saatlerde Truckee'ye vardılar. Bobby, 1930'lardan kalma eski bir lokanta olan Java Joint Cafe'de bekliyordu. Kasabaya daha önce gelmiş ve polis raporlarına ulaşmak için FBI ajanı kılığına girmişti.

Sam ve Dean onun karşısındaki kabine kaydılar. Bobby Sam'in o güne kadar gördüğü en büyük tavuklu turtayı yiyordu. Onlara bir topografik harita uzattı.

"Avcıların arkadaşlarının tüfeğini ve kan gölünü buldukları yeri işaretledim," dedi sakın bir sesle.

Garson kız geldi, neşeliydi. "İçecek bir şey var mı?"

Siparişlerini verdiler ve o gittikten sonra Bobby devam etti. "Bence bu noktaya yakın bir yere yürüyelim, etrafı kolaçan edelim. Bana doğru gelmeyen bir şeyler var. İçgüdülerim kilisenin tombala gecesindeki dedikodulardan daha fazlasını söylüyor."

Dean haritayı Sam'e doğru kaydırdı. Birkaç dakika haritayı inceledi. "Bu bölge göçmenlerin kışladıkları Donner Gölü kampından çok uzak değil. Gerçekten başka bir Wendigo olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bobby, "Bu kadar yakın olmaları tuhaf olurdu," dedi. Okuduğum kadarıyla wendigolar yalnız yaşıyorlar."

"Jason'ı arayalım mı?" Sam sordu.

Bobby başını salladı. "Adamın topalladığını gördün. Dışarıda olduğumuz süre boyunca neredeyse bayılacaktı."

Dean başıyla onayladı. "Adamın iyileşmek için zamana ihtiyacı var." Sam ona baktı. "Sen de pek iyi değilsin."

"Biraz solgunluk kırık kaburgalar ve berbat bir bacadan çok farklıdır." Dean kardeşine azalan bir sabırla baktı.

"Biraz solgun mu? Dean, neredeyse ölüyordun."

"Ben iyiyim." Sam'in endişesini bir kenara iterek ağırlığını koltuğa verdi ve uzak pencereden dışarı baktı.

"Birbirinizin elini tutmayı bitirdiğinizde, biraz daha bilgi edinmemiz gerekiyor. Takım elbiselerinizi aldınız mı?"

Sam başıyla onayladı. Alışlagelmiş siyah takım elbiseleri ve kravatları arabanın bagajındaydı.

"Fish and Game'e git ve son bir yıl içinde başka büyük kan birikintileri ortaya çıkmış mı bir bak. Belki bu şeyin nerede takıldığını bulabiliriz."

Sam, Donner Partisi'ni düşünerek, "Belki de wendigolar hayattayken akrabaydı ve bu yüzden aynı bölgeyi işgal ediyorlar," diye önerdi.

"Ne demek istiyorsun?" Dean sordu.

"Belki de aynı ailenin parçasıydılar, Donner Party çilesi boyunca birbirlerine destek olan insanlar."

"Ve hâlâ birbirlerinden ayrılmıyorlar mı?" Bobby tiksintiyle konuştu.

"Birlikte avlanan aile bir arada kalır," dedi Dean sırtarak ve tabağından bir patates kızartması seçerek.

Morgda, en iyi takım elbiselerini giymiş olan Sam ve Dean F.B.I. kimlik belgeleri ve av kazaları raporları için korucu servisine yönlendirildiler. Baş korucunun ofisi haritalar ve kitaplarla doluydu ve onlar için iki sandalye ayırdı. Baş Korucu Willis McGovern uzun boylu, kırmızı yüzlü, Grizzly Adams'inkine rakip etkileyici bir sakalı ve kemerinin üstünden başlayan biraz göbeği olan bir adamdı. Saçsız kahverengi saçlarını düzeltti ve oturmalarını işaret etti.

McGovern onlara "FBI'dan çok fazla ziyaret almıyoruz" dedi.

Dean ona en yetkili sesiyle, "Üstlerimiz bunun bir ziyaret gerektirdiğine inanıyor," dedi.

Sam böyle durumlar için sakladığı küçük siyah not defterini çıkardı. "Anladığımız kadarıyla bu sabah bir adam kaybolmuş ve büyük bir kan gölü bulunmuş ama ceset yok."

McGovern başını salladı. "Evet. Evet. Bu doğru. Ama muhtemelen Orman Hizmetleri'yle değil, şerifle konuşmak istersiniz."

Dean koltuğunda öne doğru eğildi. "Biz zaten oradaydık. Sizden öğrenmek istediğimiz şey, Baş Korucu McGovern, geçmişte benzer hayvan saldırıları olup olmadığı."

McGovern masasındaki kurutma kağıdının üzerindeki hayali bir toz zerresiyle oynadı. "Aslında, evet. Bazı insanlar dışarıda haydut bir ayı olabileceğini düşünüyor."

Sam hayali bir not aldı. "Anlıyorum. Peki kaç saldırı oldu?"

"Çok dayanan birkaç tane var. Ben sadece geçen yıl devraldım. Ama ayı teorisine pek inanmıyorum. Bana sorarsanız, dışarıda bazı kaçıklar var."

"Neden bir ayı değil?" Dean sordu.

"Kara aylar oldukça utangaçtır. İnsanlara karşı yırtıcı olmaları nadirdir. Çoğunlukla vejetaryendirler. Beslenmelerinin sadece yüzde ikisi etten oluşur. Büyük bir şey öldürdüklerinde etlerini saklamayı ve agresif bir şekilde korumayı severler. Ama bulduğumuz bu kan havuzlarının etrafında hiç ayı görülmedi. Hiç ayı izi bile yoktu."

"Demek insan düşünüyorsun?"

"Bu benim teorim. Tabii kimse beni ciddiye almıyor. İnsanlar 'parçalanmış yürüyüşçü' lafını duyunca akıllarına hemen ayı ya da dağ aslanı geliyor." Öne doğru eğildi. "Size şunu söyleyeyim, insanlar birbirlerini bu yırtıcı hayvanlardan çok daha fazla parçalıyor."

"Bize bu kan izlerinin nerede bulunduğunu gösterebilir misiniz?" Sam sordu.

Korucu masasının çekmecesini karıştırdı ve bir dosya klasörü çıkardı. "Size daha iyisini yapacağım. Raporların bir kopyasını çıkarayım."

Odadan çıktı ve bir dakika sonra elinde ikinci bir dosyayla döndü. "Al bakalım." Dean'e uzattı.

Dean ayağa kalktı. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Sam not defterini ceketinin iç cebine soktu ve ayağa kalktı. "Evet. Teşekkür ederim."

İkisi de onun elini sıktı ve ofisten ayrıldılar.

"Oraya tekrar yürümek zorundayız." Sam dosyayı aldı ve açarak dosyaları karıştırdı. "Sadece bu şeyin avlanma alanını bulmamız gerekiyor."

Bobby'nin elde ettiği polis raporları ile Balık ve Avcılık Dairesi'nin hayvan saldırısı raporlarından elde edilen bilgileri bir araya getirerek, faaliyetlerin yoğun olduğu birkaç bölgeyi tespit etmeyi başardılar.

Ertesi sabah erkenden Bobby bir kez daha hazırlandı ve Sam ve Dean'le birlikte Tahoe Ulusal Ormanı'na doğru yola çıktı. Hava her geçen gün daha da soğuyordu ve nefesi havada donuyordu. Bir kez bile durmadan yürüyerek hızlı zaman geçirdiler. Bir saatten kısa bir süre içinde geyik avcılarının arkadaşlarının tüfeğini buldukları yere ulaştılar. Bölgenin içinden geçen bir av patikası, kan gölünün olduğu yerde bantla kapatılmıştı. Kanın çoğu toprağa sızmıştı. Bir açıklığın kenarında yer alan bu nokta, yırtıcı bir hayvanın bir adama sinsice pek çok yer sunuyordu.

Bobby diz çökmüş, ayak izleri, kırık çubuklar, onlara ipucu verebilecek herhangi bir şey arıyordu.

Eğildiğinde, kalın kırmızı bir sıvı tişörtünün omzuna damladı. Ağaçlara doğru baktı. Oradaki iğnelerden bazılarının rengi paslıydı, bazılarının ise yavaşça kuruyan bir şey damlıyordu.

Bobby, "Onu ağaçların arasına götürdü," dedi. Çam ağacının gövdesini inceledi. Hiç dokunulmamıştı. "Ve tırmanmadı da."

Gözlerini dikmiş bakıyorlardı ve aniden bir adamın çığlığı sessizliği bozdu.

"Bu taraftan!" Dean bağırarak ağaçların arasından uzaklaştı. Sam ve Bobby de onu takip etti. Önlerinde bir yerden boğuk bir çığlık duyuldu. Kayaların ve mananita çalılarının etrafından dolanarak ağaçların arasından sese doğru ilerlediler.

Bobby vahşı bir telaş hissetti, yaşayan bir kurbanı doğru mu yoksa başka bir wendigonun tuzağına doğru mu koştuklarından emin değildi.

Bir gümbürtü ve dalların kırıldığını duydular ve bir sonraki kayalıkta Bobby granit grisi üzerine kan sıçradığını gördü. "İşte!"

Durdular. Püskürtme izinin yönü, adamı yakalayan şeyin hızla güneye doğru gittiğini gösteriyordu. Bobby ufku o yönde taradı ve yaklaşık iki yüz metre ötedeki ağaçların arasında bir hareket bulanıklığı gördü. "Bu taraftan!"

Koştı, Sam ve Dean hemen arkasındaydı ve acıklı bir çığlık daha ağaçların arasından onlara ulaştı. Sam alev silahını çıkardı ve Dean de 45'liğini çekti.

Bobby kan püskürmesini takip etti, kalın damlalar çalıları ve toprağı kaplıyordu. Önlerindeki ponderosa ağacının gövdesinden şurup gibi bir kan damlası süzülüyordu. Bobby yukarıdaki dalları taradı ama herhangi bir hareket görmedi. Biraz dağıldılar, birbirlerinden çok uzaklaşmadılar ama ormanın farklı yerlerini tarayabilecek kadar.

"Bir şey var mı?" Sam Bobby'ye seslendi. "Hiçbir şey yok."

"Ben de," diye Dean.

Tekrar bir araya geldiler ve uzakta bir şey duyabilmek için uzun süre ayakta durdular. Bir yerde bir ağaçkakan bir ağaç gövdesine çarparak gümbürdedi. Bir kuzgun uçarak geçti, kanat sesleri Bobby'nin irkilmesine neden oldu. Kanın yanına kondu ve kuzgunların yaptığı gibi garip bir şekilde guruldadı.

Bobby kan izini tekrar bulmayı umarak eşmerkezli daireler çizerek dışarı doğru ilerledi ama iz aniden durmuş gibiydi. Eğer o şey ağaçtan ağaca atlıyor olsaydı, kan görünürdü. Sanki kurban ortadan kaybolmuş gibiydi.

"Belki bir şey kaçırmışımdır," dedi. "Kan izlerinin başladığı yere geri dönelim."

Geri dönmeye başladılar.

Çalıların arasından gelen ani bir hışırtı hepsinin silahlarını çıkarıp sese doğru doğrultmasına neden oldu.

Korucu Grace Cumberlin, sırtında aynı devasa çantayla göründü. Anında silahlarını indirdiler. O durdu. "Siz çocuklar havai fişek fabrikasındaki bir patlamadan daha fazla gürültü yapıyorsunuz. Sesinizi çeyrek mil öteden duyabiliyorum." Etrafına bakınıp ormanı inceledi. "Burada ne yapıyorsunuz?"

"Sana söylemiştik," dedi Sam. "Geyik avlıyoruz."

Dean'in pırıl pırıl parlayan, paslanmaz tabancasına baktı. "45'likle geyik mi avlıyorsun?"

Ona en kayıtsız gülümsemesini verdi ve silahı koydu.

Her birine endişeyle baktı, eli beylik tabancasının kabzasındaydı. "Siz çocuklar hakkında doğru olmayan bir şeyler var." O

Sam ve Dean'in sırtlarındaki alev silahlarını fark etti. "Sanırım benimle açık konuşmanın zamanı geldi. Siz geyik avcısı değilsiniz. *Bambi* heykelcikleri koleksiyonu yapan Lulu teyzemden daha fazla geyik avcısı değilsiniz."

Bobby bir adım öne çıktı. Grace tabancasının kabzasını kavradı ve zarar vermek istemediğini belirtmek için ellerini havaya kaldırdı. "Kimliğimi almak için ceketime uzanacağım."

"Yavaşça yap."

F.B.I. kimlik belgelerini dikkatlice çıkardı ve ona uzattı. "Ben Özel Ajan Cash, bunlar da Ajan Plant ve Young." Başını sırasıyla Dean ve Sam'e doğru salladı. "Buraya son zamanlarda meydana gelen ölümleri araştırmaya geldik. Bunun serseri bir ayı olduğunu düşünmüyoruz."

Kimliğini inceledi ve sonra elini silahından çekti. "Oh, bilmiyorsun, değil mi?"

"Hayır hanımefendi," dedi Dean. "Bu kaybolmalar hakkında bize ne söyleyebilirsiniz?"

"Önce bana bu adamı indirmek için neden bir alev makinesine ihtiyacın olduğunu söyle."

"Gözdağı vermek için," dedi Dean beceriksizce. "Peki soruma geri dönelim mi? Bize ne söyleyebilirsin?"

Omuz silkti. "Pek değil. Davayı pek takip etmiyorum." "Bu nasıl ? Bu ormanda devriye geziyorsun."

"Her yıl pek çok insan kayboluyor Ajan Plant ve bunun nedeni ayılar ya da seri katiller değil. Sadece aptallar. Yeterli su yok. Taşra deneyimi yok. Fırtına için uygun kıyafetleri yok. Uygun kıyafetiniz var mı? Yağmurluk? Acil durum battaniyesi?"

Dean ona, "Hazırlıklıyız," dedi.

Bobby ona, "Ayrıca, bugün buraya sadece etrafa bakmak için geldik, kamp yapmak için değil," dedi.

"Demek istediğim de bu. Sierra Nevadas'ta hava bir değişebilir. Gün güneşli ve sıcak karla birlikte onlu derecelerde bitebilir. Sonra kaybolur ya da bir vadide ölü bulunursunuz."

"Bu... neşeli bir düşünce," dedi Dean.

Sam sessiz bir şekilde onu inceliyordu. Sonunda, "Yani saldırılar hakkında hiçbir şey duymadın mı? Geçenlerde buradan çıkarılan çiftten bile mi? Çocuklu olanlardan?"

"Son telsiz konuşmamda bana bu konuda hiçbir şey söylemediler. Bu gerçekten benim bölümüm değil. Genelde izinleri kontrol ediyorum, insanlara yol tarif ediyorum gerekirse ilk yardım yapıyorum."

Arkalarında dallar kırıldı ve hepsi döndü, Bobby sesin kaynağını uçurmaya hazırды. Ama bu bir wendigo değildi. Çırılçıplak ve kanlar içinde bir adam çalılarının arasından çıkmış, dümdüz önüne bakıyordu.

ON İKİ

Çıplak adam onlara aldırmadan, gözleri cam gibi ve dik dik bakarak yanlarından geçip gitti. Adam güneye doğru düz bir çizgide ilerlemeye devam ederken Bobby otomatik olarak yoldan çekildi.

"Bu ne böyle?" Bobby nefes aldı.

Korucunun yanından geçerken, korucu da onun peşinden yola koyuldu. "Efendim?" diye sordu.

Cevap vermedi, sadece yürümeye devam etti. Sam onun vücudunun kapanmış bıçak yaraları gibi garip izlerle kaplı olduğunu gördü. Grace'e yetişmek için acele etti, Bobby ve Dean de onu takip ediyordu.

Şimdi daha yakından bakınca, yaraların neredeyse süper yapıştırıcı gibi parlayan bir tür yapışkanla kapatıldığını gördü. Derin yaralar adamın göğsünü, karnını ve böbreklerini kaplamıştı.

"Efendim?" Grace tekrar denedi. Adam hâlâ ilerlemeye devam ediyordu.

Ceketini çıkarıp adamın omuzlarına attı. Adam bu jesti hissettiyse de belli etmedi. Bir çalının içinden geçti, dallar bacaklarını çiziyordu. Sırtındaki yaralardan birinden safra ve kan damlıyordu.

Grace onlara, "Onu geri getirmeliyim," dedi.

"Kurbanımız olabilir," dedi Bobby, "bu sabah ortadan kaybolan kişi."

"Yardıma ulaşmasını sağlayacağım."

Adam bir kütüğe takıldı, dengesini yeniden sağladı ve yürümeye devam etti.

Bobby, "Ben de seninle geleyim," diye teklif etti. "Buna gerçekten gerek yok."

Adam yüzüstü bir ağaç gövdesine çarptı, kenara çekildi ve yoluna devam etti.

"Gerçekten yapmam gerektiğini düşünüyorum. Onu sorgulamalıyım."

"Bu adamın yakın zamanda sorgulanmaya uygun hale geleceğini sanmıyorum."

"Yine de," diye ısrar etti Bobby, "yardım etmek isterim." "Peki," dedi Grace soğuk bir sesle. "Ama acele et."

Sam ve Dean onlarla birlikte yürüdüler. Sam ormanın etrafına baktı, gözlerin üzerinde olduğunu hissediyordu. "Ajan Plant ve ben burada kalıp katilin izlerini aramaya devam etmeliyiz."

"İyi fikir," dedi Bobby. "Bir şey öğrendiğimde seni ararım."

Sam ona başını salladı ve onun korucu ve yürüyüşçüyle birlikte bir sonraki tepenin üzerinde gözden kayboluşunu izledi. Haritayı çıkardı. "Kamp yapmamız gerek Dean. Saldırıların olduğu yerin tam ortasındayız."

Dean etrafına bakındı. "Savunulabilir bir yer."

Etrafta dolaştılar ve yaklaşan herhangi bir şeyi görebilecekleri düz bir noktaya yerleştiler. Tepelerinde hiç ağaç yoktu, bu yüzden bu sefer sürpriz ziyaretlerden kaçınabilirlerdi.

Dean etrafta dolaşırken Sam bir ateş yaktı, yaya olarak yaklaşan herhangi bir şeyi duyabilmeleri için bazı tuzak telleriyle bir erken uyarı sistemi kurdu.

Güneş alçaldı ve karanlıkla birlikte soğuk da geldi. Sam rüzgârdaki adaçayı kokusunu alabiliyordu. Uyku tulumlarının üzerine oturdular ve dumanın yükselip siyah gökyüzüne doğru kıvrılmasını izlediler. Közler parlak sarı ve turuncu renklerde parlıyordu ve Sam onların titreşip sönmesini izledi.

Çalıların arasında bir şey hışırdadı ve onlar da sıçrayıp dövüşmeye hazırlandılar. Bir dişi geyik çalılıkların arasından geldi, bir kütüğün üzerine çıktı ve onlara baktı.

"Sadece Bambi," dedi Dean.

"Bu Bambi'nin annesi."

Geyik çalılıkların arasında gözden kayboldu. Tekrar oturdular, gergindiler, bekliyorlardı, güçlerini korumaya çalışıyorlardı. Sam'in daha önce hiç görmediği kadar göz kamaştırıcı yıldızlar ortaya çıkmıştı. Samanyolu ufuktan ufka uzanıyor, parlayan bir ışık bulutu oluşturuyordu.

Dean ateşin yanında yakılmayı bekleyen bir sıra Molotof kokteyli yaptı. Sam alev makinesini kurcaladı, ateşi kontrol etti.

Son bir saat içinde yirminci kez.

Uzakta, ormanın üzerinde süzülen devasa bir kuşa benzeyen bir ses duydular. Ses .

"Bunu duydun mu?" Sam sordu.

Dean ayağa kalkarak başını salladı.

Kanat çırpma sesi her zamankinden daha yüksek bir sesle geri döndü. Sam ayağa fırladı, gözleriyle yıldızlı gökyüzünü taradı. Kanat çırpma sesi gök gürültüsüne dönüştü ve Sam kaynağını bulmaya çalışarak etrafında döndü. "Bu da ne böyle?" Sonra ses hafifçe azaldı, kanat çırpışları zar zor seçilebiliyordu.

Sam omuz silkerek Dean'e bakıyordu ki bir şey üstündeki gökyüzünü kapattı. Yıldızların olduğu yere sürüngen kanatlarını açmış karanlık bir şekil indi. Parlayan bakır rengi gözler karanlığın içinde parılıyordu. Son saniyede iki pençeli ayak dışarı fırladı ve Sam'i omuzlarından yakaladı. Pençeler köprücük kemiklerinin altındaki ete saplandı. Haykırdı, çırpındı, kösele gibi ayakları yakalamaya çalıştı. Pençeler onu parçaladıkça göğüs kaslarında beyaz bir acı patladı. Şey şiddetle bir tarafa savruldu ve Sam dengesini korumak için mücadele etti. Çırpınırken ayaklarının yerden kesildiğini hissetti. Tekmeledi, çakıl taşlarının botlarından fırladığını hissetti, sonra aniden ayakları serbest kaldı. Pantolonunun cebinden bıçağını . Yukarı doğru sapladığında, bıçağın ayak bileğinin sert etine battığını hissetti. Sıcak sıvı Sam'in elinin üzerine yağdı ve kalın bir şekilde kafasına damladı. Aşağı bakmaya cesaret etti ve yerle arasında yirmi metrelik esneyen bir boşluk gördü.

"Sam!" Dean bağırarak ileri atıldı. Alev silahını sırtına astı ve tüfeğini çıkardı.

Sam onu neyin yakaladığını anlamak için başını kaldırıp bakmaya çalıştı ama yıldızlara karşı siyah bir siluetten başka bir şey göremedi.

Bir tüfek sesi duydu, sonra bir el daha ateş edildi ve o şey aniden yana yatıp savruldu. Sam'in omuzlarındaki acı patladı ve bir çığlık attı. Sanki her an köprücük kemikleri kırılacak ve pençeler kaslarını parçalayarak onu yere çakacakmış gibi hissediyordu.

Yaratık hızla sola yatarken, bir tüfek daha duyuldu. İleri doğru savruldu. Sam yerin hızlanmasını izledi.

Ona doğru, endişe verici bir hızla, çok hızlı bir şekilde ilerliyordu ve ön planda kocaman, sivri bir kaya belirdi. Ona çarpacaktı. Önce yüzüne. Granite doğru hızla ilerlerken acıya karşı dişlerini sıktı. Üzerinden akan hava gözlerinin yaşarmasına neden oldu. Sam çarpmayı tamponlamak umuduyla bacaklarını uzattı ve o şey aniden döndü. Bir an havada asılı kaldı, kanatlarını her güçlü çırpışında havada yükselip alçaldı. Kanatlar her alçalıp tekrar yükseldiğinde Sam etinin yırtıldığını hissediyordu.

Sonra pençeler dışarı kaydı ve aşağıya doğru düştü. Çarpmadan önce gördüğü son şey Dean'in tüfeği tekrar ateşlemek için döndüğü ve karanlık şeklin ona doğru yaklaştığı oldu.

ON ÜÇ

Dean tüfeği ateşledi, karanlıkta yarattığın boyutlarını seçemiyordu. En azından bir kez vurmayı başardığını düşünüyordu ama bunun yarattığı yavaşlatmadığı kesindi.

Sam devrilmiş bir kütüğün yanına sertçe indi ve Dean yarattığı kendisine doğru çekmeyi umarak geri geri gitmeye başladı. "Hadi, seni orospu çocuğu!" diye bağırdı.

Sesi duymadan önce kanatlarından gelen bir hava patlaması hissetti. Pençeli ayaklar onu çam iğneleri ve dallardan oluşan bir yatağın üzerine düşürdü. Tüfeğini göğsüne dayadı, yuvarlandı ve tek dizinin üzerine kalktı. Saldırganı görmemişti. O şey yeterince alçalırsa, belki ağaçların arasından onu fark edebilirdi. Gece gökyüzüne karşı simsiyah bir şeyle savaşmak işini görmüyordu.

Yaratık onu yakalayıp ıslak bir erişte çuvalı gibi fırlattığında, arkasından bir başka hava püskürdü ve kolunda keskin bir acı oluştu.

Dean havada uçarken sol kolu savruldu ama tüfeği tutmayı başardı. Sırtı bir ağaç gövdesine çarptı ve sert kabuktan aşağı kaydı. Sertçe yan tarafına indi, silahı kaldırdı ve üstündeki karanlık şekle doğru ateşledi.

Hiçbir şey yok. Bir inilti bile yok.

Dean'in solunda kör edici bir ateş dalgası patladı. Sam alev makinesiyle durdu, tüm ateş dalgası yarattığı sarıyordu.

"Tam isabet!" Dean ayağa fırlayıp havaya bir yumruk atarak bağırdı. "İyi gidiyorsun Sam!"

Karanlık şekil sarsıldı, gökyüzüne yükselirken kanatlarını çırpı. Sola doğru o kadar hızlı fırladı ki Dean hareket ettiğini görmedi. Sonra tekrar sağa döndü. Alevler söndü.

Dean 45'liğini çıkardı ve tüm şarjörü yaratığa ateşlerken Sam de bir başka ateş patlamasıyla onu vurdu.

Karanlıkta kanat çırparak yükseldi. Dean çantasına koşarak kaya tuzu dolu tüfeğini buldu ve geri döndü. Sağır edici bir alevleri söndürmeye çalışan yaratığa iki el ateş etti. Geriye doğru düşerek yere yığıldı, ayakları tekmeliyordu. Dean bir an derimsi bir et parçası, daralmış, bakırımsı gözler ve kaslardan oluşan iri bir gövde gördü. Sonra kanatlarını açarak tekrar havalandı.

Dean ceketinin cebinden daha fazla mermi çıkardı ve silahın namlusunu açtı. Silahı tekrar yerine oturttuğunda yaratık karanlıkta kaybolmuştu. O ve Sam hazırlıklı bir şekilde gökyüzüne bakarak beklediler. Kanat çırpışları daha da arttı ve Dean tüfeğinin namlusunu gökyüzüne , etraftaki ağaçları araştırdı, yıldızları kapatacak bir siluetin belirmesini bekledi. Havanın vınlaması gittikçe daha yüksek sesle duyuluyordu. Dean onun tepelerinde bir yerde olduğunu ve yeni bir saldırı için üzerlerine çullanmayı beklediğini biliyordu.

Sonra ses kesildi.

El fenerini çıkardı ve ağaçların tepelerine tuttu.

Ama o şey yere inmemişti, en azından görebildiği kadarıyla.

, sırt sırta durana kadar yaklaştılar.

"Hiçbir şey ona zarar veremez," dedi Sam. "Ne kurşunlar, ne demir, ne de ateş."

"Ya da kaya tuzu." Dean kaybolduğu yönü işaret etti. "Bu da neydi böyle? Lanet olası bir pterodaktil mi? Wendigo olmadığı kesin."

Sam'in göğsünden ve sırtından kan sızıyordu. Gömleğinden sızdığını hissedebiliyordu. "O şey uçabilir, Dean."

"Fark ettim! Küçük dinozor bebeklerini beslemek için seni taşımaya hazırды."

"O da neydi öyle?" Sam'in sesi biraz sarsılmış gibiydi. "Bunu yapabilecek bir şeyi hiç duymamıştım. Sen duydun mu? Pençeleri ve derimsi kanatları vardı. Ve hiç ses çıkarmadı. Ben onu bıçakladığımda ve sen onu vurduğunda bile."

"Ve sen onu ateşe verdin."

Dean tüfeğinin dipçliğini yere dayadı. "Bu her neyse, onu nasıl öldüreceğimizi bulacağız ve bu işi bitireceğiz." Tüfeğini çekti.

Bobby'yi aramak için cep telefonunu çıkardı ama çekmiyordu.

Sam, "Sanırım bu sefer birkaç dikiş ihtiyacım olabilir," dedi.

"Hadi gidelim. Bobby'ye ulaşamıyorum. Bu şeyin ne olduğunu bulmamız gerek." Dean 45'liğini kontrol etti, sonra tüfeği sırtına astı. Sam teçhizatını toplarken yüzünü buruşturdu. Sonra karanlığa doğru yürüyüp gökyüzünü araştırdılar.

ON DÖRT

Bobby ve Grace sonunda Finder Dağı patikasına park etmiş olan kamyonetine ulaştılar. Adam hâlâ bir şey söylememişti.

Onu kamyonun kabinine sokmak için mücadele etmek zorunda kaldılar. O sadece ileriye doğru yürümek istiyordu. Sonunda Bobby bacaklarını birbirine bağladı ve onu koltuğa oturttu. Adam ileriye baktı, gözleri boştu, bacakları yürüyormuş gibi hareket etmeye devam ediyordu. Vites kolunu tekmeledi ve bacaklarını karıştırmaya devam etti. Grace aceleyle sürücü tarafına geçti ve Bobby de adamın yanına sıkıştı. Grace'in ceketini adamın üzerine örtmüşlerdi ama adam hareketsiz kalmayı reddettiği için yapabildikleri tek şey buydu. Adam eski kan ve başka bir şey kokuyordu, Bobby'nin çıkaramadığı kimyasal bir koku.

"Beni duyabiliyor musun?" Grace kamyoneti çalıştırırken Bobby ona onuncu kez sordu. Kamyonu çakıllı yola çekti. "Onun nesi var? Yani, şoktan başka?"

"Bilmiyorum. Hiç böyle bir şey görmemiştim - her yerinde kesikler vardı."

"Bunlar kesik değil, delinmiş yaralar."

Kamyon bir çukurun üzerinden geçerken sarsıldı ama adam umursamaz görünüyordu. Vitesi tekrar tekmeleyerek boşa aldı ve Grace küfretti. "Bu iş çok uzun sürüyor. Ona bir an önce tıbbi ulaştırmalıyız."

Çakıllı yol bir ilçe otoyolunda sona eriyordu ve kadın hızla hızlanarak Truckee'ye doğru döndü. Bobby arabayı sürerken onun yüzünü inceledi. Çenesi meydan okurcasına dışarı fırlamıştı ve yanağında bir çamur lekesi vardı. Direksiyonun üzerindeki elleri adamın kanıyla yapış yapıştı.

Daha hızlı sürdü. Çok geçmeden Truckee'nin ışıkları ufukta parıldadı. Birkaç dakika sonra acil servisin ambulans girişine yanaştılar. Bobby dışarı çıktı ve yakındaki iki sağlık görevlisine seslendi. "Bir adam yaralandı."

Koşarak geldiler ve adamı kamyonun kasasından yavaşça çektiler. "Ne oldu?" diye sordu biri.

Grace onlara katılmak için bir adım attı. "Bilmiyoruz. Onu Finder Dağı patikasında bu halde bulduk."

Sağlık görevlilerinden biri onlara şüpheyle bakarak, "Neden bacakları birbirine bağlı?" diye sordu.

"Yürümeyi bırakmıyordu," dedi ona. "Onu kamyona bindirmek için bunu yapmak zorundaydık."

Bir sağlık görevlisi koşarak gitti ve bir sedyeyle döndü. Onu sedyeye kaldırdılar ve yürümeye çalışarak tekmeledi. Gözleri cam gibi ve boş bir şekilde yukarı bakıyordu.

Grace ve Bobby onları izlediler, acil servis doktoru devreye girerken izlediler. Adamı bir muayene alanına götürdü ve mahremiyet için mavi bir çarşaf çekti. Bobby ve Grace diğer tarafta gergin bir şekilde bekliyorlardı.

Çok beklemediler. Doktor mavi perdeyi açtı ve "Mavi Kod! Çarpışma arabası, hemen!"

Bobby adamın yatakta yattığı yere baktı, hala bacaklarını oynatıyordu, sonra kod ekibi içeri girerken kenara çekildi. Kalp masajı yaptılar ve defibrilatör kullandılar ama adam yatmaya devam etti.

"Doktor," dedi bir hemşire, "neden hala hareket ediyor?"

"Bir tepki olmalı," dedi ona, gözleri vahşiydi.

Grace küçük alandan çıkmakta olan bir sağlık görevlisini durdurdu. "Neler oluyor?"

Adam ürkmüş bir ifadeyle, "Nabız yok," dedi, "ama motor aktivite var."

Perdenin arkasından adamın gözlerinin yukarıya baktığını, bacaklarının yürüyormuş gibi aşağı yukarı hareket ettiğini görebiliyorlardı.

Kod ekibi heyecanla konuşmaya, etrafta koşuşturmaya ve ekipmanı kontrol etmeye başladı. Bir hemşire ona "Her şey çalışıyor doktor," dedi.

Doktorun sesi kargaşayı bastırdı. "Bu hastayı derhal M.R.I.'ye götürün."

"Ama..." diye başladı hemşire, kafası karışmıştı. "Yapın!"

O ve iki sağlık görevlisi sedyeyi aceleyle muayene alanından çıkardılar ve asansöre doğru koştular.

Bobby ve Grace de peşlerinden merdivenlerden çıktılar. Hastane personelinin sedyeyle birlikte M.R.I. kabul kapısında gözden kaybolduğunu görmek için tam zamanında aşağıdaki koridora koştular. Koridorun dışında durdular.

"Ne haltlar ?"

"Bundan hoşlanmadım." Grace'in kaşları çatıldı. "Nabızı yok derken ne demek istediler? Sence... bizimle arabadayken de böyle miydi?"

Bobby omuz silkti. "Olabilir. İkimiz de kontrol etmedik, sadece varsaydık."

Onlar beklerken daha fazla doktor içeri girdi ama hiçbiri dışarı çıkmadı.

Bobby hastanede hiç kimse kalmadığını merak etmeye başladı.

Sonunda, asıl acil servis doktoru bitkin bir halde ortaya çıktı. Bobby onu durdurdu ve F.B.I. kimliklerini gösterdi. "Getirdiğimiz adama ne olduğunu anlatabilir misin?"

Doktor durdu, şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Ne oldu?"

Bobby M.R.I. odasına doğru işaret etti. "Sonuçlar neydi?"

Doktorun ağzı açılıp tekrar kapandı. "M.R.I. yapabilmek için onu sakinleştirmeye çalıştık ama işe yaramadı. Ayağa kalkmaya ve uzaklaşmaya çalışıp durdu... ve sonunda yere yığıldı." Doktor boş koridora doğru boş gözlerle baktı. "M.R.I.'ı çalıştırmayı başardık ve..."

Doktorun sustuğu anlaşılınca Bobby, "Evet?" diye sordu.

Doktorun gözleri yavaşça yukarı kayarak Bobby'ninkilerle buluştu. "Organlarla doluydu. Başkalarının organlarıyla."

"Ne?"

"En az dört dalak, iki apandisit, tüm mide boşluğunu ve göğsünün bir kısmını dolduracak kadar bağırsak saydık."

Grace'in gözleriyle buluştu. "Ve kendi organlarının çoğu kayıptı. Akciğerleri, kalbi, midesi ya da karaciğeri yoktu." Doktorun sesi titriyordu. "Sanki biri onu parçalarla doldurmuş ve süper yapışkan bir yapıştırıcıyla tekrar kapatmış gibiydi."

"O yaralar neydi?" Bobby sordu.

"Delinme delikleri. Vücuttaki tek izler. Organları bu deliklerden dışarı çekilmiş ve diğerleri de aynı deliklerden içeri itilmiş olmalı." Doktorun yüzü kızardı ve ağzını kapattı. "Affedersiniz," dedi.

Adam uzaklaşırken Grace, "Ne tür berbat bir katil bunu yapar? Peşinde olduğun katilin işine benziyor mu bu?"

Bobby ona baktı. "Dürüst olmak gerekirse, bir şeyi hiç duymadım. Meslektaşlarımı bulmam gerek."

"Gidip karakolda check-in yaptırmam gerekiyor." Şaşırtıcı derecede sevecen bir hareketle onun omzunu sıktı ve merdiven boşluğuna döndü.

Bobby bir an durup kendini toparladı. Neyle uğraştıkları hakkında hiçbir fikri yoktu ve bu rahatsız ediciydi. Kitaplarının çoğu evini kül eden yangında yok olmuştu ama yine de birkaç tanesini oraya buraya saklamıştı. Bu gece Toiyabe Koleji kütüphanesine bir gezi düzenlenmesi gerekiyordu. Ama önce yürüyen organ bağışçısı hakkında olabildiğince çok bilgi toplayacaktı.

Midesi bulanık doktorun peşinden giderken Sam ve Dean'in ormanda o şeyle birlikte iyi olduklarını umdu.

ON BEŞ

Truckee Genel Hastanesi'nde Sam muayene masasının kenarına oturmuş, acil servis doktoru ona lokal anestezi enjekte ederken yüzünü buruşturuyordu. İki gece önce Dean'e dikiş atan kişiyle aynıydı. Dean yatağın yanında durdu.

"Siz çocukların başı sürekli belaya giriyor," dedi. "Bana anlatmak ister misiniz?"

Sam ceketinin cebini karıştırdı ve F.B.I. kimlik kartını çıkardı. "Gizli görevdeyiz. Burada bir cinayet davası üzerinde çalışıyoruz."

Gözleri büyüdü ve dikiş atmaya başlamadan önce durakladı, iğne yaranın üzerinde geziniyordu. "Ve bunu sana yapan o mu?"

"Emin değiliz," dedi Sam ona. "Ona iyice bakamadık."

"Buna benzer yaralar gördünüz mü?" Dean sordu.

Kavisli iğneyle küçük, düzgün dikişler atmaya başladı. Kaşları çatıldı. "Sanmıyorum. Diğer doktorlar yapmış olabilir. Bunun nasıl olduğunu söylemiştiniz?"

Dean çabucak, "Bir tür çengelli silah," dedi. Mümkün olduğunca inandırıcı görünmek için her zaman büyük çaba harcarlardı, ki bu genellikle pek kolay olmazdı.

"Bu çok kötü. Tetanos aşılarını yaptırdın mı?"

"Sanırım," dedi Sam.

"Her ihtimale karşı sana bir tane daha veriyorum," dedi ona.

Sam'in göğsündeki dikiş sırasını bitirdi. Daha önce çekilen röntgende mucizevi bir şekilde köprücük kemiğinde hasar görülmemişti. "Senin için bir ağrı kesici reçetesi dolduracağım ve taburcu belgelerinle birlikte geri geleceğim."

O odadan çıktığında Dean fısıldayarak, "O şeyin senin gibi bir Neşeli Yeşil Dev'i yakalayabilmesine hayret ediyorum," dedi.

Küçük muayene alanının dışında Sam birden tanıdık bir ses duydu. Dean'e, "Bu Bobby," dedi.

Dean kafasını dışarı çıkardı ve Bobby'nin acil serviste bir doktorla konuştuğunu gördü. İşleri bitince Dean onu yanına çağırdı.

Bobby mavi perdenin içine adım attı. "Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?"

"Bir... şöyle karşılaştık," diye açıkladı Dean. "Bir şey."

"Uçan bir şey. Kanatları vardı." "Ve pençeleri." Sam ekledi.

Bobby kaşlarını çattı. "Sanırım o adam onun eseriymiş."

"Uyurgezer çıplak adam mı?" Dean sordu.

Bobby başını salladı. "Organlarla doluydu. Başka insanların organlarıyla. Ve işin daha da ürkütücü yanı, sanırım onu bulduğumuzda çoktan ölmüştü."

Dean yüzünü buruşturdu. "Yani ölü olarak mı dolaşıyorsun?" "Evet."

Sam muayene masasından kalktı. "Bunu ne yapmış olabilir?"

Bobby ağzını sert bir çizgiyle kapattı. "İşte bunu öğrenmemiz gerekiyor."

ON ALTI

Truckee Halk Kütüphanesi'nde Sam mikrofişlerdeki eski gazete makalelerini inceliyordu. Dean onun arkasındaki masada oturmuş gazete dizinlerini inceliyordu.

"Ürkütücü bir deja vu hissi yaşıyorum," dedi Dean, araştırma kısmını sevmemişti. Sam mikrofiş dolaplarına yerleştirirken o da umut verici görünen farklı makalelerin çağrı numaralarını not alıyordu.

"Eğer başka hesaplar bulabilirsek, neyle karşı karşıya olduğumuzu anlayabiliriz."

"Gözlerim bulanıklaşıyor ve seni o mikrofişi karıştırırken izlerken midem bulanıyor."

Sam Dean'in referansını yazdığı makaleyi bulduğunda kaydırmayı bıraktı. "On iki farklı insanın organlarını içeren garip bir ceset bulundu." Makaleyi gözden geçirdi. "Şuna bir bakın. 1992'deki Şükran Günü'nde, kayıp yürüyüşçü Michael Strathmore, tatil yemeği için sofraya oturduklarında ailesinin yanına döndü. Onu içeri buyur ettiler ama o yerinde durmak yerine evin her dolaşmaya başladı. Sonunda zayıfladı ve yere yığıldı. Otopsi yapıldığında içinde on iki farklı kişinin organları bulundu."

"Nereye kayboldu?"

"Donner Gölü yakınlarında. Ve ceset mühürlü delik yaralarıyla kaplıydı."

"İşte adamımız."

Sam makalenin geri kalanını okudu, benzer başka örneklerle de atıfta bulunabileceğini umuyordu. Öyle bir şey yoktu.

"İşe yarar bir şey var mı?" Dean sordu.

"Bu şeyin en az bir yıldan beri burada olduğunu bilmemiz dışında '92." bir şey yok.

Dean endekslere bakmaya devam etti. Yorulduğunda *Sierra Tribune*'den *Sacramento Chronicle*'a geçti. "İşte bir tane daha." Dean referans numarasını yazdı ve Sam'e uzattı.

Sam mikrofış makarasını aldıktan sonra makineden geçirdi. "Kayıp Havacı Delinme Yaralarıyla Ölü Bulundu." Sam makaleyi okudu. "1964 yılında Sierra Nevadas'ın eteklerinde, Brantley Ridge yakınlarında düşen bir pervaneli uçak pilotu hakkında. Büyük bir arama ekibi hiçbir şey bulamamış. Yaklaşık bir hafta sonra, küçük Blue Canyon kasabasına girmiş ve ana cadde boyunca yürümüş. En sonda yere yığıldı. Adli tabip, birinin onu başka insanların organlarıyla doldurduğunu ve sepsisemiden öldüğünü belirledi." Sam makaleyi bitirdi. "İğrenç. Ama adamın akciğerleri ya da kalbi yoktu, bu yüzden adli tabibin bu sonuca nasıl vardığını bilmiyorum. Bence sepsisemiden önce bundan ölürsün."

"Belki de kulağa çılgınca gelmeyecek ne söyleyeceğini bilmiyordu."

"Aramaya devam edin. Bir şey bulduk."

Dekan geri döndü için ve aşırı büyük mavi indeks kitaplar . ve *Chronicle*. Birkaç dakika sonra, "Bir tane daha var." dedi.

Sam makaraya aldı. 1932 yılında Kaliforniya'nın Central Valley bölgesinde bir çiftlik sahibi Sacramento'nun hemen dışında kaybolmuştu. Cesedi gaz şirketi çalışanları tarafından yaklaşık 20 mil ötede bulundu. Adli tabip cesedin içinde mühürlenmiş on dört farklı kişinin organlarını buldu.

Sam hikâyeyi anlatırken Dean öne doğru eğildi. "Sacramento, dağ etekleri, Tahoe. Bu şey doğuya gidiyordu."

Sam mikrofış makinesinden ayağa kalktı. Gazete indeksleriyle dolu rafa doğru ilerleyerek üç büyük kırmızı kitabı indirdi. "*San Francisco Daily Tribune*'ü kontrol edelim."

Kayıtları tarayarak onları ayırdılar. 1912'de Sam, yabancı organları olan bir cesetle ilgili başka bir referans buldu. Makarayı geri aldı ve inceledi. "Kayıp Öğretmenin Cesedi Tüylar Ürpertici Koşullar Altında Bulundu."

"Ne ?"

"Bir ilkokul öğretmeni 1912 yılında bir öğretmen/veli toplantısından sonra ortadan kayboldu. Ertesi hafta sınıfına girdi ve öğrencilerinin önünde yere yığıldı. Adli tabip, içinde yedi kişinin kalıntılarını buldu."

Dean alçak sesle ısıklık çaldı. "Vay canına. 1912." "Daha geriye gidelim."

Dizinleri taradılar. Dean ayağa kalkıp başka bir makara alarak, "İşte," dedi. Onu makineye sardı. "1874. İçinde on dört kişinin dalak ve apandisitleri bulunan bir banker bulundu."

"Bu, Foster'ın bir wendigoya dönüşmesinden önceydi."

Dean masaya döndü ve sayfaları çevirmeye devam etti ama *Daily Tribune*'ün kurulduğu 1865'ten öncesine gidemedi.

"Neyle karşıyayız?" Sam sordu. "Uzun süre yaşayan bir şeyle."

"Ya da bebekleri var," diye ekledi Sam.

"Öyle deme bile. O şeylerden oluşan bir orduyla savaşacak havada değilim."

"olan bir şey var ki," dedi Sam, "izlerini iyi saklıyor. Bunu en az 1874'ten beri yapıyor ve sadece birkaç rapor var."

"Muhtemelen bu yüzden davalar birbiriyle hiç ilişkilendirilmedi."

Sam elini cebine attı ve cep telefonunu çıkardı. "Bobby'nin ne bulduğuna bakacağım."

Lokantaya döndüklerinde kapının zili çaldı ve Bobby görüldü. Karşılarındaki kabine kaydı, sonra Sam hindi sopasından bir lokma çiğnemeyi bitirirken boş boş menüye göz attı.

"Bazı ilginç şeyler buldum. Hesaplar bir yüzyıldan daha eskiye gidiyor," dedi Sam ona.

Bobby kabinde rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Ne oldu?" Dean sordu.

"Sanırım neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyorum." Dean birasını yudumladı. "Peki bu ne?"

"Bir aswang."

Dean kısa bir kahkaha attı. "Affedersiniz?"

"Bir aswang. İnsan organlarına meraklı Filipinli bir sürüngen."

"Adamımız bu olabilir gibi görünüyor."

"Daha da kötüleşiyor. Çok daha kötü," dedi Bobby onlara. Dean'in kaşları çatıldı. "Tamam, anlat bize."

"Bu şey bir aile toplantısında şişe çevirmece oynamaktan daha büyük bir kabus. Kurbanların içine soktuğu ve organlarını emdiği uzun bir hortumu var. Ancak önce hayatta kalmak için ihtiyaç duymadığınız organları alarak, sonra da yaraları kapatmak için yapışkan tükürüğünü kullanarak onları kalıcı hale getirmeyi seviyor."

"Eyvah," dedi Sam.

"Evet, bu şeyin geceleri beni ziyaret etmesini istemezdim." "Kanatları mı var?" Dean sordu.

Bobby başıyla onayladı. "Evet. Ve daha da kötüsü, insan şekline girebiliyor." "Yani Bay Organ Emici'nin bitişiğinde yaşıyor olabilirsin ama

Dean bunun farkında bile değil," diye ekledi.

"Unutulmaz bir blok partisi olur," dedi Bobby. "Ne buldun?"

Sam ona "Başkalarının organlarıyla doldurulmuş kurbanlar bir asırdan uzun süredir ortaya çıkıyor" dedi.

"Bu hâlâ kulağa doğru geliyor mu?" Dean Bobby'ye sordu.

"Evet. Yuvası dolduğunda, zaten boş emdiği bir kurbanı seçmeyi ve yenmeyen tüm parçalarını içine koymayı sever. Sonra cesedi yeniden canlandırır ve ailesiyle yeniden bir araya gelmesi için dışarı gönderir."

"Mutlu günler," dedi Dean.

Bobby, "Evet, bu neşeli bir yeniden birleşme olur," dedi. "Peki bu şeyi nasıl öldüreceğiz?" Dean sordu.

"İşin zor kısmı da bu. Nasıl öldürüleceğine dair bir şey bulamadım."

Sam ona, "Bunun demir, tuz, mermi ya da ateş olmadığını söyleyebiliriz," dedi.

"Bu daraltır o Aşağı." Bobby dedi. "I yapamadım bulmak "O şeyle gerçekten savaşmış birinin anlattıklarından hiçbir şey duymadım."

"Harika," dedi Sam.

"Sadece geceleri onlardan korkarak yaşayan köylülerle ilgili şeyler. Bazen hamile kadınların bebeklerini emiyorlar."

Dean kaşlarını çatı. "Yani gerçek bir aile dostu, sıcak ve tüylü bir canavar."

Bobby, "Ama insanların onları uzak tutmak için neler yaptıklarına dair hikayeler buldum," dedi.

"Peki ne yapmamız gerekiyor?"

"Sirke, tuz, sarımsak, zencefil ve pandan baharatlarından oluşan bir karışım yapın. Nasıl işe yarayacağından emin değilim. Kutsal su gibi serpmeyi dene."

"Peki plan nedir?" Dean sordu.

Bakıştılar, sonra Bobby dedi ki, "Daha fazla araştırma yapmam gerek. Bu şeyi neyin öldüreceğini bulmalıyım."

Sam'in kaşları çatıldı. "Bobby, orada insanlar ölüyor."

"Bu yüzden Dean'le birlikte geri dönüp en azından insanların bu şeyin bölgesine girmesini engellemeye çalışmanız gerektiğini düşünüyorum. Karışımı aldığınızda muhtemelen daha şanslı olacaksınız. En azından sizi rahat bırakacaktır." Onların gözlerine baktı. "Ve dikkatli olun."

"Bunu bize söylemek zorunda değilsin," dedi Sam. "O şey neredeyse göğsümü parçalıyordu."

"nasıl bitireceğimi öğrenir öğrenmez seni arayacağım."

Dean, Sam yaralandığında Bobby'ye ulaşmaya çalıştığını hatırlıyordu. "Dışarıda telefon çekmiyor."

"İşe yaramak zorunda." Bobby kasketinin kenarıyla oynadı. "Bahsetmediğim yürek ısıtan bir ayrıntı daha var."

Sam kaşlarını kaldırdı.

"Bu şey hermafrodit; kendisiyle çoğalıyor. Bu yüzden yumurtalara dikkat edin."

Dean buna inanamıyordu. "Ciddi misin Bobby?" "Evet.

Gri ve kösele gibi."

Sam öne doğru eğildi. "Onları nerede bırakır?"

Bobby omuz silkti. "Emin değilim. Anlatılanların hiçbirisi doğru değil. Ama bu şey Wendigo gibi derin ve karanlık bir şey değil."

Dean o kadar eskiye dayanan tüm kayıtları düşündü. "Neden daha önce hiçbir avcı onunla savaşmadı?"

"kadarıyla, çok sık öldürmek zorunda değil."

"Hesaplar birbirinden ayrıydı," diye ekledi Sam. "Ama şimdi daha sık öldürüyor."

Dean, "Öyleyse bu baharat karışımını yapalım ve tekrar oraya gidelim," dedi.

Aswang bir sebepten dolayı oyununu hızlandırıyordu. Sam haklıydı. Diğer tüm raporlar kronolojik ve coğrafi olarak birbirinden uzaktı ama şimdi çok kısa bir süre içinde çok fazla insan kaybolmuştu. Ya artık daha fazla insan öldürüyordu ya da daha dikkatsiz davranıyordu. Her iki durumda da, daha fazla insan ölmeden önce bunu durdurmaları gerekiyordu.

YEDİ

Sam ve Dean öğle yemeği boyunca ve öğleden sonraya kadar yürümüşler ama bir şey bulamamışlardı. Organ kurbanını buldukları bölgeyi araştırdılar ve sonra daha geniş daireler çizerek ilerlemeye başladılar. Hava şüpheli görünüyordu, yeni bir bulut tabakası ufukta alçak ve gri bir şekilde ilerliyordu. Soğuk da beraberinde gelmişti.

Bir tepeyi tırmanırken Dean birden gözlerin üzerinde hissetti. Bir dal kırıldı ve etrafında döndü. Grace dışarı çıktı, kocaman sırt çantası arkasında yükseliyordu. "Hey," dedi silahlarını indirirken. "Geçen günkü olay çok boktandı. Adam başkalarının vücut parçalarıyla doluydu." Dean'in bakışlarıyla karşılaştı, gözleri periliydi. Bu Dean'in daha önce görmediği bastırılmış bir Grace'ti. Sanki onun düşüncelerini okuyormuş gibi, "Böyle bir şeyi omuz silkerek geçiştiremezsin," diye ekledi. Onları tarttı. "Burada daha fazla ajan olmamasına şaşırdım."

Sam omuz silkti, sonra omuzlarındaki ağrıdan dolayı yüzünü buruşturdu. "Büroda oldukça meşgulüz."

Dean kemerinde artık iki kat cephane olduğunu ve çantasına bir av tüfeği bağlandığını fark etti. Sam'e baktı.

"Ne gariptir ki nereye gitsem karşıma sen ," dedi. Sam saatine baktı. "Bobby'yi kontrol etmeliyiz."

"Kulağa hoş geliyor." Dean cep telefonunu çıkardı ve çubukları kontrol etti. Ekrandaki simge işe yaramaz bir şekilde dönen bir uydu anteni gösteriyordu. Sinyal yok.

"Hemen döneceğim," dedi onlara. Yakındaki sırta doğru yürüdü, sonra pürüzsüz granitten dik bir tırmanışa başladı. Güneşin kayadan yayıldığını hissedebiliyordu. Yükseklerle tırmandıkça sarı ve turuncu likenler rengârenk lekeler halinde büyüyordu. Sırtın tepesinden

ağaçları ve diğer açık granit çıkıntılarını görebiliyordu. Uzakta, Tahoe Summit kayak merkezi telesiyajlarını çalıştırıyordu ve çok çok uzaklarda, Boreal ve Sugar Bowl kayak merkezlerinin ağaçsız yamaçlarını seçebiliyordu. Buradaki tüm alan onlarla doluydu ve aralarında kilometrelerce gelişmemiş orman vardı. Wendigo gibi bir insan yiyicinin yuva yapması için mükemmel bir yerdi. Bobby'nin söylediği gibi bir sürü turist gelip gidiyordu.

Dean cep telefonunu tekrar çıkardı ve açarken yukarı kaldırdı. Bir çubuk. Bobby'yi aradı.

Cevap verdiğinde Dean, "Bir şey mi?" diye sordu.

"Sanırım bir şeyler bulmuş olabilirim. Batı kıyısındaki Point Reyes'te bir avcıyla temasa geçtim ve bir köylünün kamçının ucunda vatoz dikenini kullandığına dair kayıt buldum. Ancak hem kırbaç hem de diken çeşitli baharatlarla işlenmeli ve bunun üzerine bir de büyü yapılmalıydı. Burada hazırlayabileceğim bir şey değil. Malzemeler oldukça egzotik bir alışveriş listesi oluşturuyor."

"Peki ne yapmalıyız?" Dean onun altında Sam ve Grace'in açıklıkta garip bir şekilde konuşmalarını izliyordu. Rüzgâr ağaçların arasından iç çekti ve bir bora sırtını savurdu.

"Bu avcıda ihtiyacımız olan şeylerin bir kısmı var. Oraya ona yaptırabilirim ama malzemeleri toplamaya yardım edersen zaman kazanırsınız. Bir gün içinde oraya gidip dönebiliriz."

"Kulağa hoş geliyor."

"Dışarıda heyecan verici bir şey buldun mu?" "Henüz bulamadım.

Grace bizi yine buldu."

"Siz ikiniz geri dönmelisiniz. Birinizi orada yalnız bırakma fikri hoşuma gitmiyor. Bu silahı ne kadar çabuk yaparsak, bu şeyin icabına o kadar çabuk bakabiliriz."

"Tamam. Sam'e söyleyeceğim." Dean tereddüt etti. "Jason'ı arayalım mı? Daha önce iyi bir destekçiydi."

"Yavaş destek."

"Ama yardım etti."

"Tamam," diye yumuşadı Bobby. "Sanırım bu şekilde biriniz orada kalıp insanları uyarabilir, diğeriniz de Point Reyes'e gelebilir."

"Kulağa hoş geliyor."

Bobby ona, "Şimdi gelip birinizi patika başından alacağım," dedi ve telefonu kapattı.

Dean telefonunda bir sesli mesaj olduğunu fark etti ve kontrol etti.

Arayan Jason'dı ve o tarafa dönerlerse kendisini aramalarını söylüyordu. "Seninle avlanmak güzeldi," dedi ve telefonu kapattı.

Dean tartıştı, Jason'ın en iyi ihtimalle onları yavaşlatacağından, en kötü ihtimalle de kendini öldürteceğinden endişeliydi. Ama sonunda yardımın iyi olacağına karar verdi, özellikle de ayrılmak zorunda kalırlarsa. Jason'ı Aces and Eights'ta yakalayarak onu aradı.

"Hey, Dean," dedi Jason.

"Selam Jason. Nasıl gidiyor?"

"Şikayet edemem. Kaburgalar daha iyi. Şimdiye kadar Utah'ı yarılamiş olmalısınız. Bu onuru neye borçluyum?"

"Aslında Tahoe Ulusal Ormanı'na geri döndük." "Ne?"

"Daha fazla cinayet işlendi."

"Başka bir Wendigo mu? Yalnız olduklarını sanıyordum."

"Biz de öyle. Ama bu bir wendigo değil. Daha kötü bir şey."

Jason'ın sesi kuşkulu geliyordu. "Daha kötü bir şey mi?"

"Evet. Bir aswang."

"Bir eşek ne?"

"Kolayca bulaşmak istemeyeceğimiz bir şey. Bobby Point Reyes'de bizim için silah yapabilecek bir avcı tanıyor."

"Şimdi neredesin?"

"Finder Dağı Patika Başı yakınlarında."

"Seninle buluşmaya geliyorum."

"Tamam." Saatine baktı. "Buraya ne zaman gelebilirsin?"

"Bana iki saat verin, belki biraz daha fazla. Hazırlanmam lazım ve sonra gideceğim."

"Sağ ol dostum." Patika başında buluşmak üzere anlaştılar ve Dean telefonu kapattı.

Sam ve Grace'e açıklıkta yeniden katıldı. "Ajan Cash bir ipucu buldu," dedi Sam'e.

"Harika. Bizi oraya geri istiyor mu?" "Evet.

Hem de hemen."

Grace alaycı bir şekilde gülümsedi. "Yani tek başıma olmaya geri mi döndüm?"

"Üzgünüm, korucu. Öyle görünüyor," dedi Sam ona.

"Ben buna alışkınım. Yalnız olmayı sevmeseydim bu işte uzun süre hayatta kalamazdım."

"Başın derde girerse bizi ara," dedi Dean. Ona sahte FBI kartvizitlerinden birini uzattı ama üzerindeki numara doğruydu.

"Ve sen koşarak mı geleceksin?" diye sordu kuşkuyla. Dean gülümsedi. "Onun gibi bir şey."

"Peki, iyi şanslar," dedi onlara ve gittiği yöne doğru tekrar yola koyuldu.

Onun gidişini izlerken Sam, "Onun burada başına kalması fikri hoşuma gitmiyor," dedi.

"Ben de öyle," diye onayladı Dean. "Ama o biri. Ayrıca onu kasabaya dönmeye zorlayamayız."

"Belki de onunla aynı seviyeye gelmeliyiz."

"Şaka mı yapıyorsun Sam? Onunla aynı seviyede mi? Bizi ormandan gülerek . Sonra da muhtemelen bizi hapseder."

"Peki Bobby ne dedi?"

"Onu öldürebilecek bir silah bulduğunu düşünüyor. Birimizin onunla körfez bölgesine gitmesini istiyor. Destek için Jason'ı aradım. Bizimle patika başında buluşacak."

Yürüyüşçülere dikkat ederek geri yürümeye başladılar. Bu bölgede ağaçlar sıklaşmıştı, sadece gri granitten oluşan geniş alanlar vardı. Eğilip bükülerek çamların yoğun olduğu bir bölümden geçiyorlardı ki Dean önlerinde bir şeyin hareket ettiğini duydu. "Sam!" diye fısıldadı.

Bir kayanın arkasına çömelmişlerdi. Ayak sesleri yaklaştı, büyük ve iki ayaklı bir şey çalılıarın arasında ilerliyordu.

Gergin bir şekilde beklediler ve o yaklaştı. Dean aniden ayağa kalktı ve 45'liğini doğrulttu.

Patikadaki bir dönemeçten, sırtında kocaman bir çantayla bir belirdi, yüzü aydınlanmıştı ve sarı saçlarının altından sırıtıyordu.

Dean FBI rozetini göstererek dışarı çıktı. "Bu bölge kapatıldı."

Yürüyüşçünün yüzü düştü. "Ne? Bu geziyi yıllardır planlıyordum. Sonunda izin aldım."

Sam ortaya çıktı ve FBI kimliğini de gösterdi. "Üzgünüm, efendim. Devam eden bir insan avı var."

Yürüyüşçünün gözleri irileşti ve endişeyle etrafına bakındı. "İnsan avı mı? Seri katil avı gibi mi?"

Sam adamın dirseğini tuttu ve onu patikada döndürdü. "Aracınıza ne kadar çabuk döner ve bölgeyi terk ederseniz o kadar iyi olur."

İyice ürkmüş görünen yürüyüşçü söyleneni yaptı ve hızlı adımlarla geldiği yöne doğru ilerledi. Sam ve Dean uzaktan takip ederek adamın güvenli bir şekilde patika başına döndüğünden emin oldular. Kısa süre sonra park alanına ulaştılar ve adamın çantasını arabasına yükleyip uzaklaşmasını izlediler.

Beklerken iki çifti ve köpeği olan bir adamı geri çevirdiler.

Çok geçmeden Jason'ın kamyonetinin gürültüsünü duydular. Impala'nın yanına yanaştı ve selamlamak için bir elini kaldırarak indi. Yolcu bölümünden bir çanta çıkarıp sırtına astı.

Onlara doğru ilerledi. "Peki, ne tür bir dövüş arıyoruz

"

"Büyük," dedi Dean.

"Kötü," diye ekledi Sam. "Cidden kötü haber."

"Peki bununla nasıl mücadele edeceğiz?"

Dean ona, "Bobby şimdi bunu anlamaya çalışıyor," dedi.

Jason ormanın etrafına bakındı. "bekleyemeyiz.

İnsanlar bu ormanda sürekli yürüyüş yapıyor. Az önce iki kişiyi yoldan geri döndürdüm. Onlara kuduz köpek sürüsü hakkında çığgınca bir hikaye anlattım. Sanırım hikayemden çok benden korktular."

"Bobby'yle birlikte sahile gidip silah için gerekenleri almak zorunda."

"İşe yarayacak mı?"

"Henüz emin değiliz. Ama en iyi ipucu bu."

Jason Dean'i tarttı. "Burada benimle kalıp o şeyi savuşturmaya var mısın?"

Dean içinde hafif bir sızı hissetti. İhtiyaç duyulmak iyi hissettiriyordu. "Kulağa hoş geliyor. Sam, sen Bobby ile git. Biz burada kalıp devriye gezeceğiz, siz ikiniz dönene kadar insanları geceyi burada geçirmekten vazgeçirmeye çalışacağız."

Sam ağırlığını kaydırđı. "Emin misin Dean?" Dean başını salladı. "Evet, eminim."

". Kulağa bir plan gibi geliyor."

Dean'in itiraf etmekten utandığı küçük bir parçası Sam'in umursamaz cevabı karşısında biraz incindi. Sam Bobby ile körfeze giderken Dean burada kalıp bu şeyle savaşıacaktı. Sam'in onun yanından ayrılmadığı zamanları hatırlayabiliyordu. Şimdi Dean sadece sonradan akla gelen biriymiş gibi görünüyordu, hatta bazen öyle bile değildi.

"Tamam," dedi Dean. "Planımız bu."

Birkaç dakika sonra Bobby'nin minibüsü, lastikleri çakılların üzerinde çitirdayarak yol kenarındaki otoparka yanaştı. Dışarı çıktı. "Jason," dedi selamlayarak.

"Seni tekrar görmek güzel Bobby," diye cevap verdi diğeri avcı.

Bobby Dean'e baktı. "Siz çocuklar burada tek başınıza iyi olacak mısınız?"

Dean başını salladı. "Birinin insanların bu şeyin bölgesine girmesini engellemesi gerekiyor."

Sam eşyalarını Bobby'nin minibüsünün arka koltuğuna yerleştirdi ve onlara katıldı. "Dikkatli ol Dean."

Bobby saatine baktı. "Ve her altı saatte bir kontrol edin. Eğer senden haber alamazsak, hemen buraya geri döneceğiz."

Sam ve Bobby minibüse bindiler ve Dean onların uzaklaşmasını izledi. Şimdi patika başındaki park yerinde sadece onların arabası ve Jason'ın külüstür pikabı bekliyordu. Bu en azından şu anda dışarıda başka yürüyüşçü olmadığı anlamına geliyordu, en azından bu giriş noktasından. Şimdi Dean'in tek yapması gereken Bobby ve Sam dönene kadar insanları güvende tutmaktı.

Dean Jason'a bu sefer ne avladıklarını anlatırken, Jason'la birlikte her sese ve her harekete karşı tetikte olarak ormana geri döndüler. Sık ağaçların arasından geçip diğeri taraftan çıktılar ve bir ağaçlığa doğru ilerlediler.

haritadaki patika. Dean çoğu yürüyüşçünün bu patika boyunca ilerleyeceğini düşündü. Birkaç saat boyunca yürüdüler, kimseye rastlamadılar ya da Aswang'a dair bir ipucu görmediler.

Yakındaki bir tepeden gelen ani bir çakıl taşı yağmuru dikkatini o yöne çevirdi. Yaklaşık üç yüz metre ötedeki kayalıkların tepesinde cılız bir figür duruyordu. Kıpırdamadan onlara bakıyordu. "Bu da ne böyle?" Jason sordu.

Dean dürbününü çıkardı ama dürbünü o kişiye doğrultmadan adam ortadan kayboldu.

"Onu gördün mü?" Dean sordu.

Jason başıyla onayladı. "Sıska orospu çocuğu."

Dean tabancasını çıkardı ve sırtın dibine doğru koştu. Dik ama çıkılabilir bir granit yamaç tepeye doğru yükseliyordu. Dean kayadan yukarı doğru koştu, tepeye yaklaşırken silahını önüne doğrulttu. Birkaç metre sonra adamın durduğu ağaca ulaşacaktı. Dean eğilerek ona doğru koşmaya başladı. Oradan kayanın diğer tarafını göremiyordu. Tepeye ulaştı ve silahını aşağı doğrultarak sırtın diğer tarafını taradı. Önünde bir sürü açık arazi uzanıyordu. Görebildiği tek şey daha fazla dağ, vadi, çalılık ve uzaktaki kayak merkezleriydi. Orada duran her kimse çok hızlı ateş etmişti. Belki de insan olamayacak kadar hızlı.

Sırtın tepesi boyunca ilerleyerek bölgeyi kontrol etti. Kimse yoktu. Aşağı baktığında Jason yamacın dibinde tüfeğini çıkarmış duruyordu. Tepeyi taramak için dürbününü kullanıyordu.

"Bir şey var mı?" Dean aşağı seslendi. "Yok."

Dean 45'liğini çıkarmadan aşağı indi. Dipte birleştiler.

"Neydi o?" Jason sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Adam gitmişti."

Ağaçların arasından geçerek yarım saat daha yürüdüler. Uzakta, çok uzakta insan sesleri duyduklarını düşündüler. Yeni yürüyüşçüleri uzaklaştırmak için o yöne doğru ilerlemeye başladılar.

Ani bir hareket Dean'in dikkatini antik çağda dağdan aşağıya sürüklenen büyük bir kaya kaymasının kalıntılarına çekti. Büyük granit kayalar birkaç ağacın bulunduğu küçük, düz bir alana yığılmıştı. Çamlardan birinin yanında, daha önce gördükleri aynı ince figür duruyordu. İnsana benziyordu, zayıf ve uzun boyluydu. Dean daha dikkatli baktı. Tüfeğini omzundan indirerek dürbününü o noktaya çevirdi. Ağacın yanında, bir eli gövdesinde, incecik bir adam duruyordu. Yüz hatları seçilemeyecek kadar uzaktaydı. Dean ona odaklanır odaklanmaz adam hızla uzaklaşarak gözden kayboldu.

"Jason! Yukarıda biri var. Sanırım daha önce gördüğümüz kişi."

Jason da dürbününü tepeye doğrulttu. "Ben kimseyi görmüyorum."

"O hızlı." Dean tüfeğini indirdi. Sırtı bir kez taradı.

garip figür için daha fazla zaman harcadı ama kimseyi görmedi. Adam her kimse ya da her neyse saklanmaya alışkındı.

Yollarına devam ettiler ama artık sesleri duyamıyorlardı. Sesin ormanda garip bir taşınma şekli vardı. Granit duvarlardan yansıyan sesler, şelaleler gibi uzakta olan şeyler yakınmış gibi geliyordu. Dean başka bir patikanın yakınında mı yürüdüklerini merak etti.

Haritayı kontrol etmek için durakladığında, aniden gözlerin kendisine dikildiğini hissetti. Dönerek figürü tekrar gördü, ancak bu sefer sadece yüz adım ötede duruyordu. Ses çıkarmadan hareket ederek onlara doğru yaklaşmıştı. Başına koyu renkli bir kukuleta geçirmiş, yüzünü gizliyordu. Dean tüfeğini kaldırdı, ateş etmeye hazırdı.

SEKİZ

Bobby'nin minibüsü bozuk yolda gümbürdeyerek ana caddeye geri dönerken, tanıdık kokusu Sam'in etrafını sardı. Bobby'nin arabalarının kokusu, yağ ve güneşte ısınmış fanilanın rahatlatıcı kokusunun karışımı, Sam'i anında çocukluğuna geri götürdü. Babası bir davadayken kaç kez Bobby'yle birlikte araba kullanmıştı? Çoğu zaman Dean ve babası birlikte çalışıyor, Sam'i yalnız bırakıyorlardı. Bu Sam ile babası ve ağabeyi arasında bir mesafe yaratmıştı. Ama Bobby her zaman oradaydı. Sam'in kendini evinde hissetmesini sağlayan bir yolu vardı.

80. Otoyola çıktılar ve batıya doğru gittiler. Emigrant Gap'ten geçerken Sam otoyolun her iki yanındaki pürüzsüz gri granitten artık tanıdık gelen yapıları izledi. Granitteki çatlaklarda çam ağaçları büyüyordu. Sam öğleden sonra ilerledikçe güneş siperliğini indirdi. Yuba Nehri'nin kanyonu çok geçmeden granitte derin çukurlar açarak önlerinde uzanıyordu. Yangın izleri ormanı orada burada işaretliyor, birçoğu kavrulmuş siyah, çıplak ağaçlardan oluşan bir alan yaratıyordu.

Alçalarak dağ eteklerine girdiler. Çam ağaçları yuvarlak yamaçları kaplıyor ve güneş dalların arasından süzülüyordu. Kısa süre sonra dağ etekleri düzleşti ve Merkez Vadisi'ne girdiler. Sam uzakta Sacramento'nun şehir merkezindeki bina kümelerinin ana hatlarını görebiliyordu. Amerikan Nehri'nin geniş, düz ovası önlerinde uzanıyordu.

Gökdelemlerin yanından ve nehrin üzerinden geçtiler. Güneş alçalıyordu ve Sam Dean için endişelenerek koltuğunda kıpırdandı. Onu orada bırakmaktan hoşlanmıyordu. Bobby'ye katılmanın silahın montajını çok daha hızlı yapacağını biliyordu ama yine de huzursuzdu. Dean, Sam ruhunu geri aldığından beri eskisi gibi değildi.

Sam kardeşinin sadece kısmen meşgul bir şekilde etrafta dolaşmasını izlemişti. Hayal kırıklığı ve bıkkınlık Dean'e yaklaşmaya devam ediyordu.

"Bobby," dedi Sam, güneşin altında gözlerini kısarak ona baktı. "Dean için endişeleniyorum."

Bobby göz ucuyla ona baktı. "Ve senin için endişeleniyor. Bazı şeyler hiç değişmiyor. Siz ikiniz birbiriniz için endişelenmeye nefes alıp vermekten daha çok zaman harcıyorsunuz."

"Ben ciddiym. Bu farklı hissettiriyor."

Bobby iç çekti. "Pekâlâ, nasıl farklı hissediyorsun?"

"Dean vazgeçmek istiyormuş gibi geliyor."

Bobby isteksizce, "Evet, bunu ben de fark ettim," dedi. "Bu oyunda olmak için güvenli bir yol değil. Bir avcının ihtiyacı olan son şey dikkatinin dağılmasıdır."

"Ya da hayal kırıklığına uğramış."

"Evet."

"Onunla konuşabilir misin?"

"Konuşacağım."

Yolo Vahşi Yaşam Alanı'ndan geçerken Sam otoyolun hemen dışındaki sulak alanda toplanan kuşlara baktı. Kardeşini, aralarında oluşan garip mesafeyi düşündü. Çok uzun zaman önce olmayan, birbirlerini neredeyse telepatik bir şekilde anladıkları bir zamanı hatırladı. O zamanlar birlikte avlanmak söz konusu olduğunda sorgusuz sualsiz bir güveni paylaşıyorlardı. Ama şimdi bunu hissetmiyordu.

Sam onun da dikkatinin dağıldığını, Lucifer'in görüntüleriyle ve kafeste geçirdiği zamanın acı dolu anılarıyla savaştığını biliyordu. Bazen kafası ikiye bölünüyormuş gibi hissediyordu; bir parçası o korkunç yere geri dönmüştü, diğer parçası ise burada, her zaman yaptığı gibi canavarlarla savaşıyordu. Her geçen gün bu iki parçanın birbirinden daha fazla ayrıldığını hissediyor ve sürekli olarak kendine kafesin dışında olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyordu. Lucifer'in halüsinasyonları onu ne kadar aksi yönde ikna etmek istese de, bu artık onun varlığı değildi. Dean'in onu bıçakladığı elindeki yara izi bu dünyanın ne kadar gerçek olduğunu hatırlatıyordu. Hâlâ acıyordu ve Sam bu acıdan memnundu.

bunun için. Zihni bu dünyanın gerçekliğinden ne zaman şüphe başparmağını yaranın içine sokuyordu.

Dean'i özledi. Kendini, eski halini özlüyordu. Bazen Stanford'da bir avcı olarak yaşamaya başlamadan önceki zamanlarını düşünüyordu. O zamanlar hayat umut dolu görünüyordu. Jess ile bir gelecek kuruyor ve her zaman istediği gibi üniversiteye gidiyordu. Sonra Dean'in gelip ona babalarının kaybolduğunu söylediği gece her şey değişmişti. Sam ava yeniden katılmış ve hayatı bir daha asla eskisi gibi olmamıştı. Belki de hiçbir zaman normal olma şansı yoktu. Ne de olsa o bir Winchester'dı.

Bobby, "Ne kadar derin düşüncelere dalmışsın," diyerek onun hayalini böldü. "Hâlâ Dean için mi endişeleniyorsun?"

"Sadece yolu düşünüyorum."

Bobby düşünceli, neredeyse hüzünlü görünüyordu. "Evet, nasıl olduğunu bilirim."

Sam, Bobby'nin de kendi payına düşen acıyı yaşadığını, onun da normal bir yaşam şansının elinden alındığını biliyordu.

Uzakta kıyı dağları göründü, zirvelerin etrafında sis toplanıyordu. Onların üzerinden tırmandılar ve Sam birden San Pablo Körfezi'nin pırıl pırıl sularını görebildi. Otoyol 37'ye saparak kilometrelerce uzanan sulak alanlardan geçtiler. Ak balıkçılar avlanıyor, düzinelerce ördek öğleden sonra güneşinin altında toplanıyordu. Gökyüzü suya yansıyor, sulak alanlar gökyüzünün küçük havuzları gibi görünüyordu.

"Sence Jason orada dayanabilecek mi?" Sam sordu. "Çok aldı ama bunun onu durdurmasına izin vermiyor gibi görünüyor."

Marin County'nin inişli çıkışlı tepeleri 37'nin 101. Otoyol'a bağlanmasıyla ortaya çıktı. Bobby otoyolu kuzeye çevirdi ve Novato kentinde denize doğru giden bir yola saptı. "Neredeyse geldik," dedi Sam'e.

Batıya doğru ilerlerken tarlalarda inekler dolaşıyordu. Meşeler yamaçları süslüyor ve akbabalar tepelerinde daireler çiziyordu. Küçük Point Reyes Station kasabasına vardıklarında güneş tepelerin üzerinde alçakta asılı duruyordu.

On yıllar öncesinden çok da farklı görünmüyordu. Ana caddede 1800'lerin sonlarından kalma binalar sıralanmıştı ve alacakaranlıkta cadde boyunca birkaç yaya dolaşıyordu.

"Bu avcıyı nerede bulacağız?" Sam sordu.

Bobby etraftaki binalara baktı. "Ana caddenin dışında Pelikan Yuvası adında küçük bir restoran işletiyor."

Şehrin orta kısmından geçtiler ve bir yan sokağa . Pelikan Yuvası sokağın yarısında duruyordu. Kapının üzerinde bir küme yumurtanın üzerinde oturan beyaz bir pelikanı gösteren bir tabela asılıydı. Bina eskiydi, muhtemelen geçen yüzyılın başlarından kalmaydı. Bobby yan tarafta bir park yeri buldu.

"Bizi bekliyor mu?" Sam minibüsten inerek sordu. "Evet."

Merdivenleri yaralamışlardı ki ön kapı açıldı ve ellili yaşlarında bir kadın dışarı çıktı. Kahverengi saçları güzel yüzünün etrafında dalgalı bir şekilde sallanıyordu. Zeki gözleri onları parıldadı. Sırıttı ve kollarını Bobby'nin boynuna doladı. "Bobby Singer," dedi ve ona şefkatle sarıldı.

"Marta," dedi Bobby selamlayarak.

"Ve bu da Sam Winchester olmalı." Ona sıırıttı.

Sam elini uzattı ve ondan hemen hoşlandı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Aynı şekilde." Bobby'yi bir kez daha sıktı ve Sam onun biraz utanıp telaşlandığını görerek eğlendi.

"İçeri gelin!"

Onu restoranın içinde takip ettiler ve o da kapıyı arkalarından kilitledi. Taze pişmiş ekmek ve egzotik baharatlar gibi harika kokular geliyordu. "Akşam yemeği telaşı için hazırlanıyorum," diye açıkladı mutfağı işaret ederek. "Yarım saat içinde açıyoruz."

"Buraya çok iş geliyor mu?" Sam ona sordu.

"Çoğunlukla turistler, ama birkaç sadık yerlimiz de var. Diğerini desteklemek için güzel bir günlük iş," dedi onlara sessizce. Sam onun avlanmayı kastettiğini biliyordu. "Hadi ofisime gidelim." Onu bir dizi açılır kapanır kapıdan, bir koridordan ve başka bir kapıdan geçerek takip ettiler. İçeride rahat bir ofis vardı, bir duvarda büyük bir batık baskı balina resmi asılıydı. Tiffany art deco lamba kırmızı duvarlara yumuşak bir ışık saçıyordu. Kapıyı arkalarından kapatıp kilitledi, sonra masasının yanındaki ofis sandalyelerine oturmalarını işaret etti.

"Yani gerçekten bir aswang bulduğunu mu ?" diye sordu.

Bobby başıyla onayladı. "görünüyor."

"Birini avlayan birini hiç tanımadım."

"Ben de öyle. Başka bir şey bulabildin mi?"

Masasındaki bir çekmeceyi açtı ve deri ciltli eski bir kitap çıkardı. Bir kurdele belirli bir sayfayı işaretliyordu ve o sayfayı açtı. "Bu efsaneye göre köylüler Aswang'ı uzak tutmak için onu mızraklayıp yeryüzüne indirebilecek özel bir silah yapmışlar. Ancak bunun özel baharatlara batırılması ve üzerine bir büyü yapılması gerekiyor."

"Yapabilir misin?" Bobby sordu.

"Sanırım öyle. Tüm malzemeleri bir araya getirmem gerekecek ve bazıları oldukça belirsiz."

"Ne gibi?" Sam sordu.

"Ajowan ve screw pine gibi."

"Vay canına. Bu baharatları hiç duymadım bile. Çam mı? Gerçekten mi?" Sam de aynı fikirdeydi.

"Buna pandan baharatı da deniyor. Büyü kısmını Bobby ile yapabilirim." Sam'e baktı. "Kırbacı ıslatmak için ihtiyacımız olan baharatları ve kanca için vatoz dikenini toplayabilir misin?"

Sam küçük not defterini ve kalemini çıkardı. "Sorun değil. Sadece bana bir liste ver."

Kitaba göz gezdirdi ve "Tamam. Tuz, ajowan, havlıcan, vida çamı, demirhindi, saz tohumu, kokum, kaffir lime ve selam otu" dedi.

"Lovage?" Sam sordu. "Gerçekten 'lovage' diye bir baharat mı var? Çam ve lovage'ı boşver?"

"Evet. Ve kırbaç, iki parça kenevir ve bir parça deniz yosunu olan sicimden yapılmalıdır."

Sam hepsini yazmayı bitirdikten sonra listeyi okudu. "Tamam. Tüm oldukça kötü kokacak, değil mi?"

Marta'nın işi başından aşkındı. "Odysseus'un Baharat ve Curio Dükkânı'na gitmeniz gerekecek. Sahilin dışında. Orada hemen her şeyi bulabilirsiniz."

Sam defteri katladı ve ceketinin içine geri koydu. "Tamamdır. Ne kadar zamana ihtiyacın olacak?"

"Sanırım bir gün kadar."

Sam ona, "Bunu gerçekten takdir ediyoruz," dedi.

Gülümsedi. "Sadece mutfak personelime söyleme. Gecelerimi LARP yaparak geçirdiğimi sanıyorlar."

"Tedbirli olacağız," güvence verdi Bobby.

"Öyle olacağını tahmin etmiştim, Bobby Singer." Kadın yine sırıttı ve Bobby bu kez hafifçe utanarak başka tarafa bakmadan önce birkaç saniye daha onun bakışlarını üzerinde tuttu. Bobby bir dövüşte harikalar yaratırdı ve gizemli büyüler ve karanlık yaratıklar hakkında Sam'in tanıdığı herkesten daha çok şey bilirdi ama iş sıradan insani şeylere gelince telaşa kapılabilirdi. Bobby'nin normal insanlarla arası pek iyi değildi. Aslında hiçbiri yapamazdı.

Bobby, Sam'i minibüse kadar geçirdi. "O senin eski bir arkadaşın mı Bobby?"

Bobby kaçamak bir ifadeyle, "Onun gibi bir şey," dedi. "Sen baharatları al ve benimle burada buluş. Ben de büyüyü yapmaya başlayayım."

"Sence yarından önce tüm bu eşyaları alıp büyüyü yapabilir miyiz?"

"Kesinlikle deneyeceğiz."

NINETEEN

Dean ateş etti ve şekil çalılıkların arasında gözden kayboldu, hızla uzaklaştı.

"Bu da kim?" Jason silahını çıkararak bağırdı.

Dean herhangi bir hareket belirtisi aradı. "İyice bakabildin mi?" Dean'in kalbi küt küt atıyordu.

Jason silahını doğrultarak etrafına bakındı. "Hayır!"

Dean gözlerin sırtını deldiğini hissedebiliyordu. Döndü. Başka bir granit çıkıntının tepesinde ince figür durmuş, onlara bakıyordu. "İşte orada!" Dean silahını doğrultarak bağırdı. Figür gözden kayboldu.

Dean Jason'a döndü. "Bu şeyin izini sürüp nerede saklandığını bulmalıyız."

"Bu şey ne kadar hızlı hareket ederse, işimiz o kadar zor olacak bize."

Dean figürü ilk kez gördüğü yere doğru yürüdü, ağacın yanında duruyordu. Çökmüş toprakta iki bot izi vardı.

Ağaçlardan gelen ani sesler Dean'in dikkatini sol tarafına çekti. Dalların arasından bir renk cümbüşü görünce patikadan çıktı, Jason da onu takip etti.

Jason onun gözleriyle karşılaştı. "Yürüyüşçüler mi?" diye mırıldandı.

Dean büyük bir ponderosa'nın örtüsünden dışarı baktı. Yeterince emin, yürüyüşçüler. Sırtlarında büyük sırt çantaları olan iki kişi. Dean yukarıdaki sırtı taradı. Speedy geri gelmeden onlardan kurtulmalıydı.

Dean ağaçların arasından ilerleyip patikadaki yürüyüşçülerin önünü keserken Jason saklandı. F.B.I. rozetini göstererek onlara yaklaştı. "Özel Ajan Plant."

İki yürüyüşçü durdu. İkisi de yirmili yaşların sonundaydı, bir erkek ve bir kadın, el ele tutuşmuş ve gülüyorlardı. Gülümsemeleri anında kayboldu. "Sorun nedir?" diye sordu adam.

Dean onlara, "İnsan avı için bu bölgeyi kordon altına alıyoruz," dedi. Telaşlanmış görünüyorlardı. "Tehlikede miyiz?"

"Hemen arabanıza dönerseniz olmaz. Nereye park ettiniz?"

"Finder Dağı Patika Başında. Daha yeni başladık." "Güzel. Lütfen aracınıza dönün ve bölgeyi terk edin." Kadın adamın kolunu tuttu ve geri döndü. "Kimi avlıyorsunuz?" diye sordu adam.

"Yol boyunca herhangi bir nedenle durmamanız gerektiğini söyleyelim."

Bu onun için yeterliydi. Arkadaşının elini tuttu ve geldikleri yöne doğru aceleyle geri döndü.

Çift biraz uzaklaştığında Jason ortaya çıktı. "Güzel."

"Teşekkürler."

"Onları arabalarına kadar takip edelim mi?"

"Evet."

Uzaktan takip ettiler. Dean Jason'ın topallamasının düzeldiğini fark etti.

"Daha iyi hissediyor musun?"

Jason başını salladı. "Evet, yavaş yavaş normale dönüyor. Kaburgalarım hâlâ biraz acıyor."

Dean ona Aswang'le savaşmanın Wendigo'yla savaşmaktan ne kadar daha kötü olduğunu söyleyecek cesareti bulamadı. Sam ve Bobby yakında silahla dönmezlerse çok uğraşacaklardı.

Dean çiftin park yerinde Subaru Outback'lerine binmelerini izledi ve sonra ağaçların arasına geri döndü. Başka bir hareket görmemişti.

Bulutlar ve onlarla birlikte Dean'in ceketini ısırarak soğuk bir rüzgâr içeri girmeye başladı.

Jason gökyüzüne baktı. "Görünüşe göre bir fırtına yolda olabilir."

Üstlerinde bulutlar hareket ediyor ve sarmallar koyu gri katmanlar oluşturuyordu.

"Yakında hava kararacak," dedi Dean. "Kamp yapmak için iyi bir yer bulmalıyız."

Rüzgâr yukarıdaki dallarda iç çekti ve Dean ateş yakmamanın en iyi hareket tarzı olabileceğine karar verdi. Bir wendigoya karşı iyi bir savunmaydı ama parlak, sıcak bir ateş aswang'ı çekebilirdi. Böyle bir şeyle savaşma düşüncesi hoşuna gitmiyordu; o kadar az şey biliyorlardı ki sanki her şeyi kendi uyduruyormuş gibi hissediyordu. Öyleydi de.

"Önce daha yüksek bir yere tırmanıp Bobby'yi kontrol etmeliyim."

"Seninle tepenin dibine kadar geleceğim."

İki yüz metre ötede granitten dik bir yokuş yükseliyordu. Dean, zayıf adamdan bir iz var mı diye tetikte bekleyerek hızla tırmandı. Tepeye vardığında cep telefonunu açtı ve sinyal aldı. Sam'in numarasını çevirdi.

Kardeşi üçüncü zil sesinde telefonu açtı. "Dean."

"Sam."

"Orada işler nasıl gidiyor?"

"Birkaç yürüyüşçüyü geri çevirdim. Sıska ve hızlı hareket eden bir şey tarafından takip ediliyorlar. Daha fazlasını anlayamıyorum."

"İyi misin?"

"Şimdiye kadar. Sen?"

"Avcı ile tanıştık ve silah için malzeme hazırlamaya başladı bile. Bu gece sahildeki bir baharatçıya gidiyorum."

"Bobby iyi mi?"

"Evet. Sanırım bu avcı ona karşı bir şeyler hissediyor." "Eminim bu onun yüzünü kızartıyordur."

"Söyleyeceğim."

"Peki, acele et. Seni altı saat içinde arayacağım."

"Tamam Dean. Dikkatli ol."

"Güle güle."

Dean 'son' tuşuna bastı ve dik granitten aşağıya, Jason'ın aşağıda beklediği yere doğru ilerledi.

"Her şey mi?" Jason sordu.

Dean başını salladı. "Evet. Hava kararmadan önce saklanacak bir yer bulalım."

Jason gergin görünüyordu. "Evet, tamam."

Kar taneleri rüzgârla birlikte yağıyordu. Dean kararan gökyüzüne baktı. Kat kat bulutlar toplanmıştı ve havada daha fazla kar kokusu alıyordu. Bir fırtına yaklaşıyordu ve Dean buna hazırlıklı olduklarını umuyordu.

YİRMİ

Batıdaki gökyüzü gün batımıyla altın rengine bürünürken Sam arabasını sahile ve baharat ve tarihi balıkçılık malzemeleri satan, az bilinen Odysseus's Spice and Curio Shop adlı dükkâna doğru sürdü.

Point Reyes Ulusal Sahiline girdi ve devasa ahır görünümlü binasıyla Bear Valley Ziyaretçi Merkezinin yanından geçti. Geyikler açık tarlalarda dolaşüyor ve o geçerken bildircinlar çalılarının arasında geziniyordu. Kıvrılan yol onu ormanın içinden geçirdi ve ardından bir avuç tarihi çiftliğin yanından geçirdi. İnekler tarlalarda otluyor, geniş alanlara bakıyorlardı. Bir sığır bekçisinin üzerinden geçerek Tule Geyik Koruma Alanı'na girdi. Güneş ışığında bembeyaz parlayan kocaman boynuzlarıyla onların etrafta dolanışını izledi.

Sonunda okyanusu gördü. Sarp kayalıklar vahşi ve hırçın bir dalgaya doğru alçalıyordu. Bir sis kümesi denizin üzerinde asılı duruyordu ve rüzgâr mavinin üzerinde yanıp sönen beyaz şapkalar yaratıyordu. Gökyüzünün altın rengi suya yansıyor.

Baharatçı dükkânı neredeyse küçük bir sahil yolunun sonunda yer alıyordu. Sam, bölgedeki en iyi barbekü istiridyelerinin reklamını yapan küçük bir kafenin ve uçurtma ve rüzgâr çorapları satan küçük turistik bir dükkânın yanından geçti. Küçük dükkân sırasının sonunda Odysseus'u gördü.

Arabayı durdurdu ve içeri girdi. Okyanustan gelen esinti serindi ve Sam Dean'in ormanda ne yaptığını merak etti.

Sam dükkâna girdiğinde tepesinde küçük bir çan çaldı. Burası tuzlu su ve eski halat gibi kokuyordu ve antika çapalar, fiçılar ve balık ağlarıyla doluydu. Kavanozlarla kaplı uzun bir tezgâh dükkânı boydan boya kaplıyordu. Arkasındaki duvarda daha fazla kavanoz raflara dizilmişti.

Dükkânın arka tarafındaki kapıdan ufak tefek bir adam çıktı. En az doksan beş yaşında görünüyordu, solgun başının tepesinde bir tutam beyaz saç vardı. Altındaki gözleri bozacak kadar kalın gözlüklerinin ardından Sam'e baktı. Yavaşça tezgâha doğru ilerledi ve kasanın yanında durakladı.

"Evet?"

"Bay Odysseus?"

"Evet."

"Marta benim için bazı malzemeler hazırlayabileceğinizi söyledi?"

Bunun üzerine küçük adam tezgâhtan uzaklaştı. Bir tahta kaldırdı ve Sam'in çıktı. Yaklaşarak, "Bunu Marta mı söyledi?" dedi.

"Evet." Adam yaklaşırken Sam elini uzattı. "Ben Sam Winchester."

Adam onun uzattığı eli tuttu ve öyle güçlü sıktı ki Sam istemsiz bir homurtu çıkardı. "Vay canına. Ne güzel tokalaşıyorsun."

Küçük adam ona baktı. "Ben Johennie Odysseus, bu müessesenin sahibiyim. Kocaayaktan bile uzunsun. Seni nerede yetiştirdiler?"

"Kansas."

"Anlıyorum. Anlıyorum." Sam'in elini bıraktı ve sendeleyerek tezgâha doğru geri döndü. "Marta söylemek için beni aradı. Bahsettiği baharatlardan bazıları oldukça nadir bulunuyor. Onları pek . En üst rafta duruyorlar." Tezgâhın arkasında, Sam'in bile ulaşamayacağı kadar yüksek bir kavanoz koleksiyonunu işaret etti. "Arkada bir merdiven var. İhtiyacınız olan şeyleri ayarlayıp sizi "

"Teşekkür ederim, efendim."

Adam gülümsedi. "Ooooh! 'Efendim.' Bugünlerde bunu çok sık duymuyorum. Artık filmlerde hep arkadan konuşuluyor, twit atılıyor ve konuşuluyor. Eskiden filmler bir zevkti. Şimdi insanlar sanki sinemada değil de oturma odalarındaymış gibi davranıyorlar. Bu beni çıldırtıyor."

O konuşurken Johennie tahta levhayı kaldırdı ve tezgâhın diğer tarafına döndü. Same doğru el salladı. "Gel bakalım.

"

Sam öyle yaptı.

"Şimdi şuraya bakalım." Adam önlüğünün içinde bir şeyler aradı ve bir liste çıkardı. Sam kendi listesindeki bitkilerin aynısını okudu. "Haydi başlayalım."

Marta'nın restoranının arka odasında Bobby, Pasifik adalarındaki pek çok canlıyla ilgili deri ciltli eski bir elyazmasını inceliyordu. "Bu inanılmaz bir kitap."

Marta küçük bir masanın başında durmuş, havanda biraz kaya tuzu eziyordu. Omzunun üzerinden ona baktı. "1742 yılında Filipinler'de görev yapan bir İspanyol misyoner tarafından derlenmiş. Birkaç yıl önce bölgede öldürülen bir avcının kütüphanesinde rastladım. Vasiyeti yoktu ve her şey veraset yoluyla intikal etti. Tüm mirası açık arttırmayla satıldı ve ben de kitaplardan birkaçını aldım."

Bobby rahatsız edici bir aswang çizimine geçti. "Geceleyin ıssız bir muz plantasyonunda bu enayiyle karşılaşmak istemezdim." Birkaç sayfayı daha dikkatle çevirdi. "Silahın büyüünün yazılı olduğu kitap bu mu?"

Başını salladı. "Senin için işaretledim."

Bobby sayfaların arasından sarkan uzun mavi bir kurdele gördü ve ona doğru döndü. Bir başka aswang tasviri ona bakıyordu. Keskin bir hortum zalim, köşeli bir surattan sıyrılıyordu. Geniş ve böcek gibi gözler çekik bir alından dışarı bakıyordu. Kösele kanatlar ardına kadar açılmış, pençeli ayaklar ve eller öldürmeye hazır bir şekilde bükülmüştü. "Bu Sam ve Dean'in verdiği tanıma uyuyor."

"Telefonda bana tarif ettiğinde ben de öyle düşünmüştüm."

Bobby birkaç dakika boyunca resme baktı. "Bir İspanyol misyoner. Bu çok ilginç."

Kaşlarını kaldırdı. "Nasıl yani?"

"Bu, bu şeyin buraya nasıl geldiğini açıklayabilir. İspanyollar o zamanlar Pasifik Okyanusu'nda sık sık seyahat ederlerdi. Bu şey bir misyoner gemisinde saklanmış ve Kaliforniya'ya gelmiş olabilir."

"Kalabalıktan hoşlanmazlar. Belki de yepyeni bir dünya arıyordu? Fark edilmeden öldürmeye devam edebileceği bir yer?"

Bobby başını salladı. "Böylece Yeni Dünya'ya geldi. Sadece Yeni Dünya büyüyor, genişliyordu. Kıyıda başlamış, sonra San Francisco'da daha fazla yerleşimci yerleştikçe iç kesimlere doğru ilerlemeye devam etmiş olabilir. Belki de uzak bölgelerde kalmaya çalışarak doğruya doğru hareket ediyordu. Bir yer çok kalabalıklaşırsa, başka yere taşınır."

"Ve şimdi de Sierra Nevadas'ın vahşi doğasını vurdu. Orası iyi bir avlanma alanı."

"Kayakçılar, yürüyüşçüler, tekneciler, kumarhanelerdeki kumarbazlar. Sürekli bir geçici insan akını var."

Tuzu öğütmeyi bıraktı ve Bobby'nin gözleriyle buluştu. "Bu şey akıllı. İlk kez biri izini buldu ve uzun süredir avlanıyordu."

Bobby, Dean'in sadece kendi yaptığı baharat karışımıyla dışarıda olduğunu düşündü. "Biliyorum. Bu silahı ne kadar çabuk yaparsak kendimi o kadar iyi hissedeceğim."

Bir sonraki sayfada silahın çizimini gördü. Vatoz dikeniyile biten uzun bir kırbaç.

"İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyoruz," diye onu uyardı.

Böcek gibi gözlere, keskin ve acımasız yüz hatlarına bir kez daha baktı. "İşe yaramak zorunda. Elimizdeki en iyi şans bu."

YİRMİ BİR

Dean ve Jason ağaçların arasında küçük bir açıklık buldular ve çantalarını yere koydular. Dean'in bir çadırı olmasına rağmen, Aswang saldırırsa çadırda oturma fikrinden hoşlanmamıştı. Bu yüzden eşyalarını yumuşak bir iğne yatağının üzerine açarak dışarıda uyudular.

Karanlık çökerken Dean, "İlk nöbeti ben alırım," diye teklif etti.

Jason mışıl mışıl uyurken Dean bir elinde tüfeği, diğer elinde Bobby'nin yaptığı karışımından bir kavanozla bir ağaca yaslanmış oturuyordu. Kar , toprağın tozunu alıyor ve her şeyi biraz daha aydınlık yapıyordu. Herhangi bir hareketlilik izi aradı ve kulaklarını gererek karanlıktaki sesleri dinledi.

Karla kaplı ormanda her şey çok sessizdi. Dean kapüşonunu kaldırdı ve başının üzerindeki malzemeye çarpan kar tanelerinin neredeyse müzikal çınlamasını duydu. Dışarı bakarken arkasından gelen bir ses dikkatini çekti. Ayağa kalktı, gergindi. Dallar kırıldı ve sessiz kar yağışı arasında kısık nefesler duyuldu. Dean sessiz kaldı, bekledi.

Nefes alıp vermeler daha da arttı ve devasa ve karanlık bir şeyin çalılarının arasından geçerek açıklığa girdiğini gördü. Kaslı bir vücuttan bir kafa yükseldi ve havayı koklayarak Dean ve Jason'ı rüzgârda buldu. Bu siyah bir ayıydı. Dean'e baktı, karanlıkta onu tam olarak seçti. Dean de ona baktı.

Ayı başını savurdu, biraz daha yaklaştı, sonra arkasını döndü. Dalların çarpmasıyla çalılıkların arasında kayboldu.

Dean nefesini bıraktı.

Tekrar oturdu ve kulaklarını sessizliğe alıştırdı. Kapüşonundaki karın sesi ve kulaklarındaki kan akışından başka bir şey duymuyordu. Rüzgar kesilmişti. Duyamıyordu

Trafik ya da elektrik vızıltısı ya da burada vahşi doğadan başka bir şey yoktu. Buranın Donner Partisi için nasıl bir yer olduğunu hayal etti.

Kilometrelerce ötede, Interstate 80'in, göçmenlerin birbirlerini yemek için başvurdukları Ölüm Kampı'nın tam ortasından geçtiğini biliyordu. Şimdi insanlar saatte yetmiş mil hızla geçiyordu ama eskiden Wyoming'deki Fort Bridger'dan Sacramento yakınlarındaki Sutter's Fort'a kadar uzanan vahşi doğadan başka bir şey yoktu. Reno ya da Truckee'de ikmal yapamazlardı çünkü oralar henüz yoktu. Ama tam o anda, oturduğu yerde, onlar için olması gerekenden çok farklı olamazdı. Bağırıp çağırса da kimse onu duymayacaktı. Arabası olmadan medeniyete yürümek günler sürerdi.

Jason'ın kıpırdadığını duydu ve uyuyan avcıya baktı. Alnı bir kâbus yüzünden kırıışmıştı ve gözleri kapaklarının altında hızla hareket ediyordu. Dean bunu asla kabul etmezdi ama nöbet tutmak, birini kollamak ona çok iyi geliyordu. Tüm hayatı boyunca insanlara göz kulak olmuş gibi hissetmişti. Küçükken Sammy, canavarlar tarafından saldırıya uğrayan yabancılar. Hayatında ilk kez kendini işe yaramaz hissediyordu. Sam'in artık ona ihtiyacı yok gibiydi. Dean ile önemli şeyler hakkında neredeyse hiç konuşmuyordu ve Dean onun cehennem görüntüleri yüzünden acı çektiğini biliyordu. Dean karnında bir yumruk hissetti ve buna neden olan düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştı ama başaramadı. Dean kendini suçlu hissediyordu. Belki de Sam'in saygısını hak etmiyordu.

Çocukken, Sam'in hayatı küçük bir kız, bir kitsune tarafından kurtarılmıştı - hayatta kalmak için insan beyninin belirli bir bölümünü yemek zorunda olan bir tilki yarattığı. Kız Sam'i korumak için kendi annesini öldürmüştü. Daha sonra, bir yetişkin olarak, asla öldürmemişti. Bir cenaze levazımatçısı olarak çalışmış, ihtiyacı olan beyin maddesini ölümlerden almıştı. Ancak oğlu çok hastalandığında, ona taze et bulması gerektiğini fark etti ve onun için bir insan öldürdü. Oğlu iyileştiğinde Sam'e bir daha asla öldürmeyeceğine dair yemin etti ve Sam de onun hayatını bağışladı. Ama sonra Dean Sam'in arkasından iş çevirdi ve onu öldürdü. de olsa insanları öldürmüştü, seçtiği kurbanlar aralarında bir uyuşturucu satıcısı da olan pislikler olsa bile. Dean'in bir görevi vardı, değil mi? İnsanlığı korumak zorundaydı.

Yine de onun için kendini kötü hissediyordu. Ona musallat olmuştu. Dean oğlunu tek başına göndermiş, eğer çocuk bir daha cinayet işlerse

herhangi biri ortaya çıkıp onu öldürebilirdi. Çocuk ona nefretle bakmış ve öldüreceği tek kişinin Dean olacağına yemin etmişti. Sonra da kaçıp gitmişti.

Eğer Sam öğrenirse Dean bunun kardeşinin onun hakkındaki düşüncelerini değiştireceğini biliyordu. Sam'in gözünde lekelenecekti.

Dean en iyisi olduğunu düşündüğünüz bir karar verdiğinizde bile bunun insanların sizin hakkınızdaki düşüncelerini değiştirebileceğini biliyordu. Amy'i öldürmek doğrudu. Bunu biliyordu. Yine öldürebilirdi. Ama bu onunla kardeşi arasındaki güveni tehlikeye atmıştı. Sam Dean'in arkasından iş çevirdiğini öğrenirse kendini ihanete uğramış hissedecekti.

Tanrı biliyordu, Dean de Castiel hakkında böyle hissediyordu ama Cas'ın Dean'den çok daha büyük hatalar yaptığı kesindi. Castiel bir keresinde ona Dean'i ailesi olarak gördüğünü söylemişti. Dean, Araftan gelen tüm o ruhların gücünü aldıktan sonra meleğe etkisiz hale gelmesi için yalvarmıştı ama Cas onu dinlememiş, onun yerine güç sarhoşu olmuş, asıl iyi niyetini megalomanisi içinde kaybetmişti.

Hepsine ihanet etmişti. Dean ona güvenmiş, Sam ve Bobby Cas'ın karanlık tarafa geçtiğinden şüphelendiklerinde bile ona sadık kalmıştı. Dean o zaman buna inanmayı reddetmişti ama onlar haklıydı.

Dean kendini başka bir şey düşünmeye zorladı. Bobby ve Sam'in deniz kenarında nasıl olduklarını ve Bobby'nin Sam'le Cehennem anıları hakkında konuşup konuşmayacağını merak ediyordu.

Sıcaklık düşmeye devam ediyordu. İlk başta kocaman ve bir arada kümelenmiş olan kar taneleri şimdi daha küçük ve ayrıktı, bu da soğuğun arttığının kesin bir işaretiydi. Dean biraz titredi, sonra da ısınmak için ayağa kalkarak çevrede dolaşmaya başladı.

Dean'in ikinci turunda Jason anlaşılmas bir çığlık atarak dimdik oturdu.

"Ne oldu?" Dean çevredeki ağaçları tarayarak konuştu.

Jason kafası karışmış bir halde etrafına bakındı. "Kabus. Özür dilerim." Tekrar çantasının içine yığıldı.

Dean bir tur daha attı, dönüp dururken Jason'a baktı. Sonunda Jason tekrar doğrulup oturdu. "Bir süre izleyebilirim."

Minnettar olan Dean teklifini kabul etti ve Jason nöbeti devralırken kendi sıcak uyku tulumuna girdi.

Kar süzölerek kirpiklerinin tozunu aldı. Çantasından sadece yüzü çıkan Dean burnunun soğuktan hafifçe uyuştuğunu hissederek uykuya daldı. Etrafındaki orman gıcırdıyor ve ağaçlar iç çekiyordu. Bunun sadece rüzgâr olduğunu biliyordu ama Aswang'in kamplarına yakın olduğu ve karanlıkta nefes alıp verdiği hissine karşı koyamıyordu.

YİRMİ İKİ

Bir kolunun altına sıkıştırdığı baharat dolu çantasıyla Johennie'nin dükkânından çıkarken zil Sam'in başının üzerinde çaldı. Artık elinde vatoz dkeni ve kırbaç için kenevir ve sicim de vardı.

Batıda, güneş batmış olmasına rağmen üzerinde hâlâ bir parıltı görünüyordu. Gökyüzünün koyu mavisi doğuda geceye karışıyordu.

Bobby'nin minibüsüne giden yolu yarılamıştı ki başının arkasında şiddetli bir ağrı patladı. Sertçe yere çakıldı, son anda çantanın üzerine inemeyeceğini düşündü. Döndü ve sırt üstü yere düştü.

Kör edici acı ilerleyip gözlerini kapatmaya zorlarken Sam yönünü bulmaya çabaladı. Yanına park etmiş bir VW Rabbit'in hayal meyal farkına vararak çantayı altına kaydırıldı.

Bir eliyle başının arkasını kavrayarak ayağa kalkmaya çalıştı. Sıcak yapışkanlık beşikteki parmaklarıyla buluştu. Gözlerini zorla açtığı anda, ikiye ikinin ikinci bir vuruş için aşağı sallandığını gördü. İlgüdüsel olarak asfaltta yuvarlandı, tahta yüzüne değil sokağa çarptı.

Savaş ya da kaç adrenalini beynini odaklanmaya zorladı. Sam başını salladı ve yönünü buldu. Sokaktaydı. Birisi az önce ona bir tahtayla vurmuştu. Elini uzatıp kendini Tavşan'a karşı sabitledi. Başındaki yaradan eline kan bulaşmıştı.

Sam dizlerinin üzerine çöktüğünde, elinde ikiye iki olan adam onun üzerinde odaklandı. Solmuş kot pantolonu ve yıpranmış deri ceketiyle sıska bir herifti. Aşınmış botları ordu fazlası olduğunu haykırıyordu. Sam onun gözleriyle karşılaştığında, daha önce de gördüğü tanıdık bir yansıma parıltısı gördü; gümüş rengi bir parıltı. Vampir.

Kafasını toparladığında, çakılların üzerindeki çizmelerin çıtırtısını duydu ve bir çift kahverengi kovboy çizmesinin yaklaştığını görmek için tam zamanında soluna baktı.

Deri Ceket tahtayı tekrar savurdu ve bu kez Sam onu yakaladı. Tüm gücüyle ileri doğru iterek vampiri park halindeki bir kamyonu doğru fırlattı. Saldırgan tutuşunu kaybetti ve Sam tahtayı bir kavis çizerek savurdu, Kovboy Çizmeli'nin kafasına mide bulandırıcı bir çatırtıyla çarptı.

Vampirin yüzünden kan akıyordu. Sam kesinlikle onun burnunu kırmıştı. Arkasından sert bir sesin "Yakalayın onu!" diye bağırıldığını duydu ve döndüğünde üç vampirin daha temkinli bir şekilde yaklaştığını gördü.

Lanet olsun. Onlara gerçek bir zarar vermesinin acil bir yolu yoktu. Bobby'nin minibüsüne , palayı kullanarak başlarını kesebilirdi. Diğer vampir klişelerinin hiçbiri işe yaramıyordu - haç yok, kalbe kazık saplamak yok, güneş bile onları kötü bir güneş yanığından daha fazla incitmiyordu.

Sam ikiye iki ile hamle yaptı ve üçlü geri . Ama daha şimdiden Deri Ceket'in ayağa kalkıp arkasından yaklaştığını duyabiliyordu. Sam bir kumar oynadı ve Bobby'nin minibüsüne doğru koştu.

Sırtından kan damlarken, anahtarları bulmak için cebini karıştırdı ve çıkardı. Baharatları Tavşan'ın altında bıraktığını biliyordu ama onları almak için geri dönmesi gerekecekti yoksa ölecekti. Sayıca çok azdı. Kanla ıslanmış kaygan elleriyle kapının kilidini açmaya çalışırken Deri Ceket'in ukala bir şekilde güldüğünü duydu.

"Orada sorun mu yaşıyorsun, Winchester?" diye böbürlendi vampir, yaklaşarak. Sam onun kendini beğenmiş, kan emici suratını yumruklamak istedi.

Bunun yerine, tüm çabasını minibüse binmek için harcadı, sonra da kapıyı kilitledi. Vampirler etrafını sarmış, cama vuruyorlardı. Sonra aniden kakofonik bir silah sesi duyuldu.

Deri Ceket yine küstahça güldü ve Sam onun, "O bezelye atıcısı bizi öldürmek için fazla bir şey yapmayacak, büyükbaba," diye bağırıldığını duydu.

Sam minibüsü çalıştırdı ve silah sesinin geldiği yöne doğru geri gitti. Vampirlerden birine çarptığında tatmin edici bir gümbürtü duydu.

Diğerleri onunla birlikte koşarak cama vurmaya devam etti.

Johennie dükkânının kapısında duruyordu, elinde testereyle kesilmiş bir av tüfeği vardı. "Belki değil, seni gulyabani orospu çocuğu, ama acıtacak."

Deri Ceket'in yüzüne yakın mesafeden bir mermi boşalttı. Vampir uluyarak ellerini havaya kaldırdı. Johennie üçüncü kurşunu başka bir vampirin göğsüne sıktı.

Sam arabayı dükkânın hizasına çekti. "İçeri girin!" diye seslendi.

Johennie koşarak yolcu kapısına gitti ve arabaya atladı. Yolda kükreyerek ilerlediler, Sam yumruklarını cama vuran iki vampire çarpmak için direksiyonu kırdı.

"Çok yakındı!" Johennie söyledi. "O şeyler de neydi öyle?"

"Vampirler."

"Vampirler mi? Onların sadece Polidori ve Stoker'ın uydurması olduğunu sanıyordum."

"Çoğu yok oldu ama hâlâ orada burada yuvaları var."

Odysseus uzun, alçak bir ıslık çaldı. "Lanetleneneğim."

Sam otoyoldan Point Reyes İstasyonu'na doğru döndü. "Nereye gidiyoruz?"

"Marta'nın evine dönüyorum. O vampirler orada beni bekliyorlardı. Adımı biliyorlardı. Bu bir tuzak gibi geliyor. Bobby'yi uyarmalıyız."

Odysseus tüfeğinin açtı ve yeniden doldurdu.

Sonra tekrar taktı. "Ben ." "Anlıyorum."

Sam Point Reyes Station kasabasına girdiğinde ufukta turuncu bir parıltı gördü ama bu kez gün batımı değildi. Marta'nın restoranına giden küçük sokağa döndüğünde kaynağını görebiliyordu.

Pelikan Yuvası yanıyordu.

YİRMİ ÜÇ

Sam minibüsten atladı ve Yuva'nın ön kapısına doğru koştu. Mekan yeni alev almış olmalıydı çünkü itfaiye bile henüz orada değildi. Sam 911'i aradı ve durumu bildirdi.

Johennie de ona katıldı ve içeri girmek için bir yol aradılar. Mutfak yangının merkezi gibi görünüyordu.

"Bobby!" Sam bağırdı. "Marta!"

İçeride herhangi bir hareket görmemiş. Arkaya doğru koştu. Kapı açıktı. Marta, kolları eski kitaplarla dolu, alev alev yanan kapı aralığında belirdi.

Sam ona doğru koştu. "Bobby nerede?"

"İçeride," dedi öksürerek. Yüzünü is kaplamış, kahverengi saçları simsiyah olmuştu. "El yazmalarının sonuncusunu alıyor."

Sam koşarak içeri girdi, yanan koridoru ve hemen sağda Marta'nın ofisini gördü. Bir ısı patlaması ona içgüdüsel bir güç gibi çarptı ve yüzündeki her küçük tüyün anında yandığını hissetti. Ofis henüz alev almamıştı ama yangın tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu. Yoğun siyah duman o kadar yoğun ki zar zor görebiliyordu. Eğilerek ofise girdi. Bobby masanın başında durmuş, baharatları ve birkaç eski deri ciltli metni topluyordu.

"Bobby!"

Sam'i gördü ve ona doğru koşarak kitapları ve malzemeleri onun kollarına bıraktı. "Beni dışarıda bekle!" diye emretti, sonra öksürdü.

"Hiç şansın yok!" Sam geri bağırdı. Yangın tıslayarak ve püskürerek koridora doğru ilerliyordu. Sam boğuldu, keskin duman tabakasının altından geçmek için daha aşağı eğilmeye çalıştı.

Bobby bir yığın kitap daha aldı ve Sam'in yüküne ekledi. "Bu benim evimde asla elde edemediğim bir şans!" dedi ve sonra

öksürük krizine girdi. "Bu kitapların yeri doldurulamaz."

Bir rafa döndü, iki kucak dolusu kitap aldı ve sendeleyerek Sam'e geri döndü. "Şimdi çıkıyoruz!"

Dış kapıdan geçtiler, serin gece havası dalgası kutsanmış bir rahatlama sağladı. Sam havayı içine çekti, sonra kusmaya başladı.

Marta onları geçti ve içeri koştu.

"Marta!" Bobby protesto edercesine ona seslendi.

Sam ve Bobby aceleyle minibüse gidip kitapları içine attılar ve hızla geri döndüler. Sam Johennie'yi ortalıkta göremedi.

Bobby'yle birlikte Marta'nın araştırma malzemelerinin geri kalanını almak için içeri girdiklerinde Sam uzaktan bir itfaiye aracının siren sesini duydu. İçini bir rahatlama duygusu kapladı.

Ofisin içinde hava sıcaklığı kavurucu derecede artmıştı. Sam son kitapları da alıp Marta'yla birlikte kapıdan çıkarken ciğerlerinin yandığını hissedebiliyordu. En son Bobby çıktı, el yazmalarını iki kolunun altına sıkıştırmıştı.

Eski kitapları ve parşömenleri dikkatlice minibüsün içine yığdılar, sonra oturup nefeslerini tuttular ve öksürdüler.

Sam Johennie'yi bulmak için etrafına bakındı. "Bir sorun var," diye hırıldadı.

Bobby gözlerindeki isi sildi. "Yükselen cehennemden başka mı demek istiyorsun?"

Sam minibüsten uzaklaşarak binanın diğer tarafını kontrol etti. "Johennie benimle birlikteydi."

Marta inanamaz görünüyordu. "Odysseus dükkanını mı terk etti?"

"Acil bir durumdu. Ama şu anda nerede olduğunu bilmiyorum."

Sirenlerin sesi giderek arttı ve çok geçmeden yanıp sönen kırmızı ışıklar gece gökyüzünü doldurdu. İtfaiyeciler kamyonlardan inerek güvenli bir mesafeye emretti. Anında hortum çıktı ve Marta'nın restoranına su döküldü.

Alevlerin mutfağı ve iki duvarı tüketmesini izledi. "Bu mide bulandırıcı," dedi.

Evlerden, yakındaki restoran ve dükkânlardan çıkan komşular alevlere bakıyordu.

Bobby'nin minibüsünü daha uzağa götürdüler ve araçtan indiler.

Sam yüzlere bakarak Johennie'yi aradı, sonra karanlıkta restoranın yan tarafındaki boş arsada bir parıltı gözüne çarptı. Arsa kasabanın en ucunda duruyordu ve ötesinde hiçbir bina yoktu. Sam ateşin öfkeli parlaklığını engellemek için bir elini kaldırdı ve ona baktı.

Bir ışık parlaması daha oldu ve Sam bunun tek bir nokta değil, birkaç nokta olduğunu gördü. Göz kırıp hareket ettiler ve Sam gözlere baktığını fark etti.

Otoparkta bir el feneri yandı ve ışığında Johennie'nin boğazına bıçak dayamış olan Deri Ceket aydınlandı.

YİRMİ DÖRT

Sam, Bobby ve Marta'ya döndü. "Orada! Tarlada! Vampirler. Johennie'nin dükkanının dışında bana saldırdılar. Ve şimdi Johennie ellerinde."

İki avcı Sam'in işaret parmağını takip ederek karanlıkta yansıyan gözleri gördü.

"Vampirler mi?" Marta sordu. "Buralarda hiç yuva kaldığını bilmiyordum."

"Bu çok özel," dedi Sam. "Adımı biliyorlardı. Özellikle benim için gelmişler. Buranın yerlisi olmayabilirler."

Bobby kolunun içine öksürdü. "Muhtemelen bu yangını bizi kovmak için çıkardılar." Onlara doğru ters ters baktı. "Böl ve fethet."

"O piçler," diye tısladı Marta. "Beni restoranımdan yakarak çıkardılar. Öyle değil mi? Değil mi?" Bobby'ye döndü. "Minibüsünde ne var?"

"İki pala. Bir elektrikli testere."

Marta çenesini tuttu. "Bu iyi bir başlangıç."

Bobby arkayı açtı ve onlar da öksürerek silahlarını . Sonra sahaya doğru yürüdüler.

Onlar yürürken Bobby palalardan birini kavradı, parmak eklemleri bembeyazdı. Marta diğerini sallıyor, ağırlığına alışmaya çalışıyordu. Sam elektrikli testereyi seçti. Her birkaç adımda bir ciğer kesmek için duraklamasalar, oldukça zorlu görüneceklerdi.

Sam boş arsada bile yangının sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordu. Altı çift göz saydı.

Sam yaklaştığında Deri Ceket, "Winchester," diye alay etti. Yüzü darmadağınktı. Saçmalar etini parçalamıştı. "Orada ciyaklayan küçük bir domuz gibi koştun."

"Şimdi beni pusuya düşürmek yerine üçümüzle birden savaşmak zorundasın."

Diğer beş vampir yarım daire şeklinde kümelendi. Sam Kovboy Çizmeleri'ni ve minibüsün camlarına vuran diğer birkaçını tanıdı. İçlerinden birinin siyah bir Mohawk saçı vardı. Bir diğeri Sam'e yabancı geldi, dirsekleri yamalı tüvit bir takım elbise giymiş profesör tipli biriydi. Bir diğeri üzerinde ateş kusan bir kafatası olan kırmızı ve siyah bir bowling gömleğiyle etraflarında dolanıyordu. Sonuncusu zayıf ve solgun bir kadındı, siyah gözleri karışık, abanoz saçlarının altında parlıyordu.

Mohawk Johennie'nin tüfeğini tutmuş, Sam'e doğru doğrultmuştu. Deri Ceket alay etti, bıçağı daha sıkı karşı hareket ettirdi.

Johennie'nin boynuna. Baharatçı dükkânı sahibinin yüzü ifadesizdi. Kıpırdamadan gökyüzüne baktı.

Yuvanın lideri olduğu anlaşılan Deri Ceket, "Bir takas yapmaya hazırız," dedi. "Winchester ve Singer'a karşılık yaşlı adam."

Johennie ilk kez kıpırdandı. "Bu adil bir takas sayılmaz. Ben onlardan on tanesine değerim."

Bu Bobby'yi gülümsetti.

"Takas yok mu?" diye vampir.

"Neyim ben? Doğanmış ciğer mi?" Marta söyledi.

"Dinleyin. Savaşmak istemiyoruz," dedi baş vampir. "Sadece seni öldürmek istiyoruz."

Sam parmaklarını elektrikli testerenin çekme koluna geçirdi.

"Oh, kahretsin," diye ekledi Deri Ceket. "Kimi kandırıyoruz? Tabii ki dövüşmek istiyoruz!"

Cümlesini bitirir bitirmez Johennie aniden döndü, vampirin bıçaklı elini aşağı doğru itti ve bıçağı karnına sapladı. Johennie bir anda onu yere fırlattı, sonra da saldırıp testereli tüfeğinin namlusunu yakaladı. Yumruğunu namlunun ucuna indirerek dipçiğin yukarı doğru fırlamasına ve Mohawk'ın ağzını parçalamasına neden oldu. Elleri gevşedi ve Johennie tüfeği geri aldı.

Sam motorlu testereyi çalıştırdı ve güçlü sesini hissetti. Dişi ve Rockabilly sesi duyunca dağıldılar ama diğer dördü yerlerinde kaldı.

Yaratıklar onlara doğru koşarak saldırdı. Marta palasını bir samuray gibi kullanarak araya girdi. Palayı başının üzerinde ileri doğru savurdu ve Mohawk'a sapladı. Mohawk'ın kafası kanlar içinde uçarak üç metre ötedeki bir çalılığa düştü. Sonra eğildi ve Profesör onu yakalamaya çalışırken altından yuvarlandı. Vampir yere düştü ve Sam elektrikli testereyle yaklaşarak ayağa kalkmaya çalışan yaratığın boynunu kesti. Ceset irkilerek toprağın üzerine devrildi. İki gitti, dördü kaldı.

Sam, bir elini yaralı tarafına dayamış olan Deri Ceket'e doğru ilerledi. Elektrikli testere hantal ve kullanışsızdı ama Sam herhangi bir şeyin ona yaklaşıp başını tutmasının zor olacağını biliyordu.

Deri Ceket dönmeye başladı.

Bobby Kovboy Çizmeleri'ne yaklaştı. Vampirin kırık dudağından kan akıyordu. Sam gözlerin tekrar parladığını gördü ve vampir Bobby'ye doğru hızla ilerledi. Johennie gölgelerin arasından fırladı ve ona çelme takmak için bacağını fırlattı. Yere yuvarlandı, kovboy çizimleri havaya kalktı. Yuvarlanarak durdu ve Bobby pala bıçağıyla hızlı ve sert bir şekilde yere indi. Kafa yuvarlandı.

Sam, Deri Ceket'in gözlerindeki korkunun yerini ukalalığın aldığını gördü. Marta, Bobby ve Johennie ona farklı yönlerden yaklaştılar ve vampir düpedüz paniklemiş görünmeye başladı.

Sonra Sam arkasındaki çalılardan kırıldığını duydu ve tam zamanında dönerek sadece bir metre ötede karanlıkta parlayan iki göz gördü. Elektrikli testereyle saldırdı, yumuşak ve esnek bir şeye saplandı. Kan dışarı püskürdü, gömleğini ve kollarını kapladı. Bir vampirin midesini kesmişti. Sam restoran ateşinin titrek ışığında kanla kaplanmış yırtık bir bowling tişörtünü seçebiliyordu. Vampir acı içinde haykırdı ve Marta koşarak palasını vampirin boynuna indirdi. Kafa ayrıldı, beyaz kemik ışıktaydı.

Sam etrafına bakınıp diğer vampiri aradı. Rockabilly'nin az önce yaptığı gibi etrafta dönüyor olabilirdi. Kulağının dibinde bir şey vızıldadı ve hemen yanındaki ağacın gövdesine *çarptı*. Başını o tarafa çevirdi ve ağaçta gümbürdeyen bir arbalet oku gördü.

"Hallediyorum!" Marta bağırdı ve bir yaylı tüfek mermisi daha kafasını ıskalayıp toprağa çarparken eğilip yuvarlandı. Sam göz ucuyla bir hareket yakaladı ve küçük bir tepenin üzerinde duran son vampirin silaha bir ok daha yerleştirdiğini gördü. Marta o kadar hızlıydı ki Sam neredeyse inanamayacaktı. Marta bir bacağını uzatarak vampirin göğsüne tekme attı ve onu yere düşürdü. Marta kadının soluk borusuna bir yumruk attı, sonra da palayı boynuna indirdi. Sam mide bulandırıcı bir *şangırtı* duydu ve kafa tepeden aşağı yuvarlanarak Deri Ceket'in ayaklarının *dibine* düştü.

Şimdi gerçekten gergin görünüyordu, bir kaçış yolu bulmak için etrafına bakınıyordu. Bobby palayı kavrayarak ilerlerken, Sam etrafta daireler çizdi. Deri Ceket kaçmak için döndü ama Sam onun önünü kesti. Bıçağı vampirin omuzlarının üstünden geçirirken testerenin kemiği ısırdığını hissetti. Sam'e kan sıçradı ve ceketinin koluyla yüzünü sildi. Marta, Deri Ceket'in kafasının gövdesinden fırlayıp otların arasına düştüğünü görece kadar zamanında koşarak tepeden aşağı indi. Bir elinde yeni aldığı tatar yayını taşıyordu.

Sam ceketinin koluyla bir tur daha attı ve diğer vampirlere karşı dikkatli bir şekilde etrafı kontrol etti.

"Bu çok tuhaftı," dedi Bobby. "Vampirler *bizi* mi arıyor?"

"Babam bir keresinde, kokunu alırlarsa asla kaybetmezler, demişti."

"Eski bir kan davasını mı düşünüyorsun?"

Sam motorlu testereyi kapattı. "Belki."

Marta hâlâ yanmakta olan restoranına bakıyordu.

Johennie, "Çok büyük bir yangın," dedi.

Yine de itfaiyeciler ilerleme kaydediyordu ve Sam yangını söndürebileceklerini ve yapının bir kısmının kurtarılabilceğini umdu. Birkaç dakika daha izlediler ama Sam açık alanda kendini güvende hissetmiyordu. Vampirler onları arayıp bulmuştu ve içinden bir ses onları daha fazla görebileceklerini söylüyordu.

"Dükkanımı kontrol etmek için geri dönmeliyim. Eğer o pislikler evimi ateşe verirlerse..." Johennie'nin sesi kesildi. "Bunun için çok yaşlandım."

Sam kahkahasını tuttu; sesi tıpkı Bobby gibi çıkıyordu. "Seni ben götüreceğim."

Bobby ve Marta'yı yangına bakarken bıraktılar ve Sam Johennie'yi dükkânına geri götürdü. Dükkânı dokunulmamış halde bulduklarında Johennie'nin rahatlayarak iç çektiğini duydu. "Uyumaya hazırım. Üst katta yaşa," dedi Sam'e.

Sam ona, "Sizinle tanışmak bir zevkti," dedi ve ciddiydi. Johennie'nin yaşına geldiğinde onun kadar dinç olmayı umuyordu.

"Sen de." Johennie onun elini bir kez daha acı verici bir sıkılıkla sıktı ve minibüsten indi. Güvenli bir şekilde içeri girdiğinde Sam, VW Rabbit'in altından baharatları aldı. Şişelerin hiçbirini kırılmamıştı. Rahatlamış bir halde arabayı Pelikan Yuvası'na geri sürdü.

Bobby ve Marta hâlâ korkunç yangını izliyorlardı. Sam de onlara katıldı ve Marta'nın yüzünü hüznün kapladığını gördü. Yüzlerce metre öteden bile sıcaklığı üzerinde hissedebiliyordu.

"Bu sevinç gösterisine gölge düşürmek istemem," dedi Bobby, "ama o silahı hâlâ bitirmemiz gerekiyor."

Marta gözlerini alevlerden ayırdı. "Her şeyi kurtardık ama bir yere ihtiyacımız var."

"Minibüste yeterince yer yok."

"Benim evime gidebiliriz ama ben yeğenimle yaşıyorum. Avcılar ve canavarlar hakkında hiçbir şey bilmiyor ve ben de öyle kalmasını istiyorum. Yani hortlaklardan ya da geceleri ortaya çıkan şeylerden bahsetmek yok."

Bobby başını salladı. "Anlaşıldı. Çok minnettar oluruz."

"Tamam o zaman." Sam'in kafasındaki kanayan yaraya baktı. "Önce seni temizlememiz gerek. Bir benzin istasyonunda duralım."

Minibüse doluştular ve Marta isteksizce yolcu kapısını arkasından kapattı.

Sam arka koltuktan onu rahatlatmaya çalıştı. "Kontrol altına alırsanız size haber vereceklerinden eminim."

Kaşlarını çattı. "Evet, ama onu izlemek için bir tür sapkın özlem var. Sanki gözlerimi bir an için ondan ayırırsam, yanıp kül olacakmış gibi. Şu eski deyiş neydi? "İzlenen tencere asla kaynamaz. Belki de izlenen bir restoran yanmaz."

Bobby sürücü koltuğunda döndü ve onun gözleriyle buluştu. Sesi şefkatliydi. "Burada yapabileceğin hiçbir şey yok. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum."

Kollarını kavuşturdu. "Cehennem. Tamam. Hadi gidelim."

Marta Bobby'yi yakındaki bir benzin istasyonuna yönlendirdi ve Sam banyoda başındaki yarayı temizledi, yüzündeki, boynundaki ve ellerindeki kanı elinden geldiğince sildi. Kan sıçramış ceketini çıkardı. Düzgün görüldüğünde dışarı çıktı ve minibüse geri bindi. Bobby'ye birkaç ara sokağa sapmasını söyledi ve sonunda Viktorya döneminden kalma iki katlı güzel bir evin önüne geldiler. Onlu yaşlarının başında bir kız verandadaki salıncağa oturmuş kitap okuyordu. Onlar park ederken başını kaldırıp baktı.

"Marta Teyze?" diye sordu, ayağa kalkarak. "Ne oldu?"

Marta kötü görünüyordu, is ve ter içindeydi. "Yuva alev aldı. Ama kimse yaralanmadı, tatlım."

"Olamaz! Söndürebilecekler mi?" "Öyle umuyoruz."

Yeğeni koşarak yanına geldi ve ona sarıldı. "Çok özür dilerim."

Marta, Bobby ve Sam'e döndü. "Bu benim yeğenim, Aggie."

Sam onun elini sıktı. "Tanıştığımıza memnun oldum. Sam."

Bobby sırtarak onun da elini sıktı. "Ben de Bobby."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Şok olmuş görünüyordu.

"Yapabileceğimiz bir şey olmadığına emin misiniz?"

Marta başını salladı. "İtfaiye şu anda üzerinde çalışıyor. Sadece beklememiz gerekiyor."

Aggie, "Herkes buzlu çay getireyim," diye teklif etti ve hepsi eve girdi.

Kadın arkasını dönüp uzaklaştığında Marta dudaklarına bir fermuar hareketi yaptı ve fısıldadı: "Unutma! *Nada!*"

Sam ve Bobby anlayışla başlarını salladılar.

Sam yüzündeki ve ellerindeki kiri sıcak su ve sabunla iyice yıkadıktan sonra, uzun, terletici bardaklarda buzlu çayın beklediği oturma odasına yürüdü. Aggie kanepeye oturmuş, çıplak ayaklarını altına sokmuştu. Kendini bir kez daha kitaba kaptırmıştı.

"Ne okuyorsun?" Sam sordu.

"Bu kitap okul için. Başta biraz korkmuştum ama aslında gerçekten çok iyi. Adı *Fahrenheit 451*."

Sam gülümsemekten kendini alamadı. "Bu harika bir kitap."

"Evet, gerçekten öyle, değil mi? Yine de biraz ürkütücü. Gelecekteki bir distopya hakkında olması gerekiyordu ama sanki bu şimdi de olabilirmiş gibi hissettiriyor."

Bobby ve Marta odaya girdiler ve Sam artık tüm isleri temizlenmiş olan tenlerini görebiliyordu.

Marta buzlu çay bardaklarından birini kaldırdı ve yarısını tek seferde içti. Aggie'ye döndü. "Sanat atölyesinde yapmamız gereken bazı işler var. Burada iyi olacak mısın?"

Aggie başını salladı. "Elbette."

Bobby boğazını temizledi. "Bu gece etrafta sinsice dolaşan birini gördün mü?"

Marta ayağını yere vurarak kaza süsü vermeye çalıştı.

Aggie telaşlanmış görünüyordu. "Ne?"

"Sadece... restoran kundaklanmış olabilir. Dikkatli olmak istiyoruz, hepsi bu."

"Hayır, kimseyi görmedim. Ama şimdi tamamen durumdayım."

Sam hemen devreye girdi. "Her şey düzelecek. Kundaklama olmayabilir. Bobby sadece biraz paranoyak."

Aggie dudaklarını birbirine bastırdı. "Tamam."

Marta onun başının üstünü öptü ve Sam ile Bobby'ye kendisini evin arka tarafına kadar takip etmelerini işaret etti. Evin arka tarafında kapısı kilitli bir sanatçı atölyesi vardı. Marta boş zamanlarında seramik yapmayı çok severdi. Onları odaya davet etti. Bir köşede bir çömlekçi çarkı duruyordu ve duvarlarda vazolar ve tabaklarla dolu raflar sıralanmıştı. Çoğu henüz sırlanmamıştı. Başka bir kapı arka bahçeye açılıyordu.

Sam onları takdirle inceledi. "Bunlar çok güzel."

"Teşekkürler. Belki bir gün bir tanesini bitirebilirim." Bobby içeri girince ona döndü. "Kapıyı kilitle."

Bir duvarın karşısında bir masa duruyordu ve o da masaya doğru ilerleyerek masayı temizledi. "Burada çalışabiliriz."

"Bu mükemmel," dedi Bobby. "Tekrar teşekkürler."

"Gidip eşyaları getireyim," dedi Sam ve stüdyonun arka kapısından çıktı. Gecenin serinliğine adımını attığında Sam kendisini izleyen gözleri hissetti. Bundan hoşlanmadı. Bütün bu olanlar

doğru hissediyordu. İçgüdüleri ona bunun fırtınanın gözü olduğunu ve tetikte olması gerektiğini söylüyordu.

YİRMİ BEŞ

Dean nefes alamayarak uyanmaya başladı. Panikle gözlerini kocaman açtı ama sadece beyaz gördü. Sarsılarak doğruldu ve uyku tulumunun içinde çırpınmaya başladı. Islak sular sızıyordu. Kollarını ve bacaklarını serbest bıraktı ve kalın bir kar tabakasının altında tamamen gömülü olduğunu fark etti. Yüzündeki karları silerek yönünü bulmaya çalıştı. Kamp kurdukları açıklıktaydı ve ciddi bir fırtına yaklaşıyordu. Toz halindeki kardan yeni bir örtü her şeyi kaplamıştı. Şafağın loş ışığı doğuyu aydınlatıyordu.

Dean etrafına bakınarak Jason'ı aradı ama göremedi. Ayağa kalktı ve Jason'ın çantasının olduğu yere doğru yürüdü. Karın altında etrafı yokladı. Bir ağacın dibindeki bir yumru Jason'ın sırt çantası olduğunu kanıtladı.

Dean uyku tulumundan karışımı aldı ve açıklıkta dolaşarak iz aradı. Hiçbir iz bulamadı. Jason her nereye gittiyse bunu bir süre önce yapmıştı.

Genişleyen bir spiral çizerek aradı, bir geyik ve bir tavşan izi buldu ama ayakkabı izi yoktu.

"Jason!" diye bağırdı.

Ardından gelen sessizliği dinledi.

Kar yağmaya devam ediyordu ve artık hava soğuktu. Dean'in nefesi yirmili yaşların ortasındaymış gibi hissettiren havada buz tutmuştu. Gittikçe daha büyük daireler çizerek kamplarından dışarıya doğru yayıldı. Jason'dan hiçbir iz yoktu.

Sonunda durdu ve ağır sessizliği dinledi. Karla kaplı orman ürkütücü bir şekilde hareketsizdi. Bir kuş bile yoktu. Rüzgâr bile yoktu. Dean bekledi ama hiçbir şey duymadı. Jason ya gecenin erken saatlerinde uzaklaşmıştı ya da bir şey onu alıp götürmüştü.

Dean gerçekten üşümeye başlamıştı. En azından kuru kalmasını sağlayan yağmurluğu için minnettardı. Daha kalın olan montunu paketinden çıkardı ve yağmur parkasının altına giydi. Kar yağmaya devam ediyor, gittikçe daha da derinleşiyordu ve ayakları uyuşmaya başlamıştı. Jason'ın keşif yapmak için gitmediğinden emin olmak için açıklıkta ama geri dönmemişti. Dean yiyeceğinin, su şişesinin, haritasının ve pusulasının hâlâ çantasında olduğunu fark etti.

Jason kaçırılırken Dean nasıl uyuyabilmişti? O şeyin hızlı ve sessiz olduğunu biliyordu ama Aswang'in kampta olduğunu ve kendisinden sadece birkaç adım ötedeki birini yakaladığını düşünerek kendini boşlukta hissetti.

Dean daha geniş bir devriye gezmeye karar verdi ve çantasını giydi, yatağını yuvarladı ve yağmur geçirmez bir çantayla örttü.

Baharat karışımının bulunduğu şişeyi elinin altında tutarak yola koyuldu. Karda bir kan izi bulduğunda, gittikçe daha daireler çizerek yaklaşık bir mil yürümüştü. Bu iz ormanın derinliklerine, patikalardan uzağı doğru gidiyordu. Elini cebine attı ve cep telefonunu çıkardı. Bobby ve Sam'i kontrol edecek, sonra da izi takip ederek Jason'ı geri getirmeye çalışacaktı.

Güç düğmesine bastı ama telefonu açılmadı. Tekrar tekrar denedi ama şarjı bitmişti. Soğuk bataryanın suyunu emmişti. Dean çantasından bir çift eldiven ve yün bir şapka çıkardı ve onları giydi.

Telefonunun şarj aleti vardı ama aklına gelen en yakın şarj aleti olan yer arabasıydı ve şimdi oraya geri dönemezdi. Jason'ı bulmak zorundaydı. Eğer avcının hâlâ hayatta olma şansı varsa Dean bunu değerlendirmek zorundaydı.

Kardaki kan izlerini takip etti. Kanın yanında belli belirsiz izler vardı, taze karın doldurduğu izler. Dean bunların Jason'ın bot izleri olup olmadığını anlayamadı. Yeterince ayrıntı kalmamıştı. Kanama kalınlaştı ve daha derine işledi. Jason -eğer başka bir yürüyüşçü değil de Jason'sa- çok kan kaybediyordu. Dean yürümeye devam ederken kar yağmaya devam etti. Kısa süre sonra baldırının ortasına kadar kara basmaya başladı. Ayakları şimdi daha da soğuktı. Beyaz kan izini kapatmaya başlamıştı ve Dean iz tamamen kaybolmadan önce yetişmek için hızını artırdı. O

Gittikçe daha derine batarak yürümeye devam etti. Kar yağmaya devam etti ve kısa süre sonra yerde iki ayak kadar kaldı. Dean dizlerine kadar battı. Sürüklenmek çok yorucuydu. Bazen kan izini kaybediyor, tekrar bulana kadar elli metre ya da daha fazla yürümek zorunda kalıyordu.

Üçüncü kez gözden kaybedip tekrar bulduğunda garip bir şey fark etti. Ağaçlar ne kadar sık olursa olsun, ne kadar kütüğün üzerine basmak zorunda kalırsa kalsın ya da kayaların etrafından dolaşmak zorunda kalırsa kalsın, kan izi mükemmel bir şekilde düz kalıyordu. İzi kaybettiğinde tekrar bulması kolaydı çünkü sadece aynı yönde ilerlemesi gerekiyordu. İz hiç sapmıyordu.

Dean durdu. Ani bir ürpertiyle yaralı bir insanı değil de et çuvalı gibi kan damlayan bir şeyi takip ediyor olabileceğini düşündü. Kanın yanındaki ayak izleri belirsizdi, yuvarlak ve sığ olana kadar taze karla dolmuştu. Jason'ın botlarını mı yoksa bir yaratığın pençeli ayaklarını mı takip ettiğini bilmesine imkân yoktu. Dean kendini Aswang'in inine doğru yürüyor olabilirdi.

Cebinin sıcaklığının bataryayı canlandırmış olabileceğini umarak cep telefonunu tekrar çıkardı. Güç düğmesine bastı ama hiçbir şey olmadı. Şimdiye kadar Bobby ve Sam onu kontrol etmediği için endişelenmiş olmalıydılar.

Dean yağın karın altında hızla kaybolan kan izine baktı. İleri gitmek bir tuzak anlamına gelebilirdi ama eğer Jason bir şey tarafından sürükleniyorsa hâlâ hayatta olabilirdi. Dean ona ulaşmak zorundaydı. Alçakta duracak, korunmak için ağaçlardan uzak duracak ve kan izinin nereye gittiğine bakacaktı.

YİRMİ ALTI

Sam Marta'nın ofisinde oturmuş, gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Büyüyü bitirmek için gece boyunca çalışmışlardı. Beşinci kez cep telefonunu çıkarıp Dean'i aradı ama telefon doğrudan telesekretere düştü. "Dean hâlâ cevap vermiyor. On iki saatten fazla oldu."

Bobby büyü hazırlığından başını kaldırıp baktı. "Bu hiç iyi değil."

"Bu daha ne kadar sürecek?"

Bobby, baharatları öğütmeye ve havadaki karışıma eklemeye başlayan Marta'ya baktı.

İlerlemelerini değerlendirmek için etrafına bakındı. "Sanırım büyüye başlamak için neredeyse hazırız."

Bobby, "Pili bitmiş olabilir," diye önerdi.

"Umarım hepsi bu kadardır."

Marta eşyaları farklı yığınlara ayırdı. "Tamam. Bu iyi görünüyor. Sadece kırbacı doğru baharatlarla kaplamamız ve kırbacı büyülemek için büyü yapmamız gerekiyor."

Dükkânın labirentinde tüm malzemeleri bulmak, vampirlerle savaşmak ve büyüü hazırlamak arasında orada amaçladıklarından çok daha fazla zaman geçirmişlerdi. Dean onlar olmadan dışarıdayken bu onlara çok değerli bir zamana mal oluyordu ve Sam geri dönmek için sabırsızlanıyordu. "Yardım etmek için ne yapabilirim?"

Marta biraz tarçın, kakule, sirke ve tuzun yanı sıra Sam'in getirdiği ajowan, havlıcan, vida çamı, demirhindi, saz tohumu, kokum, kaffir lime ve selâmotu koydu. Sam'e kırbacı emilene kadar içinde yuvarlamasını söyledi. Sonra Bobby büyü hazırlıklarını bitirirken o da vatoz dikenini kamçıya taktı.

Sam arka odasının zeminine semboller çizdi ve ana noktalarda mumlar yaktı. Kırbaç hazır olduğunda, onu sembolün ortasındaki büyük pirinç bir kaseye yerleştirdiler. Marta onun önüne geçti ve on sekizinci yüzyıl misyoneri tarafından derlenen eski kitaptan Latince okuyarak büyüye başladı. Bitirdiğinde pirinç kabın içine biraz toz attı ve alevler kırbacı sardı. Kaynadı ve karardı, havaya güzel kokulu bir baharat karışımı yayıldı. Alevler söndüğünde Marta pirinç kabın içine uzandı ve kırbacı çıkardı. "Hazır."

Sam silahı ondan aldı. "Harika! Çok teşekkür ederim."

Bobby ayağa kalktı ve sandalyesinin arkasından kot ceketini aldı. "Sihir yapmaktan ve kaçmaktan nefret ediyoruz..."

Marta onu başından savdı. "Anlıyorum. Oraya geri dön."

Bobby'ye doğru yürüdü, ona sarıldı ve yanağından öptü. Sonra Sam'e sarıldı. "Siz ikiniz dikkatli olun."

Bobby ona gülümseyerek, "Her zaman ," diye yalan söyledi.

"Ve eğer kırbaç işe yararsa, ne olduğunu bana bildirin."

Çok kullanılmış beyzbol şapkasının kenarına dokunarak ona başıyla selam verdi ve Sam'i kapıda karşıladı. "Eviniz için gerçekten üzgünüm."

Onu umursamaz bir tavırla başından savdı. "Zaten mutfağı yenilemeyi düşünüyordum."

"Bunun için gerçekten minnettarız," dedi Sam, istediklerini alırmaz aceleyle çıktıkları için biraz kaba hissediyordu, özellikle de evi ateşe verildikten sonra. Ama gitmek zorundaydılar.

"Bekle!" dedi ve aceleyle masasına gitti. Kâğıtlarla dolu bir dosya çıkarıp geri döndü ve Bobby'ye uzattı. "İlk aradığında biraz araştırma yaptım. Eski kitaptan, bazı tarih kitaplarından ve bulduğum birkaç gazete ve suç haberinden senin için kopyalar çıkardım."

Bobby aldı. "Teşekkür ."

Tekrar vedalaştılar ve Bobby'nin minibüsüne doğru yola çıktılar. Sam telefonundaki saate baktı. Dean'in gelmesi gerekenden bu yana çok fazla saat geçmişti. Bu hiç hoşuna gitmemişti. Dean'in telefonu ölmüş olsaydı bile arabaya kadar yürüyüp güç dönüştürücüyle telefonunu şarj edebilirdi. Bu kesinlikle çok uzun sürmezdi.

Bunu yapmak için beş saati vardı. Ya bir şeyin peşindeydi ya da başı beladaydı.

YİRMİ YEDİ

Dean kan izlerini takip ederek ve sırttaki sıska figürü gözleyerek yoluna devam etti. Kar yağmaya devam ediyordu, şimdi dizlerinin üstüne kadar ulaşmıştı. Birkaç dakikada bir haritasını ve pusulasını kontrol ediyor, geri döndüğünde izlerin nasıl görüneceğini anlamak için geriye doğru bakıyordu. Ama haritasıyla bile nerede olduğundan tam olarak emin değildi. Zemin karla kaplı olduğundan, haritada görünen gerçek işaretli patikaları ne zaman geçtiğini görmek neredeyse imkânsızdı. Yine de birkaç kez ağaçlarda iz işaretleri görmüş ve yerini tam olarak belirleyebilmişti.

Nerede olduğundan emin olalı yarım saatten fazla olmuştu. Gerekirse, kardaki kendi eski çukurlarını takip ederek düz bir çizgide geriye doğru yürüyebileceği düşüncesiyle kendini teselli etti. Kan görünmeye devam ediyordu ama zar zor. Kırmızı renk kar katmanlarının çok derinlerine iniyordu, bu da Dean'e kaynağın sıcak ve hâlâ hayatta olduğu umudunu veriyordu.

Yirmi dakika daha yürüdü, derin ve yorucu karda ağır ağır ilerlerken ayakları giderek daha fazla üşüyordu. Çok geçmeden sol ayağının parmaklarını hissedemez hale gelmişti ama yağmur parkası, montu ve pantolonunun altı kuruydu ve bu da yürümeye devam ettiği sürece onu makul ölçüde sıcak tutuyordu.

Dean küçük bir yokuşu tırmanırken neredeyse buzla kaplı bir granit parçasının üzerinde kayıyordu. Rüzgâr şiddetlenerek karı yere dik olarak savurdu. Bir an için göremedi ve durmak zorunda , gözlerini fırtınaya karşı kapattı. Rüzgâr sırtına çarparak onu kayadan aşağı itti. Kar kör edici bir şekilde sararken ayakta kalmak için mücadele etti. Rüzgâr onu bir adım geriye itti,

Yüzü yerine sırtına çarpmasına izin vererek arkasını döndü. Ağaçların arasında esen başka bir rüzgârın çıkardığı büyük sesi duyabiliyordu. Ona çarptığında bir adım öne doğru tökezledi. Parkasının kapüşonu başının etrafında çırpınıp durdu. Sonra rüzgâr hafifledi.

Dean adımını attığı kayaya geri döndü ve kan izinin tamamen yok olduğunu gördü. Kar kırmızı izi gömmüş ve ayak izlerinin çöküntüleri daha fazla toz tarafından yutulmuştu. Dümdüz ilerledi, düz bir çizgide devam edebilmek için kayadan tam olarak nereye bastığını hatırlamaya çalıştı. Yeri bulduğuna oldukça emindi ve derinleşen karda sendeleyerek tekrar yürümeye başladı.

Bir süre sonra hâlâ doğru yolda olup olmadığından şüphe etmeye başladı. Herhangi bir garip ses duymak için gerindi ama sadece rüzgârın uğultusunu duyabildi. Yorgun ve aç hissederek çantasından bir paket kurutulmuş et çıkardı ve yürümeye devam ederken çiğnemeye başladı.

Bobby ve Sam'in nasıl olduğunu, hâlâ geri dönüp dönmediklerini merak ediyordu. Şimdiye kadar Dean'in bir sorunu olduğunu anlamış olmalıydılar. Kontrol için on beş saatten fazla gecikmişti. Ama Jason'ı öylece bırakamazdı. Yapabileceği en iyi şeyin Jason'ın hâlâ hayatta olup olmadığını öğrenmek için izini tekrar sürmeye çalışmak olduğuna karar verdi.

Dean olabildiğince düz bir çizgide ilerlemeye devam etti. Kar yağmaya devam ediyordu, uyandığından beri hiç durmamıştı. Bulutlar o kadar yoğun bir şekilde asılı duruyordu ki ışık loş, gri bir renk alıyor, olması gerekenden daha karanlık bir hal alıyordu. Dean'in kemiklerine bir ürperti yerleşmişti ve şimdi ısınmak için hareket etmeye devam ediyordu. Tökezleyerek ilerledi, çantasında su şişesini buldu ve duraklamadan içti.

Yarım saat sonra, patikanın yok olduğunu kendi kendine itiraf etmek zorunda kaldı. Kar fırtınası her şeyi yok etmiş, her şeyin üzerine tertemiz, pırıl pırıl bir beyaz tabaka serpmişti.

Dean derin karda ilerlemekten bitkin düşmüştü. Arabasına dönmesi, telefonunu şarj etmesi ve ısınmaya çalışması gerektiğine karar verdi. Bobby ve Sam'den gelirken kar ayakkabısı almalarını istedi.

Midesi hayal kırıklığıyla çalkalanan Dean geri dönmeden önce yönünü bulmak için durakladı.

Etrafına bakınırken, uzaktaki bir ağaç kümesinin arasından yükselen bir duman sütunu gördü. Rüzgârda bir kamp ateşinin kokusunu alabiliyordu.

Dean dumanın geldiği yöne doğru gitmeye başladı. Eğer bu bir orman yangınıysa, bir boğuşma belirtisi olabilirdi, belki de bir Molotof kazası. Jason yakınlarda olabilirdi. Eğer bu bir kulübeyse Dean ısınmak düşüncesinden zevk alıyordu.

Ağaçlara yaklaştı, temkinli bir şekilde yaklaştı. Dumanın kokusunu şimdi gerçekten alabiliyordu; bu koku ona küçükken şöminenin önünde geçirdiği günleri hatırlatıyordu.

Yaklaştıkça bunun küçük bir kulübe olduğunu gördü. Küçük, sadece birkaç odası olan bu yapıda ahşap bir çerçeve ve küçük granit taşlarla bir araya getirilmiş bir şömine vardı. Dean yavaşça devam etti.

Kapı kolunun üzerindeki kan lekesini fark ettiğinde ön kapıdan otuz adım uzaktaydı. Kapı hafif aralık duruyordu.

YİRMİ SEKİZ

Dean temkinli bir şekilde kulübenin kapısına yaklaştı. Sol eliyle baharat karışımının bulunduğu şişeyi çıkardı, elini 45'lik sağ elindeydi. Dean odun dumanı kokusunun ötesinde başka bir şeyin kokusunu alıyordu, hastalıklı, tatlı bir vücut sıvısı kokusu. Safra ve ter karışımı bir koku kulübenin etrafındaki havada asılı duruyordu.

Kapıya doğru sürünerek ilerledi, çatıyı ve çevreyi kontrol etti. Kan kalın bir şekilde yayılmıştı ve kapı kolunun yanında kanlı bir el izi vardı. Jason'ın sendeleyerek içeri girmesinden kaynaklanmış olabilirdi. İçeride, ateşin yanında olabilirdi.

Silahını önüne doğrultan Dean ayağıyla kapıyı sonuna itti. Menteşeleri gıcırdatarak açıldı ve Dean irkildi. Kulübe tek katlıydı ve içeriye baktığında iki oda görebiliyordu. Ana odada bir masa, iki ahşap bank, birkaç sandalye ve bir şömine, bir köşede de basit bir mutfak vardı. Kapı aralığında asılı duran açık bir perdenin arkasından Dean yün battaniyelerle örtülü antika ahşap bir yatak gördü.

Kan damlaları yere sıçradı ve odanın içinde şömineye doğru ilerledi.

Dean dikkatle içeri girdi, köşeleri ve kapının arkasını kontrol etti. Sürünerek yatak odasına gitti ve perdeyi tekmeleyerek sonuna kadar açtı, silahı içeriye doğrulttu. Yatakta kimse yatmıyordu. Dean yatağın altına, sonra da dolaba baktı. Yatak odasının uzak ucundaki küçük banyoya sessizce ilerledi. Kapıyı tekmeleyerek açtığında boş bir tuvalet ve küvet buldu.

Dikkatle kulübenin ana odasına döndü. Ateş bir süre önce yakılmıştı. Kütüklerin çoğu kül olmuştu ve

közler ızgarada parıldıyordu. Odun sepetinden kan damlıyordu.

Küçük mutfığa doğru yürüdü. Lavaboya kan sıçramıştı ve tezgâhın üzerinde bir ilk yardım çantası açık duruyordu, içindekiler tezgâhın üzerine saçılmıştı. Birisi buraya ısınmak için gelmiş, sonra da tekrar gitmişti.

Dean odayı geçip ön kapıya gitti ve kendini içeri kilitledi.

O kişi geri dönmüş olabilir. Eğer Jason'sa Dean onu içeri alırdı.

Yüzüne sıcaklığın geri geldiğini hisseden Dean şöminenin yanına oturdu ve botlarının bağcıklarını çözdü. İçeride ayakları çoktan uyuşmuştu. Çoraplarını çıkarınca parlak kırmızı ayak parmakları ortaya çıktı. En azından beyaz ya da siyah değillerdi, donmamışlardı. Uzun süre soğukta kaldıktan sonra neredeyse çok sıcak olan ateşin yanında ayaklarını ısıttı.

Ayak parmaklarını tekrar hissedebildiğinde, etrafta bir elektrik prizi ya da telefon aradı. Hiç şans yoktu. Burası gerçek bir taşra kulübesiydi. Bir jeneratör bile görmemişti. Sergilenen hiçbir fotoğraf, masaya tıktırılmış hiçbir kişisel evrak, yatak odasında hiçbir kitap ya da günlük yoktu. Kulübe tamamen anonimdi.

Mutfak dolaplarını açtı ama sadece bulaşıklar ve eski bir kutu karbonat buldu. Sonunda Dean lavabonun altındaki dolaba baktı. Garip şekiller oraya yığılmıştı. Baktı. Boruların altında bir şey parlıyordu. El fenerini çıkardı. Gri, zarımsı küreler ışık huzmesinde parlıyordu. Damarlara benzeyen çizgiler yüzeyleri boyunca kalın bir şekilde uzanıyordu. Dean'in neye baktığını anlaması bir saniye sürdü.

Yumurtalar.

Düzinelerce.

Dean bir kilim kaparak lavabonun önüne koydu. Yumurtaları çıkarmaya başladı, kaygan, derimsi hisleri karşısında irkildi. Sert değillerdi ama lapa gibiydiler ve içlerinde küçük bedenlerin oluştuğunu hissedebiliyordu, kemiklerini, eklemlerini ve küçük kafalarını hissedebiliyordu. Kabukların içinden geçen damarlar nabız gibi atıyordu.

Onları halının yığdı, sonra şömineye doğru çekti. Birini alevlerin içine atarak ne olacağını görmek için bekledi.

Hiçbir şey olmadı. Kabuk kabarmadı bile. Sıcaklığın hiçbir etkisi olmadı. Yumurtanın içinde, sanki sıcak bir küvette yıkanmanın keyfini çıkarıyormuş gibi kıvrılmış olan yavru aswang'ın dış hatlarını seçebiliyordu.

Bir çift şömine maşasıyla çıkardı.

Dean baharat karışımını yumurtalardan birinin üzerine serpti. Yine bir şey olmadı. Cızırtı yok, buruşma yok. Kaya tuzunu denedi. Aynı sonuç. 45'liğini çıkardı ve kabuğa yakın mesafeden bir el ateş etti. Kurşun önce yumurtadan, sonra şömineden sekti, sonra da kulübenin ahşap duvarına saplandı.

Yumurtalara baktı ve ebeveynleri öldüren şeyin muhtemelen yumurtaları da yok edecek tek şey olduğunu fark etti. Vatoz dikenine ihtiyacı vardı.

Bu arada, en azından yumurtaları Aswang'dan uzaklaştırabilirdi. Onları saklayacaktı.

Dean halıyı dev bir çuval gibi kullanarak gevşek uçları topladı ve mutfak çekmecesinde bulduğu bir parça iple bağladı. Botlarını tekrar giyerek çuvalı omzuna aldı ve kulübeden ayrıldı. Uzaklara gitmeli ve yumurtaları saklamalıydı.

Dışarıda rüzgâr hâlâ şiddetle esiyor, o kadar çok kuru kar savuruyordu ki Dean anında tam bir kar fırtınasına tutuldu. Fırtına sırtını iterken olduğu yerde durdu. Yerin nerede bittiğini ve gökyüzünün nerede başladığını anlayamıyordu. Rüzgâr biraz hafifler hafiflemez yola koyuldu.

Tek umudu kulübeye dönüş yolunu bulabilmesiydi. Fırtına dinene kadar saklanması gerekecekti. Aswang yumurtalarının gittiğini görünce mutlu olmayacaktı ama belki de o gece geri dönmeyecekti. Ayrıca, onu öldüremeyebilirdi ama baharat karışımıyla ıslatıp uzaklaştırabileceği kesindi.

Dean soğuk beyazlığa doğru devam etti.

YİRMİ DOKUZ

I-80 boyunca doğuya doğru hızla ilerleyen Bobby, telefonunu kederle kucağına koyan Sam'e baktı. Saatlerdir yoldaydılar ve başka vampir olayı olmamıştı.

"Şansın var mı?"

Sam başını salladı. "Doğrudan sesli mesaja yönlendiriyor." "Ben hâlâ pilin bitmiş olabileceğini söylüyorum."

Sam omuz silkti. "O zaman neden Impala'da şarj etmedi?"

"Sıcak mı?"

"Umarım ."

Sam başka bir numara çevirdi, sonra telefonu kapattı. "Jason da onunkine cevap vermiyor."

"Yakında orada olacağız. Dean iyi olacak."

Sam ona doğru baktı. "Peki ya Dean'in kafasının oyunda olmamasına ne demeli?"

Bobby, "Eminim iyidir," diye ısrar etti ama Sam bu beyaz yalanın ağırlığını hissedebiliyordu.

"Bundan hoşlanmadım."

"Ben de öyle, ama bu konuda söylenip durmak bizi oraya daha hızlı götürmeyecek."

Point Reyes İstasyonu'ndan iki saat önce ayrılmışlardı ve şimdi Sacramento'dan geçiyorlardı. Üzerinden geçerken Amerikan Nehri güneş ışığında parıltıyor, mavnalar ve bir kürekli tekne kıyılarını kaplıyordu. Yolculuk, yola çıktıklarından dört kat daha uzun gelmişti.

Dağ eteklerine doğru tırmandılar. Yükseklik arttıkça, tüm yollarda kar zincirinin gerekli olduğunu bildiren bir tabelanın yanından geçtiler.

Sierra Nevadas'ın doğusuna doğru giden araçlar. Bobby, Sam'e minibüsün arkasında zincirleri olduğuna dair güvence verdi.

Tarihi Auburn kasabasına ulaştıklarında sağanak yağış başladı. Yükseklere çıktıkça kar yağışı arttı ve kısa süre sonra o kadar şiddetli kar yağıyordu ki yolu güçlükle görebiliyorlardı. Otoyolun hemen üzerinde yoğun bir sis tabakası asılı duruyordu ve Bobby, Tahoe Gölü'ne ve ötesindeki Reno'ya ulaşmaya çalışan bir dizi arabanın arkasında yavaşlayarak sürünmeye başladı.

Saatte beş mile kadar yavaşladıklarında Sam, "Bu korkunç," dedi.

Sislerin arasından parlayan sarı bir yol tehlike işareti, zincir kontrol noktasının sadece bir mil ileride olduğu konusunda onları uyarıyordu. Bobby otoyolun kenarında durdu ve Sam'le birlikte minibüse hızla zincirleri takıp tekerleklerin üzerine sıktılar. Beş dakika içinde arabaya geri döndüler ve kontrol noktasına doğru ilerlemeye başladılar.

Kontrol noktası görevlisine yaklaştıklarında, her seferinde birkaç adım ilerlediler. Görevli minib steki zincirleri görerek onlara ilerlemelerini işaret etti.

"Truckee'de kar ne kadar yoğun yağıyor?" Bobby sordu.

"Siz oraya varana kadar otoyol kapanmış olabilir. Bu çok büyük bir fırtına. Geceyi orada geçirmeniz ya da en azından birkaç saatinizi bir restoranda  ld rmeniz gerekebilir."

"Teşekkürler," dedi Bobby, ağzı renksiz bir yarığa dönüşmüştü.

Önlerindeki arabalar saatte sadece yirmi mil hızla ilerliyor olsa da, aracı kenara çekti ve biraz hızlandı. Yine de, yaptıkları acı verici ilerleyişten daha iyiydi.

"Sence Dean bu işin içinde mi?"

"O akıllı bir  ocuk. Kendi başının çaresine bakabilir."

 ndeki gümüş renkli Escort aniden kontrolünü kaybederek tehlikeli bir şekilde korkuluklara yaklaştı.

"Tanrım!" Bobby tam zamanında etrafından dolanarak küfretti. Eskort toparlandı ve yola geri döndü.

"Aptallar!"

 lerlerken Bobby'ye yol daha önce hiç karda araba kullanmamış insanlarla doluymuş gibi geldi. Arabalar tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu ve bir tanesinin yanından geçtiler.

kar yığınınına girdikten sonra refüjde asılı kalmış. Bir çekici kamyon onu çıkarmaya çalışıyordu. Kamyonun üstündeki sarı ışık karlı puslu havayı yararak Sam'in gözlerini kısmasına neden oldu.

Bu hızla Truckee'ye varmaları uzun zaman alacaktı. Sam sadece Dean'in sıcak ve kuru bir yerde olmasını umuyordu.

Arka koltuğa baktı. Kırbaç, kışlık ceketinin yanında güven verici bir şekilde duruyordu. Dışarıda kar yolu kapatmış, şeritlerin nerede bitip nerede başladığını belirlemeyi zorlaştırıyordu. Sonuç olarak herkes tek ve özenle yavaşlatılmış bir çizgide birleşmişti. Sam Dean'in biraz daha dayanabileceğini umuyordu.

OTUZ

Uyluk derinliğindeki karın içine dalan Dean, kör edici fırtınanın içinden yumurta dolu halıyı kaldırdı. Buz kristalleri gözlerine batıyor ve görmekte zorlanıyordu. Bazen rüzgâr yükseliyor, üzerine o kadar çok kar savuruyordu ki durup karın dinmesini beklemek zorunda kalıyordu.

Güvenli bir yer bulması gerekiyordu, havadan görülemeyecekleri bir yer ve tercihen aswang'ın koku yoluyla onları takip etmesi ihtimaline karşı onları gömebileceği bir yer. Belki kar bu konuda yardımcı bile olabilirdi.

Bir nehre geldi ve fırtınada kaybolmamak için onu bir rehber olarak kullanarak nehrin yanında yürüdü. O akıntıya karşı yürürken su kabarak kayaların ve devrilmiş ağaç dallarının yanından geçiyordu. Dallar sıırıslılandı ve koyu kırmızı, neredeyse siyahtı. Kulübenin görüş alanından çoktan çıktığından emin olmak için arkasına baktı. Bulut tabakası alçalmıştı, o kadar kalındı ki Dean kulübeye kadar olan yolu görmek bir yana, önündeki kırk metreden fazlasını bile . Ama yürümeye devam etti, karın çok derin olmadığı dere kıyısından gitmeye çalıştı.

Yarım saat sonra geldiği yöne baktı ve karın izlerini tamamen örttüğünü görünce şaşırdı. Sert ve hızlı yağıyordu, amansızdı.

Dean etrafı araştırdı ve en büyük iki tanesinin arasında büyük bir yarık olan devasa bir granit kaya grubu buldu. Yükünü oraya doğru kaldırdı ve içine baktı.

Dar ama rüzgârın savurduğu toprakla doluydu. Muhtemelen kendini ortasına kadar sıkıştırabilirdi. Buna karar vererek yumurta halısını yarığın içine fırlattı

Kendini yukarı çekerek yarığın içine girdi ve kendini sıkıştırarak ilerledi. Yarık o kadar dardı ki ayaklarını düzeltmedi ve parmak uçlarında yürümek zorunda kaldı, botlarını kayaya sıkıştırdı ve yanlara doğru ilerledi. Bazı yerlerde sığabilmek için nefes vermek zorunda kalıyordu.

Derme çatma çuvala ulaştı ve onu tekrar daha içeriye fırlattı. Sonra sürünerek ona doğru gitti.

Ne kadar derine inerse o kadar karanlık oluyordu. Üstünde iki granit kaya bir araya gelerek beyaz gökyüzünü ve fırtınayı engelledi. Rüzgârın kesilmesi inanılmaz hoş karşılanmıştı. Dean kendini çuvala daha da yaklaştırdı ve dönüp onu yakalamak için ayağını aşağı doğru sıkıştırdığında ayağı kaydı ve küçük bir deliğin içine düştü. Ayak parmağı sert bir şeye çarptı ve engelin hafifçe hareket ettiğini hissetti. Granit ayak bileğini ısırdı ve küfretti. Ayağını yukarı çekmeye çalıştı ama devasa kayanın ve devrilen kayanın altında sıkışıp kalmıştı.

Dean ayağına bakmaya çalıştı ama alnını soğuk taşa vurduktan sonra boşluğun başını öne eğemeyeceği kadar küçük olduğunu anladı. Göz ucuyla görebilmek için boynunu çevirmeye çalıştı. Tek söyleyebildiği, ayağının granitten bir dudağın altında kalmış olduğuydu. Ayağını tekrar bükte ve yukarı doğru çekiştirerek kurtarmaya çalıştı. Ellerini önündeki taş duvara koyarak kendini yukarı çekmeye ve kaldıraç kullanmaya çalıştı. Sadece bir santim kadar ilerleyebildikten sonra kendini tekrar boşluğa bıraktı. Taşın soğuk rutubetinin ve altındaki toprağın ıslaklığının kokusunu alabiliyordu.

Derin bir nefes almaya çalıştı ama fark etti.

Solunda, kavrayan parmakları halının kumaşını hissedebiliyordu.

Lanet olsun!

Ağırlığını biraz azaltarak ayağını kaymış olan kayaya doğru bastırdı. Ya çok büyüktü ve Dean' daha ağırdı ya da devasa kayaya sıkıca sıkışmıştı. Diğer ayağını da çukura indirirse o da sıkışabilirdi.

Dean küfretti, sonra da hüsrana dolu bir çığlık attı.

Aswang'in boşluğa girmekte sorun yaşayacağını düşünerek kendini teselli etmeye çalıştı. Dean'den daha büyüktü ve içeri uçamazdı. Elbette yumurtalar çatladığında hâlâ sıkışmış olabilirdi.

Göz ucuyla çuvalı tekrar kontrol etti. *Lütfen hareket etme*, diye sordu sessizce. Kıpırdamadan duruyordu, yarığın içine sıkışmıştı.

Vücudunu döndürebildiği kadar döndürmeye çalıştı ama bu yeterli olmadı. Granit dudak ayağını sıkıca tutuyordu. Riske girmesi ve diğer ayağını çatlağın içine indirerek kayayı kaydırmaya çalışması gerekecekti.

Dean ayağını deliğe sıkıştırdı ve sertçe tekmeledi. Kayanın kaydığını hissetti. Sıkışan ayağı kurtuldu ve aşağı doğru çarptı. Ayakları birkaç santim aşağıda toprağa inerken granit kaval kemiğini oydu. Her iki yanındaki granit duvarlar acıyla kenetlendi. Dean kayanın düz kısmını kavradı ve kendini yukarı kaldırdı, derin bir nefes alabilmek için yarığın yukarisına kadar baca sürünerek çıktı. Havayı içine çekti. Artık sıkışmamıştı.

Küçük şeyler için minnettar ol, diye düşündü, bir kayadaki yarıktaki boğulmamak ya da kendi ayağını kesmek zorunda kalmamak gibi.

Dean yana doğru eğildi ve yumurta çuvalını almak için kavrayıcı parmaklarıyla aşağı uzandı. Biraz ileride, ayağının altında sıkıştığı kayanın ağzı yerle buluştu. Yıllar boyunca orada bol miktarda toprak birikmişti. Alan eğilmek için çok dardı, bu yüzden ayaklarıyla kazdı. Çizmesinin ucuyla toprağı oyan Dean bir hendek oluşturdu.

Gevşek toprak ayaklarının dibine yığıldı. Çalışma, küçük sınırların içine toprak püskürtüleri gönderdi ve Dean toprağın acı tatlı tadını tükürdü. Bütün kışlık giysilerinin altında terlemeye başlamıştı. Birkaç dakikada bir rüzgâr ona doğru hoş bir soğuk hava estiriyordu.

Sonunda hendek yumurtalar için yeterince derinleşmişti. Çuvalı botuyla içeri itti, ardından toprağı tekrar üzerine attı. İş bittiğinde başını çevirip yarıktan çıkmaya başladı, tekrar dudağı basmamaya dikkat ediyordu.

Birkaç dakika sıkışıp süründükten sonra kafası açıklığa çıktı. Ormanı beyaz bir sis kaplamıştı. Dean sadece birkaç metre ötedeki ağaç gövdelerini zar zor seçebiliyordu. Rüzgâr daha da güçlü esiyor, karı buz içnelerinden oluşan bir kar fırtınasına dönüştürerek gözlerini yakıyor ve yaşartıyordu.

Derenin hangi yönde olduğunu biliyordu ama dereyi hiç göremiyordu. Kendini yarıktan kurtararak neredeyse kalça derinliğindeki karın içine düştü. Her adımda yorucu bir çaba harcayarak dere yönünde ilerledi. Suyu görmeden önce sesini duymuş, güröl güröl akan küçük nehri bulduğuna sevinmişti.

Nehir boyunca yürürken, kulübeye dönmek için nerede mola vermesi gerektiğini anlayacağını umuyordu. Sam ve Bobby için endişeleniyor, fırtınanın içinde onu arayıp aramadıklarını merak ediyordu. Fırtına dindiğinde arabaya geri dönecek ve onlarla temasa geçecekti.

Fırtına dünyanın rengini ağartmıştı. Ağaçlar artık yeşil değildi, gövdeleri artık kahverengi ya da kırmızı değildi. Dünya tek renkliydi, 1930'ların siyah-beyaz filmlerinden fırlamış camdan bir fon.

Kulübeye geri dönmeye çalışırken Aswang'in böyle bir fırtınada hayatta kalıp kalamayacağını ya da onun da bir sığınak arayıp aramayacağını merak etti. Dean ceketinin içindeki baharat kabının güven verici ağırlığını hissetti. Yumurtalar üzerinde işe yaramamasının nedeninin kabukları olduğunu umuyordu. Eğer hiç işe yaramadıysa başı ciddi bir beladaydı.

OTUZ BİR

Sam beş dakika içinde onuncu kez telefonunun saatine baktı. "Hava kararmadan oraya varamayacağız."

Bobby önlerindeki araba sırasına baktı. Kuyruk lambaları kar sisinin arasından yanıyordu. "Biliyorum."

Emigrant Geçidi'nden daha yeni geçmişlerdi ve Bobby iyi bir günde Truckee'ye ulaşmanın otuz dakikadan fazla sürdüğünü biliyordu. Bu hızla giderse oraya varmaları bir buçuk saat ya da daha fazla sürerdi.

Güneş hâlâ batıdaki tepelerin üzerinde asılı duruyordu ama yakında . Bunun bir önemi yoktu; gerekirse gecenin bir yarısı yürüyüşe çıkabilirlerdi. Trafik hattı acı verici bir yavaşlıkla yükselip alçalarak dağların arasından Truckee kasabasına doğru ilerliyordu. Karanlık çökerken Bobby sağ tarafta, son ışıpta parıldayan Donner Gölü'nü gördü.

"Yaklaştık."

Donner Partisi anıtının yakınındaki ilk çıkışlardan birinden ayrıldılar. Bobby yolun kenarında yükselen heykeli gördü, iki küçük çocuğu olan cesur bir kadın ve erkek figürü.

Daha fazla trafikten kaçınmak için, patika başına ve ötesindeki kayak pistlerine giden ana yola doğru yan sokaklardan gittiler. Oraya vardıklarında, iki şerif departmanı cipi yolu kapattı.

Bobby yaklaşırken bir şerif yardımcısı arabasından indi ve elini kaldırarak ona durmasını söyledi. Durmak için yavaşladı ve camı indirdi.

"Oluyor?" Bobby şerif yardımcısına sordu.

"Yol kapalı efendim. Bu yoldan geçemezsiniz."

"Neden?"

"Çığ tehlikesi. Bütün dağ gitmeye hazır." Onları ölçtü biçti. "Kayak yapmaya mı gidiyorsunuz?"

Bobby başını salladı.

"Yürüyüş." "Gece mi?"

Sam . "Biz taşra kampçılarınız."

Şerif yardımcısı omzunun üzerinden ormana ve ötesindeki dağlara baktı. "Oraya çıkabilmeniz için biraz zaman geçmesi gerekecek. Kayak merkezi tüm misafirlerini tahliye etme aşamasında. Yamacın dibindeki tüm o kırsal alanlar aşırı çığ tehlikesi altında. Korkarım şu anda hiçbir yürüyüşçünün oraya girmesine izin veremeyiz."

Bobby kaşlarını çatı. "Ne zaman yapabiliriz?"

Şerif yardımcısı dalgın görünüyordu. "Fırtınanın en az iki gün daha sürmesi bekleniyor. Çığ kontrolü bazı kontrollü kaymalar için bir plan hazırlıyor, ancak şimdilik Truckee'de kalacak bir yer bulmanızı ve yarın şerifin karakoluna uğramanızı öneririm."

Sam, yardımcısına bakmak için tekrar eğildi ve el çantasını açtı. F.B.I. kimlik bilgileri. "İşte gerçek. Bu acil bir durum. Dışarıda bir cinayet şüphelisini takip eden bir ajanımız var ve onunla buluşmamız gerekiyordu."

Korucu rozetine baktı. "Üzgünüm ama Federal olsun ya da olmasın, kimsenin içeri girmesine izin veremem. Bu çok tehlikeli. Meslektaşınızın şu anda dışarıda olduğunu mu söylüyorsunuz?" Korucunun gözlerindeki bariz endişe, tedirginliklerini gidermek için hiçbir şey yapmadı.

"Evet," dedi Bobby ona.

"O zaman gidip korucularla görüşmelisin. Bölgede devriye geziyorlardı, yürüyüşçüleri getiriyorlardı. Ajanınız karakolda olabilir."

Keşke, diye düşündü Bobby acımasızca, ama "Bunu yapacağız," dedi.

Şerif yardımcısı parmak eklemlerini arabanın kapısına geçirdi. "Pekâlâ millet. Size iyi şanslar. Sıcak kalın."

"Sen de," dedi Sam ona.

Bobby arabayı geri çekip arkasını döndüğünde, büyüyen karanlığın içinde Sam'e baktı. "Bu hiç iyi değil."

"Korucu istasyonuna gitmeliyiz. Belki Dean oradadır."

Bobby başıyla onayladı ama bunun bir hurdalık köpeğinin T-bone bifteği görmezden gelmesi kadar olası olduğunu düşündüğünü Sam'e belli etmedi. Aswang dışarıda insanları öldürürken Dean'in bir korucunun onu tahliye etmesine izin vermesine imkân yoktu.

Fırtınanın önce Dean'e ulaşmamış umuyordu.

OTUZ İKİ

Hava keskin ve ıslak kokuyordu ve Dean ilerlemek için çabalarken nefesi havada donuyordu. Derenin kulübeye doğru yönelmesi gerektiğini düşündüğü kısma ulaştı. Gözleriyle ormanı tarayarak bacadan çıkan dumanı görmeye çalıştı ama sadece alçak bulut tabakasını görebiliyordu.

Kokladı, odun dumanı algıladı ve kokuyu takip etti ama rüzgâr onu çekip iterek dumanı her yöne savurdu ve Dean kokunun nereden geldiğini tespit etmekte zorlandı. Geniş bir yarım daire çizerek yürüyor, kokuyu önünde tutmaya çalışıyor, zaman zaman rüzgârda kaybediyordu.

Sonunda, uhrevi gri sisin içinden kulübenin görüldüğünü gördü. Birkaç dakika boyunca bir ağacın yanında durup herhangi bir hareket belirtisi olup olmadığını inceledi. Kapı hâlâ kapalıydı, bacadan hâlâ duman çıkıyordu. Eğer aswang geri döndüyse, pencerelerden herhangi birinin önünden geçmiyordu.

Ön kapıya doğru yürüdü. Kan lekesi hâlâ ahşabı kaplıyordu. Kapıyı iterek açtı ve içeriye eskisi kadar boş buldu.

Dean ateşin yanına oturdu ve hazırda tutmak için baharat karışımını çıkardı. Sıcaklığın tenini sardığını ve kanını erittiğini hissedebiliyordu. Kapıyı izledi, bir karşılaşma için gerilmişti. Yavaş yavaş, ısındıkça, gerginliği üzerinden döküldü. Göz kapakları ağırlaştı. Kendini birkaç kez sarsarak uyandırdı, sonra yorgun bir uykuya daldı.

Büyük bir gürültüyle uyandı ve ayağa fırladı, eli baharat şişesini sıkıca kavradı. Kalbi küt küt atarken odaya göz gezdirdi. Sesin tekrar gelmesini beklerken fark etti ki

karanlık çökmüş ve ateş sönmüştü. Şimdi sadece kor halinde parlayan ateş, odanın etrafına uzun ve ürkütücü gölgeler düşürüyordu.

Ses tekrar etmedi. Rüya görüp görmediğini merak etti. Korkunç bir kâbusla ilk kez irkilerek uyanmıyordu. Birkaç dakika daha bekledikten sonra yatak odasında ve banyoda devriye gezerek hâlâ yalnız olduğundan emin oldu. Hiçbir şey bulamayınca şömineye döndü ve közün üzerine biraz daha odun attı. Çabucak tutuştular ve odayı aydınlattılar.

Dean tekrar oturdu. Dışarı çıkıp çevreyi kontrol etmeyi düşündü ama dışarı çekilmenin iyi bir fikir olmadığına karar verdi. Aswang'la tek başına savaşacaksa bunu sıcak bir yerde yapmalıydı.

Beş dakika sonra çatıya ağır bir şey indi. Bir duraklama oldu, sonra ağır bir şeyin çarpma sesi duyuldu. Dean bunun ağaç dallarından çatıya düşen kar kümeleri olabileceğini düşündü. Sonra bir gümbürtü daha geldi ve bir tane daha. Yukarıda bir şey yürüyordu.

Kurum bacadan süzülerek ateşin üzerine yağdı.

Dean baharat şişesini tutarak ocaktan uzaklaştı. Bir tırmalama sesi duyuldu ve daha fazla siyah kömür aşağı doğru saçıldı. O şey bir tür sapık Noel Baba gibi bacadan aşağı iniyordu.

Dean şişeyi fırlatmak için bolca yer bırakarak geri çekildi. Sadece tek bir atışı vardı ve birazının uzun bir yol kat etmesini umuyordu. Oturma odasının ortasında bir duruş alarak kendini savaşa hazırladı.

Büyük bir kül yığını şöminenin yarısındaki alevleri boğdu. Bacanın içinde bir hışırtı patlak verdi, harç ve tuğla parçaları aşağıya döküldü.

Sonra Dean'in solunda ani bir gürültü koptu ve aswang pencereden içeri daldı. Kancalı bir kanat Dean'in başının yan tarafına çarptı ve Dean kanepenin kenarına düşerek yere yığıldı. Kül ve soğuk rüzgâr odanın etrafında fırtına gibi dönüyordu. Dean ona doğru atılırken ayağa fırladı. Kancalı pençeler kanepedeki bir tomar dolguyu oydu.

Dean karışımın bir kısmını Aswang'ın göğsüne döktü ve Aswang uludu, Dean'in onun çıkardığını duyduğu ilk sestir bu.

Yaratık arkasını dönerek parlayan bakır rengi gözlerini Dean'e dikti. İlkel korku Dean'in üzerine çöktü ama o yerinde durdu. Bir avcı olarak geçirdiği onca yıl boyunca hiç böyle bir şey görmemişti ve şimdi, parıldayan ateş ışığında ilk kez iyice . Kaslı ve iriydi, boyu bir metreden fazlaydı, zarımsı kanatlarında yumurtalarının kabuklarını andıran damarlar vardı. Her bir kanadın birleştiği yerde dört inçlik korkunç bir siyah kitin pençe vardı. Kafası incecikti ve her seste titreyen muazzam yarasa kulakları vardı. Ağzının olması gereken yerdeki bir delikten uzun, yılan gibi kıvrılan bir hortum çıkıyor, bu hortum emiyor ve titreşerek tırtıklı dişlerden oluşan bir halkayı ortaya çıkarıyordu. Gözleri bakır küreler içinde dikey siyah gözbebekleriydi. Dean'e içten içe kaynayan bir nefretle bakıyordu.

Çirkin bir orospu çocuğuydu.

Dean'in takip edebileceğinden daha hızlı hareket ederek ileri atıldı ve pençeleriyle ceketini . Materyal parçalandı ve darbenin ağırlığı Dean'i kanepenin ucuna çarpmasına neden oldu. Sertçe başının üzerine düştü, sonra da sırt üstü yere çakıldı. Kendini düzeltmek için çabalarken, kalçalarına tam olarak inip onu yere sabitlemeden önce tepki verecek zamanı bile olmadı. Ağırlığın altında iki büküm oldu.

Oturur pozisyona getirerek onu dengesini bozdu ve yerde sendeledi. Dean bacağını savurarak ayağını altından çekti. Aswang yere düştü ve Dean yumruğunu kaldırıp soluk borusuna bir yumruk indirdi. Boğuk bir gargara sesi çıkaran aswang, Dean ayağa sıçrarken geriye doğru sendeledi. Baharat karışımından bir spreys daha fırlattı ama o bir tarafa doğru kaçtı.

Pencereden dışarı fırladı.

Kanat çırpışlarını önce çok hafif, sonra giderek daha yüksek sesle duyabiliyordu. Binanın etrafında dönüyor olmalıydı. Odanın tam ortasına doğru ilerledi ve kabinin karşı pencerelere bakacak şekilde döndü. Kanat çırpışları daha yakından ve daha şiddetli geliyordu ve kendini hazırladı, tekrar içeri girmeye hazırды.

Sonra kanatlar sessizleşti, sessizleşti ve uzaklarda kayboldu. Uzaklaşıyordu. Şimdilik kazanmıştı. Bıraktı

omuzları öne doğru çöktü ve nefes verdi.

Şömineden bir ateş dalgası fırladı ve hem onun hem de odanın üzerine siyah is yağdırdı. Aswang bacadan bir ok gibi fırladı. Dean göğsüne çarparak geriye doğru sendeledi ve mutfak alanına doğru yayıldı. Formika tezgâha çarptı, nefes nefese kalmıştı. Aswang uzun hortumunu yüzüne yapıştırarak ona doğru baktı. Yapışkan, ıslak bir dil derisinin tadına baktı, sonra solumaya başladı, yüzündeki teri ve kiri vakumladı ve arkasında yapışkan bir kalıntı bıraktı. Dean dişlerinin sıyrıldığını hissetti.

Kavrayan elleri bir çekmeceye uzandı ve bir biftek bıçağı çıkardı. Yaratığın karnına sertçe sapladı. Yaratık sarsıldı.

Dean hızla uzaklaştı ve yatak odasına doğru yöneldi, baharatlar yine hazırды.

Aswang boğumlu elini kanayan midesine götürdü. Sonra bakışlarını kaldırıp Dean'e küçümseyerek baktı. Bir kanadının kancasıyla lavabonun altındaki dolabı açtı. Bir saniye kıpırdamadan durdu, boş dolaba baktı, sonra öfkeyle Dean'in üzerine yürüdü.

Dean yaklaştı ve baharat karışımından bir doz daha yağdırdı. Acı dolu bir çığlık attı, derisi fokurdadı ve çarpmanın etkisiyle kabardı. Bir öfke çığlığıyla parçalanmış pencereden dışarı fırladı.

İlk başta zayıf olan kanat çırpma sesi uçup gittikçe yükseldi ve Dean birden Sam'le birlikte onu dinlediklerinde neden bu kadar şaşırdıklarını anladı. Ne kadar yaklaşırsa kanatları o kadar sessiz ses çıkarıyordu. İnsanlar onun gittiğini düşünerek gardlarını düşürüyorlardı.

Sinsi orospu çocuğu!

Dean kırılmış pencereye koştu ve gökyüzüne bakarak onu görmeye çalıştı ama onu sadece kar fırtınasının gri girdapları karşıladı.

Tekrar şömineye döndü, bir yandan ocaktaki döküntüleri temizlemeye çalışırken bir yandan da tetikte bekliyordu. Yirmi dakika sessizce geçti. Közler sönmeye başlamıştı ve başka kibriti yoktu. Üzerine daha fazla kütük koydu ve maşayla ateşledi. Sadece

Bu gece sıcak kalmalıydı ve yarın fırtına dışarı çıkacaktı.

Kulübenin kapısına aniden vurulması onu sıçrattı. Dönüp kapalı kapıya baktı. Diğer taraftan daha fazla yumruk sesi geldi. Biri kapıyı çalıyordu. Dikkatle yaklaştı ve kim olduğunu görmek için kırık pencereden başını uzattı. Yüzünü seçemedi, sadece fırtına parkası ve kocaman bir sırt çantası içinde kapüşonlu bir figür vardı. Grace.

Aceleyle kapıya ve açtı.

"Ajan Plant?" diye nefes aldı, buz tutmuş bir çift kar ayakkabısıyla sendeleyerek içeri girdi. Çantasını çıkarıp yere bıraktı, sonra da yanında dizlerinin üzerine çöktü.

"Bu şartlar altında, belki bana Dean diyebilirsin?" Onun yanında diz çöktü. "Sen iyi misin?"

"Kayıp. Dean." Kapüşonundaki karı silkeledi ve indirdi. "Buna inanamıyorum ama orada kayboldum. Hiç bu kadar hızlı gelen bir fırtına görmemiştim."

Kulübenin etrafına baktı, gözleri ateşe takıldı. "Oh, ateş. Bana yardım edebilir misin?"

Bir elini kolunun altına soktu ve onu kaldırdı. Kar ayakkabılarıyla odayı geçti ve taş ocağın üzerine yığıldı. Sırılsıklam eldivenlerini çıkarıp parmaklarını sıcakta ısıtarak, "Oh, bu mutluluk verici," dedi.

Bir süre sonra kışlık şapkasını çıkardı ve ona baktı. "Kulübeden gelen ışığı gördüm." Gözleri Dean'in yüzünden arkasındaki kırılmış pencereye kaydı. "Ne oldu?"

"Ağaç dalları pencereden içeri girdi." Sırlarını anlatmasına gerek yoktu. Ayrıca, aswang geri dönmeyecekse onu telaşlandırmak istemiyordu.

"Bu şimdiye kadar gördüğüm en kötü fırtına." Eğildi ve kar ayakkabılarını çıkardı. "Normalde bunları taşımazdım ama izin günümde yükseklerde biraz kar ayakkabısıyla dolaşmayı planlıyordum. Bu yükseklikte onlara ihtiyacım olacağını düşünmemiştim."

Önce fırtına parkasını, sonra da altına giydiği kabarık polar ceketini silkti.

"Kesinlikle çok fazla katmanınız var."

"Burada her zaman her şeye olun."

Kar ayakkabılarına baktı. "Bugün orada bunlardan bir çift kullanabilirdim."

Etrafına bakındı. "kimin kulübesi ki?"

Dean omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Ben de tesadüfen buldum. Ne bir fotoğraf ne de kişisel bir hatıra var. Daha önce bu yoldan geçmedin mi?"

Başını iki yana salladı. "Dürüst olmak gerekirse, 'bu yolun' nerede olduğundan tam olarak emin değilim. GPS'imın pilleri iki saat önce bitti ve yerine takılanlar da soğukta bozuldu. Bir haritam var ama bulut tavanı çok alçak olduğu için herhangi bir yer işareti bularak yönümü bulamadım." Mekânın planını inceledi. "kadar anonim olduğuna göre muhtemelen kiralıktır. Burada birkaç tane var." Ateşin sıcaklığında parmaklarını oynattı. "Bu senin için iyi. Muhtemelen kayaklar, kızaklar, kar ayakkabıları ve turistler için her türlü malzemenin bulunduğu bir depoları var demektir."

Dean onun haklı olduğunu umuyordu. Şafak sökerken etrafta ek bina var mı diye bakacaktı.

İç geçirdi ve taşlara yaslandı. "Dostum, seni bulduğuma sevindim. O katil serbestken kaç kez orada kaybolduğumu anlatamam. Aşırı aktif hayal gücü ve taşra korucuları kötü bir kombinasyon." Etrafına bakındı. "Ortaklarınız nerede?"

Dean kolay bir yalan düşündü. "Sahilde başka bir ipucunun peşine düşmek zorunda kaldılar. Şanslı piçler fırtınayı kaçırdılar."

Şöminenin diğer tarafında oturmuş Grace'i izliyordu. Fırtınada bir gece geçirmeye bu kadar yaklaşmış birine göre sakindi. Belki de bunun nedeni aldığı eğitimdi.

Omuzlarının gevşemesine izin verdi. Dikiş atılan kolu acıyla zonkluyordu.

Gözlerini kapadı ve başını arkaya yatırdı. "Bir kar mağarası inşa etme fikrinden pek hoşlanmamıştım. Bu çok daha iyi."

Birden kendini inanılmaz derecede uykulu hisseden Dean ayağa kalkarak kanepenin arkasından bir yorgan çekti.

"Ne yapıyorsun?"

Kırık pencereye doğru başını salladı. "Bu konuda bir şeyler yapmalıyım, yoksa yakında burası dışarıdan çok daha sıcak olmayacak."

kalktı. "Dur sana yardım edeyim."

Dean mutfak çekmecelerinden birinde daha önce gördüğü çivi ve çekici aldı ve battaniyeyi pencere çerçevesinin etrafına çaktılar. Geri çekilip yaptıkları işe hayranlıkla baktı. "Yeni gibi oldu."

Kaşlarını kırıştırdı. "Evet. Yeni gibi."

Sonra bacak bacak üstüne atarak kanepeye uzandı. "Ben biraz uyuyacağım."

Dean çantasını fark etti. "Hey, telsizin var, değil mi? İş arkadaşlarıma bir mesaj göndermem gerekiyor. Telefonum bozuldu."

Kollarını başının arkasında kavuşturdu ve üzüntüyle ona baktı. "Keşke. Bir kar yığınının geçerken gizli bir dereye düştüm. Bir ortasında telsizimi çıkarmıştım ve su alıp götürdü." Kaşlarını çatı. "Suyun içinde ellerim uyuşana kadar aradım ama gitmişti."

Dean hayal kırıklığını gizleyemedi.

Ona bakmak için başını kaldırdı. "Hey, biz iyi olacağız. İkimiz de turp gibiyiz. Yarın kendimiz yürüyüşe çıkarız."

Dean başını sallayarak ateşe doğru döndü. Altın ve mavi alevlerin odunun etrafını sarmasını, yanlardan yukarı doğru dallar titremesini izledi. Onun haklı olduğunu umuyordu. Ama derme çatma perdeyi çivilerken tanık olduğu kış manzarası yarın sona erecek görünmüyordu.

Rüzgâr uğuldayarak yorganı bastırdı ve dalgalanmasına neden oldu. Onunla birlikte Dean'in etrafını saran ve ateşe rağmen titremesine neden olan son derece soğuk bir rüzgâr geldi. Odanın içine doğru esmesini engellemek için perdenin önüne bir sandalye itti. Sonra da kendini uzun ve soğuk bir geceye hazırladı.

OTUZ ÜÇ

Bobby arabayı Truckee'nin eteklerindeki korucu istasyonunun önünde durdurdu. Basit kahverengi ahşap bir binaydı ve içeride ışıklar hâlâ yanıyordu. Kapıyı denediler ama kilitli olduğunu gördüler, bunun üzerine Bobby kapıyı çaldı.

Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve ellili yaşlarında iriyarı bir korucu görüldü. Kısa kahverengi saçlarının altından onlara biraz sabırsızca baktı. Sam kırmızı yüzlü adamı, özellikle de etkileyici Grizzly Adams sakalını tanıdı. "Evet?"

"Korucu McGovern," diye başladı Sam dostça. F.B.I. rozetini gösterdi. "Beni hatırladınız mı?"

Korucu başını salladı.

"Şerif yardımcısı bize bazı yürüyüşçülerin Tahoe Ulusal Ormanı'ndan çıkarıldığını söyledi."

"Bu doğru."

"Ortağımı hatırlıyor musun? Otuzlu yaşlarının başında, kısa kahverengi saçlı?"

Korucu kaşlarını birbirine çattı. "Onu hatırlıyorum ama dışarı çıkarılanlar arasında o yoktu. Şimdiye kadar sadece bir çift ve köpeğiyle birlikte bir kadın vardı."

Bobby de F.B.I. kimliklerini çıkardı. "Ben Özel Ajan Cash. Meslektaşımız dışarıda bir seri katilin izini sürüyor."

Korucu kaşlarını kaldırdı ve çenesi biraz düştü. "Oh, Tanrım. İçeri gelseniz iyi olur." Kapıyı daha geniş açtı ve binanın sıcaklığına adım attılar. Onları, ekibin dinlenme odası olarak kullanılan bir sehpanın önündeki küçük vinil kanepeye doğru yönlendirdi. McGovern bir masanın köşesine tünedi ve

alçak ısılk. "Yani şu anda dışarıda, bu kar fırtınasında bir adamı içeri sokmaya mı çalışıyor?"

"Doğru," dedi Sam ona. "Ona katılmamız gerekiyordu ama yol engelini aşamadık."

"Yani bana daha önce sorduğun hayvan cinayetleriyle ilgili sorular senin adamın mı?"

"Evet."

"Biliyordum! Serseri bir ayı olmadığını biliyordum."

Bobby ona, "Ajan Plant şu anda dışarıda tek başına," dedi.

"Vay canına. Bu çok zor." McGovern masanın üzerinde duran fincandaki kahveden yudum aldı. "Ama şu anda oraya başka insanların çıkmasına izin veremeyiz. Hâlâ çığ kontrolünün ne yapabileceğini görmek için bekliyoruz. Eğer doğru yönde kaymaya zorlayabilirsek, büyük bir çığ dağın tüm yamacını ve yoluna çıkan her şeyi yok etmeden önce gerilimi azaltabiliriz. Tahoe Summit Ski Lodge'da bir ekip var. El bombaları ve hatta bir obüs bile var. Sorun şu , bulut tavanı doğru yerleri vurup vurmadıklarını bilmeleri için çok alçak."

"Dinle," dedi Sam. "Meslektaşımıza gerçekten ulaşmamız gerekiyor. Ormanın o bölgesine başka bir giriş noktası var mı?"

"Korkarım ki hayır. Bu en yakın ve en doğrudan rota. Başka bir yol iki kat daha uzun sürer ve çok daha engebeli ve tehlikeli bir araziden geçmenize neden olur."

Bobby başka bir yol denedi. "Cep telefonu orada bozuldu. Kullanabileceğimiz bir telsiz var mı? Bölgede hâlâ dışarı çıkaracak insan bulmaya çalışan taşra korucuları var mı?"

McGovern şüpheyle baktı, sonra döndü ve bir panodaki isim listesini kontrol etti. "Hayır, hayır," dedi listeyi gözden geçirirken. "Son korucumuz kırk beş dakika önce geldi."

Sam ayağa kalktı. "Grace'le konuşabilir miyiz? Onu tanıyor ve hatta en son görmüş bile olabilir."

Korucu kaşlarını kaldırdı. "Grace mi?"

"Evet, Grace Cumberlin, taşra devriye korucusu?"

McGovern kaşlarını kırıştırdı ve düşünceli görünüyordu. "Bizim bir Grace'imiz yok."

"Ama onunla karşılaştık," diye ısrar etti Sam. "Birden fazla kez."

"Size söyleyebileceğim tek şey, burada bir Grace'imiz olmadığı."

"Başka bir Orman Hizmetleri şubesinin parçası olabilir mi?" Bobby sordu.

"Arkadaşınızın olduğu yerde devriye geziyorsa hayır. Tahoe Ulusal Ormanı'nda çalışıyor olmalı."

Bobby ve Sam birbirlerine baktılar, sonra Sam herkesin fotoğraflarının asılı olduğu bir çalışan panosunu fark etti. "Girebilir miyim?" diye sordu korucuya.

"Misafirim ol."

Sam panoya doğru yürüdü, Bobby de onu takip etti. Yirmi dört korucu onlara gülümsüyordu. Her birinin bir vesikalık fotoğrafı, altında ilgi alanlarının bir listesi ve ne kadar süredir Orman Hizmetleri'nde çalıştıkları yazılıydı.

Grace onların arasında değildi.

Sam Orman Hizmetleri üniformasını, ceketinin üst kolundaki belirgin logoyu net bir şekilde hatırladı. Kesinlikle hükümetin farklı bir kolu için çalışmıyordu.

"Bobby."

"Biliyorum."

"Mükemmel bir kılık değiştirme olurdu. İnsanlar kendilerini güvende hissederdi. İnsanlar ona güvenirdi."

Bobby suratsız görünüyordu. "Biliyorum."

OTUZ DÖRT

Truckee'nin üzerine kar yağarken Sam ve Bobby eski bir yangın yolunda ilerliyorlardı. Minibüs engebeli zeminde gümbürdeyerek onları ve eşyalarını itip kakarken Sam kolçağı kavradı. Yol o kadar çok kez yıkanmış ki, devasa çukurlar tüm uzunluğu boyunca tehlikeli çukurlar oluşturmıştı. Bobby elinden gelenin en iyisini yapıyordu ama yoğun kar yağışı çukurların ve vadilerin yerini gizliyordu ve her yerde yalpalayıp savruluyorlardı. Sam'in kar ayakkabısı arka koltuktan arka tarafa sıçradı.

El fenerini kucağındaki topografik haritaya doğrulttu. "Tamam, sağ tarafta bir yol daha olmalı."

Birkaç dakika sonra farlar, üzerinde sadece 145GPH24 yangın numarasını taşıyan küçük bir metal tabelanın bulunduğu kavşağı aydınlattı. Bobby kavşağa döndü ve gümbür gümbür ilerlediler.

"Neredeyse ," dedi Sam ona.

Dean'i bıraktıkları yere ulaşabilecekleri en yakın yer orasıydı. Barikatı aşmayı tekrar denemişler ama başarılı olamamışlardı. Konukların çoğu Tahoe Summit Kayak Merkezi'nden tahliye edilmişti ve Impala'nın bulunduğu patika yola kimsenin çıkmasına kesinlikle izin verilmiyordu. Dean bebeğinin metrelerce kara gömülmesinden hiç memnun olmayacaktı.

Araba sarsılıp yalpalarken Sam Dean'in telefonunu tekrar aradı. Direkt sesli mesaja. Jason'inkini de denedi, sonuç aynıydı.

Minibüs kar altında gizlenmiş bir kayaya sıkıştı ve Bobby geri dönüp yeniden denemek zorunda kaldı. "Bu fırtınada hiçbir şey seçemiyorum!" diye küfretti.

Sam haritaya tekrar bakarak, "Biraz daha ileride," dedi. "0,2 mil sonra sağda başka bir yol var."

Oraya vardıklarında Bobby sağa döndü, ama yol dik bir şekilde yükseliyor ve daha da yıkanmış ve tehlikeli bir hal alıyordu.

"Ne kadar uzağa gidebileceğimizi bilmiyorum. Burası bir yangın yolundan çok bir yangın molasına ."

Tırmanırken dallar minibüsün kenarlarına sürtünüyordu. Birkaç kez bitki örtüsü her iki tarafta o kadar sıklaştı ki Sam arabanın sıkışabileceğini düşündü. Ama ilerlediler.

Bobby'ye, "Artık çok uzakta değil," diye güvence verdi. "İkincil patika önümüzdeki birkaç dakika içinde görünür hale gelecektir."

Daha da yükseldiler, tekerlekler karın altındaki buz parçalarının üzerinde dönüyordu. Büyük bir çekek yeri gördüler ve Sam GPS konumlarını haritadan kontrol etti. "İşte burası, Bobby."

Bobby geniş çakıl taşlı alana park etti ve minibüsün sıcaklığında hazırlandılar. Sam Capilene gömlek, polar kazak ve yağmur geçirmez parka giydi. Alt tarafına ise Capilene uzun don ve su geçirmez yağmur boyalarının altına bir çift sıcak tutan kaz tüyü pantolon giydi. Sıcak tutan siyah bir kar maskesi ve kaplumbağa kürkü bir şapka taktı. Sonra dışarı çıktı, havanın soğuğu nefesini anında kesti.

Kar ayakkabılarını su geçirmez botlarının üzerine geçirdi ve bir çift tozluğ ayak bileklerine ve baldırlarına doladı. İçeri kar girmiyordu.

Minibüsün diğer tarafında Bobby'nin kar ayakkabılarını sıkılaştırdığını duyabiliyordu. Hava sıcaklığı yirmilerin altında olmasına rağmen ısınmaya başlayan Sam tüfeğini sırtına bağladı, tabancasını, vatoz kamçısını, üç şişe baharat karışımını aldı ve hepsini parkasının ceplerine doldurdu. Çantasına yiyecek, su, acil durum battaniyesi, harita, pusula, telefon, telefon şarj cihazı ve ekstra piller koydu. En alta da içinde çadır ve uyku tulumu olan su geçirmez çanta bağladı.

"Hazır mısınız?" Bobby arkasından sordu.

Sam arkadaşına döndü. Bobby soğuk hava kıyafetlerini o kadar kalın giymişti ki Michelin Adam'a benziyordu, eğer Michelin Adam sırtında bir cephanelikle dolaşıyorsa. Bobby

dört kavanoz baharat karışımını da parkasının ceplerine yerleştirdi.

"Ben hazırım," dedi Sam ona.

Yan yana, kar gözlüklerini yerlerine indirdiler, trekking sopalarını aldılar ve karanlığa ve tipinin kalbine yola çıktılar.

OTUZ BEŞ

Dean gök gürültüsünü andıran bir sesle irkilerek uyandı. Yatakta doğruldu, bir an nerede olduğundan emin olamadı. Bir an için bir yük treni garının yanındaki arabada uyuyakaldığını düşündü. Gürültülü bir şey yaklaşıyordu. Dirseğini arkasına dayadı, kalbi çılgınca çarpıyordu. Sonra nerede olduğunu hatırladı, Tahoe Ulusal Ormanı'ndaki kulübenin yatak odasında. Yorgunluk onu erken saatlerde ele geçirmişti.

Kükreme daha da arttı ve ona Kansas'ta gördüğü huni bulutlarının kakofonisini hatırlattı. Bacaklarını yere doğru salladı ve yatağın üzerindeki pencereden yukarı baktı. Orada sadece beyaz girdaplar vardı.

Ayağa kalktı, pencereye doğru ilerledi ve dışarı baktı. Yüksek bakış açısı başka bir şey sunmuyordu. Gözlerini sadece beyaz sis karşıladı.

"Grace?" diye seslendi ve hızla ana odaya doğru yürüdü.

Onu bıraktığı yerde, kanepede değildi. Kırık pencerenin üstündeki yorgan kabararak sandalyenin üzerine düşmüştü.

Botlarını çekti ve kapıya doğru ilerledi. Dışarıdaki uğultu şiddetlenmişti. Kapının kilidinin açık olduğunu gördü ve tam yer sarsılmaya başlarken kapıyı açtı. Kulübe titremeye ve sarsılmaya başladığında iki eliyle kapı pervazını kavradı. Dönen beyazlığın içinde ağaçların belli belirsiz, puslu hatlarını seçebiliyordu. Yerdeki kar titredi ve sıçradı, çatlayan ve kayan parçalara ayrıldı. Titreşimler botlarından bacaklarına ve gövdesine doğru ilerledi, ta ki sarsıntıları tüm vücudunda hissedinceye kadar.

Korucuyu aradı ama fırtınadan başka bir şey göremedi.

"Grace!" diye bağırdı gürültünün üzerinde.

Aniden sarsıntı durdu. Kükreme anında yerini sessizliğe bırakan bir tıslamaya bıraktı. Dean kulaklarını zorladı. Duyabildiği tek şey etrafına yağın kar tanelerinin sessiz müzikal çınlamasıydı.

"Grace!" diye tekrar bağırdı.

Karda bir hışırtı duyuldu ve bir saniye sonra nefes nefese kulübenin yanından koşarak geldi. Yanakları soğuktan pembeleşmişti ve eğilip nefesini tutmaya çalıştı.

"O da neydi?" Dean sordu.

Yukarı ve arkasına, üzerlerindeki karanlık dağ yamaçlarına doğru işaret etti. Yutkundu, boğazı kurumuş gibiydi. "Çığ!" dedi soluk soluğa. "Çok büyük bir çığ!" Ellerini dizlerinin üzerine koyarak başını salladı. "Bu tarafa doğru yaylanıp bizi yok edeceğini sanıyordum!" Ayağa kalktı, arkasına baktı. "Bizi kıl payı ıskaladı. Hiç bu kadar büyüğünü duymamıştım." Etrafına baktı. "Ve hala kar yağıyor."

O sıcak kulübeye girerken Dean kenara çekildi. Ceketini ve şapkasını çıkardı, eldivenlerini kanepenin üzerine fırlattı.

"Burada kalamayız Dean. Bir çığ daha düşerse kolayca gömülebiliriz."

Kapıyı kapattı, sonra şömineye doğru ilerledi. Belli ki Grace dışarı çıkmadan önce ateşin üzerine daha fazla odun yığmıştı.

"Birisi bu kulübeyi çığ yoluna mı inşa etmiş?" diye sordu kuşkuyla.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Muhtemelen onlarca yıldır iyiydi. Ama bir an için bulutlar ayrıldı ve bir tanesinin bu kulübeyi koruyan ormanın bir bölümünü yok ettiğini görebildim. Başka bir tanesine dayanamayız ve sürüler halinde gelebilirler."

Dean Bobby ve Sam'i düşündü. Silahla birlikte dönüş yolunda olduklarından şüpheleniyordu. Eğer şimdi giderlerse çığdan kaçabilir ve silahı alabilirlerdi.

"Alabama geri dönmeliyim."

Ellerini kalçalarına koydu, hâlâ nefes almak için çabalıyordu. "Hayır- bunu yapamazsın. Çığ patikasının tam dibinde yürüyor olursunuz. Aslında..." Sözleri üzerine haritasını çıkardı.

kesildi. Sehpanın üzerine yaydı ve ona gelmesini işaret etti. "Orada biraz yer araştırması yaptım. Bulutlar sadece birkaç dakikalığına dağıldığında, buradaki kayalığın dibinde olduğumuzu görebilmem için yeterli oldu." Harita üzerinde dik bir uçuşunu işaret etti. "Eğer arabanıza doğru yürürseniz," parmağını onun gideceği yol boyunca takip etti, "sadece bu çığ bölgesinden değil, üç çığ bölgesinden daha geçeceksiniz." Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Dean, bunu başaramama ihtimalin çok yüksek. Ve kar böyle yağmaya devam ettikçe tehlike daha da artacak."

Dean midesinin bulandığını hissetti. Bobby ve Sam'e ulaşması gerekiyordu. "Biz de burada kalamayız."

"Doğru." Grace parmağını haritadaki yokuş aşağı inen kayakçı sembolünün üzerinde gezdirdi. "Bence Tahoe Summit Kayak Merkezi'ne gitmeliyiz. Çığ tehlikesinden haberdar olmalılar ve çığ devriyesi yakalanmayacağımız kontrollü bir kayma gerçekleştirebilir. Bu baskıyı azaltacak ve çığ bölgelerinde güvenli bir şekilde yürüyebileceğiz."

Dean haritayı inceledi. Kayak merkezi bulundukları yerden altı mil uzakta ve bin dikey fit yükseklikteydi.

"Neden arabaya geri dönmek yerine bu bölgeden geçerek oraya gitmek daha güvenli olsun ki?"

Kullanacakları patikayı işaret etti. "Çok sık bir ormandan geçiyor. Bu yürüyüşü yapmak, dışarı çıkıp geniş açık alanlardan geçmeye çalışmaktan çok daha güvenli olacaktır. Kayak merkezinde elektrik, yiyecek, su, acil durum malzemeleri ve bir sağlık görevlisi olacak."

Dean bunu düşündü. Elektrik sayesinde telefonunu şarj edebilir ve Bobby ile Sam'i arayabilirdi. Kayak merkezi aynı zamanda oraya giden yollar demekti ve belki ona bu şekilde ulaşabilirlerdi.

Grace'e baktı, hâlâ endişeliydi ama ona doğru eğilmişti. "Çığ tehlikesi gerçekten bu kadar yüksekse, tesisin hâlâ açık olup olmayacağını nereden biliyorsun? Orayı boşaltmış olmaları gerekmez miydi?"

"Misafirleri tahliye edeceklerdi ama iskelet ekibi tahliye etmediler. Çığ kontrol ekibi ve dağ yöneticisi, kayak devriyesinin üyeleri gibi hala orada olacaklar."

Dean haritaya tekrar baktı. Kontur çizgileri kâğıt üzerinde küçük ve basit görünüyordu ama dünkü yürüyüşünden biliyordu

uyluk derinliğindeki karda altı mil yürümenin yorucu olacağını ve gülünç derecede uzun süreceğini söyledi. Jason gibi yaralı bir bacakla bunu yapmaya çalışmak neredeyse imkânsızdı. Aswang onları avlamasa bile avcının sağ çıkamayabileceğinden endişeleniyordu.

Tatil köyüne gitmek en iyi seçenektir. "Hadi yapalım şu işi."

"Tamam." Grace haritayı katlayıp çantasına geri koydu ve tekrar giyinmeye başladı.

"İçinde olan bir ek bina arayacağım."

"Dışarıda yönümü bulmaya çalışırken bir tane gördüm.

Arkadan dolaşın."

Dean ceketini giydi ve kulübeden çıktı. Kapıdan birkaç adım ötede beline kadar eğildi. Her adımda bacaklarını kaldırıp karın üzerinde sallamak zorunda kaldığı için zorlanıyordu. Kulübenin elli metre arkasında küçük bir kulübe vardı. Dean bir gün önceki kar fırtınasında onu hiç görmemişti. Beyaz tozu itti ve kapıya ulaştı. Neyse ki kapı içe doğru dönüyordu yoksa her şeyi kürekle temizlemek zorunda kalacaktı. Mandalı kaldırdı ve iterek açtı. İçeride iki iç lastik, eski moda bir kızak, sırtlarıyla birlikte dört çift kros kayağı ve dört çift kar ayakkabısı vardı. Rahat bir nefes aldı. Kar ayakkabısı olmadan altı mil cehennem olurdu. Bu mümkün görünmeye başlamıştı.

Boyuna uygun uzunlukta bir çift aldı ve kızıağın yanındaki kulübenin tozlu zeminine oturdu. Bulduğuna şükrederek kar ayakkabılarını çabucak giydi.

Orada otururken tüfeğini ve 45'liğini boşalttı. Her bir mermiyi dikkatlice baharat karışımına batırdı. Aswang'ın derisini kabarttığına göre, belki bu şekilde yaratığın içine biraz sokabilirdi. Kutsanmış mühimmatı silahlara geri yükledi ve fazlalıkları parkasının cebine koydu.

Kulübeden çıktığında, kar yığınının doğru adım attı ve ilerlemeyi son derece kolay buldu. Yumuşak, toz halindeki kara hafifçe batarak yüzey boyunca yürüdü.

Etrafına baktı. Kulübenin bacasından dumanlar yükseliyordu. Çatının üzerinde sis toplanmış, ormanın içinden yavaşça süzülüyordu. Başını kaldırıp, Grace'in karaltıyı gördüğü yamaca doğru baktı.

Çığ. Orada, zirveleri gizleyen bulutlardan başka bir şey göremiyordu.

Bir rüzgâr çıktı, önündeki karı savurdu ve bir an için gözlerini kör etti. Sonra rüzgar dönerek uzaklaştı ve aniden üstlerindeki dağ yamacının tamamını görebildi.

Dean daha önce bir çığın açtığı yarığı hiç görmemişti ama şimdi kendini doğanın ham gücüne bakarken buldu. Şaşırtıcı derecede büyük bir kar kütlesi bütün dağı sarmış, parçalanmış ağaç gövdeleri garip açılarla dışarı çıkmıştı. Kendine yüzlerce metre genişliğinde bir yol açmıştı.

Grace'in anlatmaya çalıştığı şeyi anlamıştı; kulübe ile çığın büyük yıkımı arasında sadece küçük bir koruyucu orman parçası kalmıştı. O küçücük ağaç parçası bir sonraki büyük kar gümbürtüsünden sağ çıkamayacaktı.

Hemen oradan çıkmaları gerekiyordu.

OTUZ ALTI

Kar ayakxabıları için minnettar olan Bobby, Sam yanında yürürken tozun içinde ilerledi. İlk başta tek sıra halinde yürümüşler, sırayla önden gitmişlerdi ama rüzgâr o kadar güçlüydü ki, arkadaki kişi durup arkasını dönmedikçe öndekini asla duyamıyordu.

Bobby her yirmi dakikada bir haritasını ve pusulasını çıkarıp yerlerini kontrol ediyordu. Sadece bilmedikleri bir bölgede yürüyüş yapmıyorlardı, aynı zamanda alçak bir bulut örtüsünün altında kar o kadar yoğun yağıyordu ki, yer işaretlerini kontrol edemiyordu. Daha önce küçümsediği pille çalışan cihaz şimdi sayamayacağı kadar çok işine yaramıştı. Durdu, cebinin sıcaklığından GPS ünitesini çıkardı ve çalıştırdı.

Konumlarını bulana kadar bekledi, ardından okumaların ortalamasını alarak sonucu daha doğru hale getirene kadar otuz saniye daha bekledi. Haritayı koordinatlarla karşılaştırarak kontrol etti. Neyse ki doğru iz üzerindeydiler. Zaman kazanmak için, bilinen herhangi bir rotaya bağlı kalmadan iz sürüyorlardı. Başta iyi bir fikir gibi görünmüştü ama şimdi Bobby kar fırtınasında işaretlenmiş bir patikayı memnuniyetle karşılardı. Herhangi bir patika izi metrelerce karın altında kaybolacak olsa da, orman servisi ağaçlara küçük metal levhalar bırakarak düzenli olarak onları işaretliyordu.

"Nasıl gidiyoruz?" Sam gözlüklerini kaldırarak fırtınanın üzerinde bağırdı. Bobby Sam'in sadece gözlerini seçebiliyordu. Kar yününü tamamen kaplamıştı ve kapüşonu şapkasının üzerine kadar çekilmişti.

Bobby haritayla boğuşurken ani bir rüzgâr haritayı çekiştirdi. Diz çöktü, düzeltti. Kuzeybatıya doğru 1,7 mil daha gitmeleri gerekiyordu ve en son geçtikleri patikayla kesişeceklerdi.

Dean'i gördüm. Elbette bu bir günden daha uzun bir süre önceydi. Şimdi hava aydınlanmıştı ama Sam ve Bobby zifiri karanlıkta yürümüş, sadece karda yürümenin verdiği güç onları sıcak tutmuştu. Doğudaki o ilk belli belirsiz parıltı Bobby için hoş bir manzara olmuştu. Gün ışığında yollarını bulmak çok daha kolay olacaktı.

GPS cihazını kapattı, doğru yöne gittiklerinden emin olmak için pusulasını çıkardı ve haritayı katladı. Gitmekte oldukları yönü işaret etti ve Sam'e başını salladı. Sam gözlüklerini tekrar yerine taktı ve sessizce yollarına devam ettiler.

Ayaklarının altındaki karın çıtırtısı Bobby'nin dünyasını doldurdu. Nefesi, yünlü yüz örtüsünün altında buz tutmuştu. Etraflarındaki dünya gittikçe kar gözlüğü getirdiklerine sevinmişti. Bulutlar çok kalın olduğu için tepedeki güneşi seçemiyordu ama dağınık ışık her şeye neredeyse hayalet gibi bir parlaklık veriyordu.

Dean ve Jason'ın bu havada dışarı çıkmayacakları belliydi. Çadırları ve sıcak çantalarıyla bile muhtemelen bir tür sığınak ararlardı. Bobby bu yolda birkaç taşra kulübesi olduğunu biliyordu ve Dean'in bunlardan birine gitmiş olmasını umuyordu.

Uykusuzluk Bobby'nin gözlerini yakıyor, dinlenmek istemesine neden oluyordu. Ama önce Dean'i bulmaları gerekiyordu, sonra birkaç saat uyuyacaktı. Dean'in iyi olduğunu bilmek zorundaydı.

Toz halindeki karda yürümek kolaydı ve kar ayakkabıları onları aradıkları patikadan ayıran dik tepelere çıkmayı ve inmeyi kolaylaştırıyordu. Ormanlık tepelere doğru yürüdüler ve birkaç açık granit alanından geçtiler.

Yuvarlak bir kaya parçasının zirvesine çıktıklarında, Bobby'nin kar ayakkabısı tozun altındaki bir buz parçasına kaydı. Ayağı altından kaydı. Son anda trekking sopasıyla hamle yaparak kendini kurtardı.

"Güzel hareketler," dedi Sam ona.

"Teşekkürler. Ama yakın zamanda Ice Capades'te yer almak için başvuracağımı sanmıyorum."

Yine sessizlik içinde yollarına devam ettiler, sonra Bobby haritayı kontrol etmek için durdu. Hâlâ etrafta herhangi bir kayalık ya da işaret göremiyorlardı.

Onlar. Sis ormanın içinden süzülüyor, önlerini yirmi metreden fazla görmelerini imkânsız hale getiriyordu. GPS cihazı Bobby'ye hâlâ doğru yolda olduklarını söylüyordu.

"0.6 mil kaldı!" diye seslendi Sam'e rüzgârın üzerinde.

Yürümeye devam ettiler, Bobby Sam'in tanıyabileceği bir araziye ulaşmayı dört gözle bekliyordu. O zaman Dean'in izini aramaya başlayabilirlerdi.

Rüzgâr Bobby'nin sırtını savuruyor ve kar etrafını sararak kirpiklerine iniyordu. Trekking sopalarıyla hareket edip kendini bir ritme sokarken parmakları kalın eldivenlerin içinde sıcak hissediyordu. Küçük bir tepeyi aştılar ve muazzam kayaların ve birkaç bodur ağacın etrafından dolaşarak diğer taraftan aşağı indiler. Bobby tepenin dibinde kuzeydoğu ve güneybatıya doğru uzanan bir patika gördü. Bunun için ağaçlar temizlenmiş, kar yüklü ormanda mükemmel bir tünel oluşturulmuştu.

"Tanıdık geliyor mu?" diye sordu Sam.

Sam iki tarafa da bakarak etrafı inceledi. "Bilmiyorum... Karda her şey çok farklı görünüyor ve uzağı göremiyorum."

Bobby başparmağını güneybatıya doğru uzattı. "Sence araba bu tarafta mıdır?"

Sam gözlerini kıstı. "Belki de. Üzgünüm Bobby, her şey çok farklı görünüyor."

Bobby GPS cihazını çıkardı ve bulundukları yeri kontrol etti. Haritaya göre tam Bobby'nin düşündüğü yerdeydiler. Dean'in kullandığı patikayı kesmişlerdi. İki mil güneybatıda muhtemelen Impala vardı.

Sam, "Arabaya geri dönmeyi başarabilseydi, dışarı çıkardı ya da en azından telefonunu şarj eder ve bizi arardı," dedi.

Bobby ağzını sıktı. "Yani arabaya geri dönmediğini mi düşünüyorsun?"

"Belki de tüm bunları denemedi bile."

Bobby başını kaldırıp yoğun kar yüklü ağaçlara baktı. "Haklı olabilirsin."

Sam, "İzini kaybetmek istemiyor olabilir," diye önerdi.

Bobby patikayı işaret etti. "Bence arabaya geri döndüğünü göz ardı edelim ve gidip kontrol edelim."

"İyi fikir. Eğer hâlâ oradaysa geri döner ve izleri takip ederek ondan bir iz ararız."

Bobby başını salladı. "Doğru." Ayrılmayı düşündü, içlerinden biri Impala'nın hâlâ orada olup olmadığına bakmak için geri dönecekti. Ama bu fırtınada birbirlerini tekrar bulmaları imkânsız olabilirdi.

Bobby daha önce hiç bu kadar kötü bir kar fırtınasına yakalanmamıştı ve Dean için endişelenmeye başlamıştı. Onun kendi başının çaresine bakabileceğini biliyordu ama en deneyimli açık hava adamı bile böyle kar fırtınalarında umutsuzca kaybolabilirdi.

Impala'nın bilinen son yerine doğru yola koyulurlarken Bobby, Dean'in haritasını ve pusulasını saklamış olmasını umuyordu, çünkü onlar olmadan şu anda bile donarak ölebilirdi.

OTUZ YEDİ

Dean bir ağacın etrafından dolandı, kar ayakkabısı üzerindeyken bile aniden dizlerine kadar battı. "Bu da ne böyle?" Ayağını kurtarmak için mücadele etti.

"Bu bir ağaç kuyusu," dedi Grace ona, bir elini kolunun altına sokup onu yukarı kaldırarak. "Kar bir ağacın dibinde toplanır ve gerçekten tozlu ve derin olur. İnsanların içinde boğulduğu biliniyor."

"Harika. Bunu aklımda tutacağım." Ayağını çıkardı, sonra ağaca geniş bir mesafe bıraktı.

İki saatten fazla bir süredir yürüyorlardı, fırtına şiddetlenirken ilerlemeleri acı verecek kadar yavaştı. Jason'dan bir iz bulabileceklerini ummuştı. Dean avcının bir ağacın dibinde donmuş halde yattığını düşünmekten vazgeçti. Jason kolayca umutsuzca kaybolmuş olabilirdi. Grace'in hangi yöne gittiklerini bildiğinden bile tam olarak emin değildi. Gözlerini uzaklara dikmiş, bulutların dağılmasını bekliyordu. Bazen on dakikadan fazla bekledikleri oluyordu, öylece durup bakıyorlardı. Sonra ya yer işaretlerini görmeden yollarına devam ediyorlardı ya da Grace aceleyle notlar alıp haritayı tekrar incelemeyi önce yer işaretlerine kısa bir bakış atıyorlardı.

Ormanın çok sık bir bölümüne girmişlerdi. Dean birden fazla kez karın altındaki garip şekillere, kütüklere ve büyük kayalara basıp kaymıştı. Bir keresinde eski bir maden arabasına bile takılmıştı. Dean'e öyle gelse de en azından bu onların buradaki ilk insanlar olmadığı anlamına geliyordu.

Tek duyabildiği ağaçların arasından gelen rüzgâr sesiydi. Oradan ayrıldıklarından beri insan yerleşimine dair tek bir işaret bile görmemişlerdi.

Kabin.

"Nasıl ?" Dean, Grace haritaya bakmak için tekrar durduğunda ona sordu.

"İyi, sanırım." "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Şey, bu zor. Hemen hemen ölü hesabı yapmak zorundayım." "Bu kulağa benim hissettiğim kadar neşeli geliyor."

"İşe yarıyor, iyi tarafı da bu. Sadece kat ettiğiniz mesafeyi ve zamanı takip etmeye çalışıyorsunuz. Çoğu zaman işe yarıyor. Tabii tam bir aptal değilseniz, ki ben değilim."

"Bu iş birimizin diğerini ısıtmak için biçmesiyle sonuçlanmadığı sürece ben varım."

"Merak etme. Dışarıdan daha iyi kokuyorsun."

Kadın haritaya bakarken omzunun üzerinden haritaya baktı. Nefesi havada buz tutmuştu. Onların ötesinde bulutlar ağaç gövdelerinin arasından kayarak tedirgin edici, ürkütücü bir manzara yaratıyordu.

Dean cılız figürü izliyordu ama ondan bir iz görememişti.

"Tamam." Pusulasıyla yönü kontrol etti. "Hafifçe kuzeydoğuya doğru gidelim. Bu bizi göremediğimiz ama şu anda bizden sadece yarım mil uzakta olan devasa bir sırtın etrafından dolaştıracak. Düz gitmeye devam edersek, imkansız bir tırmanışla karşı karşıya kalacağız. Onun yerine tabanın etrafından dolaşacağız. Bazı kısımlar yine biraz dik olacak ama en kötü kısımların etrafından dolaşacağız."

Dean hızla kendi haritasını onunkiyle karşılaştırdı ve kadının neden bahsettiğini anladı. Yapmak isteyeceği son şey, bir şekilde ayrılırlarsa tamamen kaybolmaktı. Etrafına baktı, yönünü bulmaya çalıştı. Haritaya göre arkasında şu sırt, önünde bu sırt vardı. Karanlığın içinde bu imkânsız görünüyordu. Haritayı parkasının cebine geri soktu.

Hafif bir açıyla tırmanmaya başladılar. İlk başta hantal ve garip gelen kar ayakkabıları şimdi Dean'in ayaklarının bir parçası gibi hissediyordu. Yere bastığında tozun içinde tıslıyorlardı ve alt taraftaki metal dişler tırmanışı kolaylaştırıyordu.

Onlar yürürken karda başka bir kan izi aradı ama beyazdan başka bir şey göremedi. Elini

Beyazlık bakılamayacak kadar büyüdüğü için güneş gözlüklerini taktı. Ancak atkısı burnunu ve ağzını sardığı için gözlük camları buğulanmaya devam etti. Gözlerini kısmakla uyuşmuş bir yüze sahip olmak arasında seçim yapmak zorunda kaldığında, uyuşmuş yüzü seçti. Kar körü olmayı göze alamazdı.

Arkalarında bir şeyin hareket ettiğini duyduğunu sandı ve arkasını döndü. Onu sadece orman karşılamış, izleri ormanın derinliklerinde kaybolmuştu. Yoluna devam etti, arkalarında yine belirgin bir hışırtı duydu. Sarsılarak döndü ve durdu.

Grace onun durduğunu fark ettiğinde, otuz adım önündeydi. "Ne oldu?" diye seslendi.

Ormanın etrafına baktı, sonra ona döndü ve kulağını işaret etti.

Önce etrafına, sonra da ona baktı. "Ne oldu?" diye fısıltıyla tekrarladı.

"Bir şey duyduğumu sandım. Bir hışırtı."

Etrafı taradı. "Muhtemelen parkanın kapüşonudur. Rüzgârda size oyun oynayabilir, başınıza çarparak bir şeyler duyduğunuzu sanmanıza neden olabilir." Kendininkini aşağı çekerek kulaklarını ortaya çıkardı. "Benimki her zaman öyle yapıyor."

Dean kapüşonunu indirdi ve dinledi. Tek duyabildiği rüzgârdı. Etraflarında uğulduyor, yüzünü ve açıkta kalan başını anında donduruyordu.

Beş dakika boyunca öylece durup dinlediler, ta ki Dean isteksizce kapüşonunu çekene kadar. "Tamam, gidelim. Hadi gidelim."

O da aynısını yaptı ve onun önünde yola koyuldu.

Onun ayak izlerini takip etti ve etraflarına sinsice bakmak için onun iz sürmesinden faydalandı. Kavgâ fikrinden hiç hoşlanmamıştı. *Bir Noel Hikâyesi*'ndeki küçük kardeşten daha çok sarılmıştı. Biri onu tüm teçhizatıyla devirirse kaplumbağa gibi sırt üstü düşeceğini, ayaklarını ve kollarını gülünç bir şekilde sallayacağını düşünüyordu.

Sonra izlendiği hissine kapıldı ve tüyleri diken diken oldu. Durdu, etrafında döndü.

Arkalarında, yaklaşık otuz metre ötedeki bir ağaçtan bakan cılız bir figür vardı. Tam görüş mesafesinde duruyordu, gri dallar süpürüyordu. Kukuletası hâlâ başının üzerindeydi.

Ama Dean Şimdi yüzün iini görebiliyordu, solgun bir yüz ve bir çift kar gözlüğü seçebiliyordu.

Dean hemen tüfeğini kaptı ve ateş etti. Adam hızlı hareket ediyordu ama Dean onu kolunun üst kısmından vurduğundan emindi. Sis geri çekilen figürü yuttu ama Dean bu sefer adamın kaçmasına izin vermeyecekti. Her iki dakikada bir omzunun üzerinden kontrol etmekten yorulmuştu.

Grace'e "Burada kal!" diye bağırdı, sonra da kar ayakkabılarıyla koşarak peşine düştü.

OTUZ SEKİZ

Dean adamı gördüğü yere ulaştı. Kardaki koyu kan hedefini kesinlikle vurduğunu gösteriyordu. Çantasını sırtına vurarak koşmaya devam etti.

Kanı takip etti, üzerine bir şey düşmediğinden emin olmak için ağaçlara baktı. Damlalar gittikçe azalıyordu, bu da adamın hızlı koşabildiğini gösteriyordu. Bir kar parçasına rastladı, ortasında büyük bir kan birikintisi vardı. Dean başka bir damla aramak için alanı daire içine aldı ama hiçbir şey bulamadı. Etrafındaki yoğun kar yağışı kan lekesini kapatmaya başlamıştı bile.

Dean kendini bir ağaca yasladı ve dikkatle dışarı baktı, gözleri herhangi bir hareket belirtisi arıyordu. Hiçbir şey görmedi. Dinleyerek bekledi. Sonra hayal kırıklığına uğramış bir halde adımlarını takip etmek için döndü. Her şeyin üstüne isteyeceği son şey, o şeyin dışarıda onları takip ediyor olmasıydı. Peki Jason neredeydi? Ölmüş müydü? Donmuş muydu?

Dean Grace'e katılmak için döndüğünde geriye, bozulmuş kara baktı. O şeyin kendini gömmüş olması mümkün müydü?

Aşağı uzandı ve taze tozun altında buzlu eski kar parçaları buldu. Eski bir kütüğe ve birkaç çalıya dokundu ama hiçbir hayvana rastlamadı. Sonunda geri döndü ve karın kan izini çoktan tamamen kapatmış olduğunu görünce telaşlandı. Kar ayakkabılarının bulunduğu çukurları zar zor seçebiliyordu. Dönüş yolunu takip etti ve Grace'i karda bir kütüğün üzerinde otururken buldu.

"İyi misin?" diye sordu, ayağa kalkarak. "Neye ateş ?" "Bir şey gördüğümü sandım."

"Ve 'bir şey' derken seri katil mi demek istiyorsunuz?"

Dean sessizdi.

"Yani katille tek başıma savaşmam için beni burada mı bıraktın?" "Hayır, katille tek başıma savaşmak için ayrıldım."

"Bu arada o da geri çekilip kafa derisi yastıklarına uyması için benden bir et halısı yapıyor."

"Daha çok bacak kemiği sehpası gibi bir adam olabilir. Henüz karar vermedim."

"Bunun için teşekkürler." Etrafına endişeyle baktı. "Yani bir şey yok mu?"

"Bir şeydi ama nedense saldırmıyor, sinsice dolaşıyordu."

"Bu beni çok daha iyi hissettirdi." Acele ederek tekrar yürümeye başladı. "Çığ bölgesine doğru."

Dean tüfeğini sırtına asmadan önce bir kez daha arkalarını kontrol etti. Gümüş 45'liğinin güven verici ağırlığını hissederek elini cebine attı.

Ormanın sık bölümünün kenarına geldiler ve beyaza karşı keskin ve gri duran birkaç ölü ağacın bulunduğu küçük bir çayırılığa girdiler.

Dean üstlerindeki başka bir çığın artık tanıdık gelen derin gürültüsünü duyduğunda yolu yarılamlışlardı.

OTUZ DOKUZ

Sam, Impala'ya doğru ilerlerken etrafındaki sessiz, karlı ormana baktı. En azından gitmekte olduklarını umduğu yön buydu. Bobby'nin GPS'i olmasaydı nerede olduklarına dair hiçbir fikirleri olmayacaktı. Her şey çok farklı görünüyordu. Kısa bir süre önce Dean'le birlikte tam da bu yoldan yürüdüklerini biliyordu ama her yer karla kaplıydı ve bulutlar uzaktaki her şeyi gizliyordu, Sam yönünü bulmakta zorlanıyordu.

Yürürken Dean'in izlerini aradılar. Sam'in gerçekten bir patikada olduklarını anlamasını sağlayan tek şey iki taraftaki ağaçların temizlenmiş olmasıydı. Patika çok geniş değildi ve Bobby'yle birlikte ağaçların arasından ve devasa kayaların etrafından tek sıra halinde yürümek zorunda kaldılar.

Birbirlerine pek bir şey söylemiyorlardı. Her ikisinin de Dean için, fırtına için ve en çok da Dean'in Aswang'la birlikte fırtınanın içinde olması için endişelendiklerini biliyordu. Dean'i Grace hakkında uyaramadığı için nefret ediyordu. Tek umudu şu anda onunla birlikte olmamasıydı. Onu her şeyin içine çekebilirdi. Kardeşinin avcı hislerinin karıncalanıyor olmasını umuyordu ama Sam'in ve hatta Bobby'ninki bile onun varlığında harekete geçmemişti. O iyiydi.

Tekrar tek sıra halinde ilerleyip küçük bir tepenin üzerine çıkarken Bobby'nin arkasını izledi. Aşağıya doğru yürüdüler, bu kar fırtınasında başka bir özelliksiz alan daha vardı. Sam'in Impala'dan ne kadar uzakta olduklarına dair hiçbir fikri yoktu.

Bobby durdu, ileriye işaret etti. "Sanırım bir şey görüyorum!"

Sam elini takip etti ve onun da elini takip ettiğini düşündü; beyazın içinde uzun, alçak bir siyah çizgi.

"Bu çit! Park alanının yanındaki!" Bobby ona geri seslendi.

Adımlarına yeni bir güç katarak ilerlediler. Yeterince emindiler, burası park yeri idi. Gerçekten de bulmuşlardı. Sam küçük bir mucize gerçekleşmiş gibi hissetti.

Kar ayakkabısıyla çitin yanından geçip park yerine baktılar. İki büyük kar kütlesi, patika başındaki düzlükte tek rahatlamayı sağlıyordu. Topaklar tam olarak Jason'ın kamyoneti ile Impala'nın park ettiği yerde duruyordu. Sam emin olmak için daha kısa olana doğru ilerledi ve yan taraftaki karı biraz kaldırdı. Her şey tamamen gömülmüştü. Sürücü tarafındaki kapıya kadar kazdı, eldiveni kapının altındaki parlak siyahı buldu. Bir camı temizledi ve içeri baktı. Bu Impala'ydı.

Sam, "Biz ayrıldığımızdan beri hareket etmedi," .

Bobby, muhtemelen Jason'ın kamyoneti olan kar yığınına kontrol etti. Sürücü tarafındaki camı temizledi. "Bu Jason'ın, tamam," dedi. "Dikiz aynasından sarkan bulanık zarı tanıdım." Geri çekildi ve aracın üstündeki kar yığınına baktı.

Sam kaşlarını çatı. "Dean'in aramamış olması telefonunun ölmüş ya da kaybetmiş olmasından kaynaklanıyor olabilir." Geldikleri patikaya doğru baktı. "Her iki durumda da iletişim kuramıyor demektir ve eğer telefonu öldüyse elektriği olmayan bir yerdedir."

"Çok soğuk olabilir." "Onu bulmamız gerek."

"Onu takip etmemiz gerekecek. Bu fırtınada çok zor olacak ama denemek zorundayız."

Bobby birkaç adım ötedeki patikaya geri döndü ve Sam de ona katıldı. Sadece birkaç dakika içinde izlerini kısmen doldurmuş olan yoğun kar yağışına baktılar.

"Bu zor olacak Bobby."

Bobby cevap vermedi, sadece gri kesik ağzıyla fırtınaya baktı.

KIRK

Dean ilkel bir kendini koruma dalgasının onu sardığını hissetti. "Bu da başka bir çığ mı?"

Grace kulaklarını sese doğru eğitti. Onlar dinlerken, ayaklarının altındaki toprak gürlemeye başladı. Kar titriyor, botlarının etrafında kayarak hareket ediyordu. Adrenalin Dean'in kalbini hızlandırdı.

Grace ona, "Evet ama ağaçların arasında güvende oluruz," dedi.

Dean ikna olmamıştı. "Sonuncusunun ormanın bir bölümünü yok ettiğini gördün mü?"

Tereddüt etti. "Evet."

"Ve siz bunun burada olmayacağını mı düşünüyorsunuz?"

"Yamacın daha yukarısında, daha sık ağaçların arasındayız."

Dağ altlarında gerçekten sallanmaya başladı ve Dean kendini sabitlemek için bir ağaç gövdesine tutundu. "Nerede o?"

Grace yamacın yukarısını, ağaçların ötesini görmeye çalıştı. "Solumuzdaki yamaçta olmalı." Bekledi. "Sanırım yanımızdan geçip gidecek."

Sis o kadar yoğundu ki Dean ağaçların kenarından ötesini göremiyordu. Tek bildiği, çığın hızla onlara doğru geliyor olabileceğiydi. Bir kar duvarının onları dağdan silip süpürebileceğini düşünmek alçakgönüllülüktü. Tahta çitirtilarını, gövdelerin yarılmasını, çığın yönünü ya da başka bir ağaç parçasını alıp almadığını belli edecek her şeyi dinledi.

"Belki de diğer yöne gitmeli ya da yamaç yukarı çıkmalıyız?"

Grace kıpırdamadan durup dinledi. Altlarındaki kar, titreşimlerden dolayı o kadar kaymıştı ki botları tamamen örtülmüştü. Sonra titreme azaldı.

"Sanırım sona eriyor," dedi sonunda.

Gümbürtüler kesildi, uzaklardaki kükreme kar duruldukça kayboldu.

"Yani güvende miyiz?" Dean sordu. "Şimdilik."

"Bu pek güven telkin etmiyor. Kayak merkezine gitmemiz gerekiyor."

Dean ağaçların arasından dolanarak tekrar yokuş yukarı çıkmaya başladı. Grace de onu takip ediyor, arada sırada çığ sesinin geldiği yöne endişeyle bakıyordu.

Alçak bulut tabakası zaman zaman neredeyse klostrofobik bir hal alıyordu. Takipçileri onları izliyor olabilirdi ve Dean onu asla göremezdi. Aslında onun hâlâ onları takip ettiğinden oldukça emindi. Arkasından bakan gözleri hissedebiliyordu.

KIRK BİR

Dean ve Grace yağan karın içinden yavaşça kayak merkezine doğru ilerlediler. En azından Dean oraya gittiklerini umuyordu. Altı milin dördünü yürüdüklerini ve bin fitlik yükseklik artışının yaklaşık yarısını kat ettiklerini tahmin ediyordu.

Tırmandıkları beş yüz metreyi kesinlikle hissedebiliyordu. Normal bir yürüyüşte bu onun için bir şey ifade etmese de, karda yürümek çok daha fazla enerji gerektiriyordu.

Geniş bir çayıra ulaştılar ve Grace durup haritasını kontrol etti. Bir yamaç boyunca uzanan bir çayırı işaret etti. "Burası Seven Boulder Çayırı. Bunu geçtikten sonra uzak taraftaki kayalıklara tırmanacağız ve sonra da tesisin menziline girmiş olacağız."

Dean haritasından başını kaldırdı. Görüş mesafesi o kadar azdı ki çayırın kenarını bile göremiyordu. Sadece beyaz bir gökyüzüyle sonlanan derin bir kardan oluşan düz bir alan gibi görünüyordu.

Kadın onun bakışlarını takip etti. "Hava açık ve güneşli olsaydı, şimdiye kadar tatil köyünün kayak pistlerini görebiliyor olurduk." Gözlerini araziye dikti. "Yaklaştık."

Haritada, çayıra göre tesisi işaret etti ve haklıydı. Çok yakındılar.

Düz bir kar yığınına geçmeye başladı. Rüzgâr yerde hipnotik bir etki yaratıyordu, sanki kar yılanları birbirinin girip çıkıyordu.

Dean Grace'in izini takip ediyor, gözünü altısından ayırmıyordu. Ama onu vurduğundan beri takipçilerini görmemişti.

Grace geniş alanın ortasına ulaştı. Dean bu kadar açıkta olmaktan hoşlanmıyordu ama sonunda düz bir zeminde hareket etmekten memnundu.

yüzeye çıktı ve enerjisinin bir kısmının geri geldiğini hissetti. Yirmi dört saatten fazla bir süredir birkaç dilim şekerlemeden başka bir şey yememişti.

Yavaşladı, çantasından su şişesini çıkardı ve uzun bir yudum aldı. Soğuk ve kuru hava içindeki nemi emiyor, sürekli susamasına neden oluyordu. Şişeyi yerine koymak için durakladığında, yüksek bir çatlama sesi duydu.

Önce yukarı doğru baktı, başka bir çığ olmasından korkuyordu. Sonra Grace bağırdı. Tam zamanında dönüp onun karların içine düştüğünü gördü. Muazzam bir çatlama sesi daha duyuldu ve aniden etrafındaki zemin yukarı doğru eğildi. Su püskürdü ve Grace gözden kayboldu.

"Grace!" Dean ona doğru aceleyle koşarak bağırdı.

Sonra korkunç hatalarını gördü. Bir çayırdaki değil, donmuş bir gölün üzerindeydiler. Karnının üstüne düştü ve sürünerek kadının girdiği deliğe doğru ilerledi. Onu hiç görmedi, sadece buzda çalkantılı sularla dolu karanlık bir delik vardı.

Altında bir şeyin çarptığını hissetti ve buz tabakasının altına çekildiğini fark etti. Altındaki buza vuruyor, çıkış yolunu bulmaya çalışıyordu.

Dean buzlu suyun ciğerlerini ve vücudunu neredeyse anında felç edeceğini biliyordu. Onu çıkarmak için saniyeleri vardı. Eldivenini çıkardı, deliğin kenarına kaydı ve elini suya soktu.

Hareketi görebilmesi için onu sağa sola salladı. Çok fazla saniye geçti. Birden parmaklarına bir şey dokundu. Bu onun çantasıydı. Dean onu yakaladı ve tüm gücüyle yukarı doğru kaldırdı. Bir an için çanta buzun kenarına takıldı ve kızın içinden kayarak çıkacağından endişelendi. Sonra başının öne doğru sarkarak çıktığını gördü. Sertçe çekti, buzun üzerinde geriye doğru kaydı. Kar ayakkabıları battı ve onu kısmen dışarı çekmeyi başardı, sonra omuzlarından tutup suyun dışına kadar çekti. Kadın titreyerek adamın yanındaki buzun üzerine yığıldı. Gözleri yuvalarından fırlamıştı ve Dean onu mümkün olduğunca çabuk ısıtması ve kurutması gerektiğini biliyordu.

Buzun üzerinde yatmaya devam ederek, Grace'i de peşinden sürükleyerek gizli gölün kenarına doğru ilerledi.

Tekrar ağaçların arasına girdiklerinde ayağa kalktı ve onu omzuna attı. Onu birkaç metre güvenli bir yere taşıdıktan sonra bir ağaca yasladı ve ıslak çantasını çıkardı. Dişleri gıcırdıyordu, dudakları çoktan morarmıştı. Kendi çantasını silkti ve onun yanına bıraktı.

Dean eldivenini yerine taktı ve etrafta karla ıslanmamış ıra aradı. Hızla daha sık çalılıkların arasından ilerledi. Çok kötü görünmeyen birkaç kütük buldu ve onları kadına geri taşıdı. Sessiz kaldı, titriyordu, dişleri takırdıyordu.

Güzel. Titremeye devam ettiği sürece hipotermiye girmeyecekti. Ama bilinci de yerinde değildi.

Dean kütüklerin etrafına birkaç am iğnesi ve ıra kümeledi ve Zippo'sunu çıkardı. Ama onları yakmaya çalıştığında tutuşmadılar. Tekrar tekrar denedi ama her şey çok ıslaktı. Bazı am iğneleri tutuştu ama ıraları tutuşturmaya yetecek kadar bile ısı yoktu. Birkaç dakika daha denedi, sonra bunun nafile olduğunu anladı.

Grace'i ıslak kıyafetlerinden çıkarması gerekiyordu.

Dean çantasını karıştırarak çadırını ve uyku tulumunu çıkardı. adırı karların üzerine kurdu, direkleri etkili bir şekilde birbirine geçirdi ve naylon kılıfların içinden geçirdi. adır kurulunca uyku tulumunu içine attı ve açtı.

Grace ne kımıldamış ne de bir şey söylemişti. Onu kucağına aldı ve çadırın içine, çantanın yanına yatırdı. Çantasından bir pantolon ve bir flanel gömlek çıkarıp onları da yerleştirdi.

Sonra onu ıslak giysilerinden çabucak sıyırdı ve kuru olanları giydirdi. Onunla birlikte çadıra girerek çadırın fermuarını kapattı ve rüzėarı engelledi. Onu uyku tulumunun içine katladı ve sonra kendisi de içine girdi. Kollarını ona dolayarak vücut ısıısıyla onu ısıttı. Kadın titremeye devam etti ve ona iyice yaklaştı. Boynuna değen nefesi bile buz gibi soğuktu ve adam uyku tulumunu onun etrafına sıkıca sardı.

"İyi olacaksın Grace."

Ona karşı ürperdi, ıslak saçları yüzüne soğuk geldi ve anlaşılmaz bir şekilde mırıldandı.

Dean çadırın tavanına baktı ve içinde bir korku hissetti. Bir Őey çok açıktı. Bir Őekilde rotadan ıkmiŐlardı. Haritada olduklarını dűŐündűkleri yerde gűl yoktu. Tesisten kilometrelerce uzakta olabilirlerdi.

Dean adırı dalgalandırıp sarsan rűzgârı dinledi. KaybolmuŐlardı ve Grace orada őlebilirdi.

KIRK İKİ

Dean Grace'le konuşmaya devam etti, uykuya dalmaya başladığında onu itip kaktı. Bilincini kaybederse hipotermi riski daha da artacaktı.

Vücudu ısınmaya başlamıştı. Islak saçları ilk başta dikenli teller halinde donmuştu ama çadır vücut ısıyla yavaş yavaş ısındı ve sonunda çözüldü.

Biraz konuşmaya başladı. Dean ilk başta onu uyanık tutmaya çalışarak önemsiz sorular sormuştu ama bunlar pek işe yaramamıştı, bu yüzden şimdi onu heyecanlandıran zor sorular soruyordu.

"Ailen biri?"

Bu sefer kaburgalarına bir yumruk yemişti. Kadın cevap vermedi, sadece etrafında dönüp durdu, onu uzaklaştırmaya çalıştı, gidip geldi. Adam ona tutundu. Dışarıdaki ışık azaldı ve gece bastırdı, sıcaklık düştü. Ancak kalın bulut örtüsüyle hava sadece birkaç derece daha serin hissediliyordu.

Dean Sam ve Bobby'nin nerede olduğunu merak ediyordu. Dışarıda onu arıyor olmalıydı. Bir telefona ya da elektriğe ulaşmalıydı.

Grace ısınıyordu; en azından bu iyi gidiyordu. Bilincini kaybetseydi ya da hipotermiye girseydi, yürüyüşe çıkmak ve ona yardım getirmek zorunda kalacaktı.

Yanında kıpırdanıp konuştuğunda hava birkaç saattir karanlıktı. "Dean?"

Aşağı baktı ve onun mavi gözleriyle buluştu.

"Grace." "Ne oldu?"

"Çayır bir göle dönüştü. İçine düştün."

Bir elini kaldırıp alnını ovuşturdu. "Başım öldürüyor Ben."

"Şaşırmadım. Bir süre oldukça riskliydi." "Uyku tulumuyla iyi düşünmüşsün."
Gülümsedi.

"O zaman neredeyiz?" diye sordu. Adamın yüzüne odaklanmaya çalıştı ama başı yana doğru eğildi.

"Bu iyi bir soru. *Aklın* başına geldiğinde haritaya bakabileceğimizi düşündüm."

Sersemlemiş bir halde ona baktı. "Peki nerede?"

Dean elini uyku tulumundan çıkardı ve haritayı alana kadar çantasını karıştırdı. Farını aldı ve görebilmeleri için açtı.

Sıcak çantanın içinde büzüşüp kalan Grace ışığı aldı ve haritayı inceledi. "Lanet olsun."

"Sakin söyleme. Çığ bölgesindeyiz."

"Hayır." Sesi kesildi. Sonra, "Sadece bizi rotamızdan çıkardığım için kızgınım," dedi.

"Açıkçası, hiçbir yer işareti görmeden bizi bir yere götürebilmenizden etkilendim."

Haritayı anlamaya çalışarak gözlerini kırptırdı. Dean onun odaklanmakta zorlandığını anlayabiliyordu. Elini uzattı. "Burası olduğumuzu sandığın yer." Haritadaki yeri işaret etti.

Haritayı elinde çevirdi, uzun bir süre gözlerini kapadı, sonra tekrar açtı. Haritayı daha yakına çekti ve ona baktı. "Sanırım şu sırtın yanlış tarafından yürüdük." Dik bir yokuşu işaret etti. "Şunu görüyor musun?"

Dean yaptı. Sırtın bir tarafında Seven Boulder Çayırı vardı. Diğer tarafta ise Küçük Balıkçıl Gölü adında küçük bir dağ tarlası vardı. "Suya beklenmedik dalışın mı?" diye sordu gölü göstererek.

"Sanırım öyle."

Birkaç dakika daha haritayı inceledi.

Dean Yedi Kaya Çayırı'nı işaret etti. "Hava aydınlanır aydınlanmaz buraya geri dönüp çayırı geçeceğiz. Sonra da kayalıklardan yukarı çıkıp tesise ulaşacağız."

"Kulağa hoş geliyor." Konuşması biraz bulanıktı. "Ateş yakmaya çalıştın mı?"

"Her şey çok ıslaktı. Yarın daha hızlı yürümek zorunda kalacağız. Botların hala ıslak olacak ve o şeylerin içinde donmaya en büyük aday olacaksın."

Uyku tulumunu kaldırdı ve Dean'in kıyafetlerini olduğunu gördü. "İç çamaşırı giymiyorum, değil mi?"

"Ne derler bilirsiniz. Pamuk öldürür. Seni temin ederim ki bu senin iyiliğin içindi." Kötü bir niyeti olmadığını göstermek için avucunu yukarı kaldırdı. "Tam bir centilmendim."

Kadın isteksizce ona baktı. "Peki, teşekkürler. Hayatımı kurtardın."

"Ve söylememde bir sakınca yoksa çok güzel bir domuz pastırması." Bu ona kaburgalarına zayıf bir yumruk kazandırdı.

Haritayı katladı ve Dean'e geri verdi. "Biraz uyumaya çalışalım. Yarın tüm gücümüze ihtiyacımız olacak."

Yorgunluk uzun zaman önce üzerine çökmüştü ve artık tehlikeyi atlattığına göre uykuya hazırdı. "Kulağa hoş geliyor."

Onun yanına kıvrıldı ve kısa süre sonra çadırın kapısını yırtan fırtınanın sesleriyle uykuya daldı.

Sabah çadırın duvarlarında yavaş bir şimşek olarak belirdi. Dean oturduğu yerden kalkarak çadırın küçük penceresinden dışarı baktı. Kar onları neredeyse gömmüştü, bu da bütün gece neden bu kadar sıcak olduğunu açıklıyordu. Grace onun hareketiyle kıpırdandı.

"Hafif."

Doğrulup gözlerini ovuşturdu. "Öyle mi?" "Evet."

Dışarıda yoğun bir kar yağışı vardı. Rüzgâr sert esiyor, ağaçların arasından beyaz sütunlar gönderiyordu. Hâlâ kırk metreden ötesini göremiyordu.

"Gitmemiz gereken yol konusunda emin misin?" Dean sordu. "Olsam iyi olur."

"Bu pek güven verici değil."

"Bunu başaracağız."

Botlarını, parkalarını, şapkalarını ve eldivenlerini giydiler. Grace çadırdan çıktığında Dean uyku tulumunu tekrar içine soktu.

sonra çadırı indirdi. çantasına bağladıktan sonra yola koyuldular.

Grace bugün daha hızlı yürüyordu, muhtemelen ayakları için endişeleniyordu. Hava düne göre biraz daha sıcaktı, onlar ilerledikçe sıcaklık dalgalanıyordu. Bu kez devasa sırtın etrafından dolaşarak adımlarını geri attılar. Her on beş dakikada bir rüzgâr bulutları dağıtıyor ve Dean'in devasa granit çıkıntısını görmesini sağlıyordu.

Yarım saat kadar yanında yürüdüler, sonra önlerinde karla kaplı geniş bir alan daha açıldı.

"Burası Seven Boulder Meadow," diye duyurdu

Grace. Dean durakladı. "Bu sefer emin misin?"

Sırıttı. "Önce sen gitmek ister misin?"

Dean dışarıdaki düz kar tabakasına baktı. Bir çayır olabilirdi. Ya da başka bir göl.

O cevap veremeden Grace karşıya geçmeye başladı.

Bir buz baltası çıkardı ve birkaç adımda bir önündeki zemini aşağı doğru itti. "Sağlam!" diye duyurdu. "Burası çayır."

Dean onunla birlikte karşıya geçti. Uzak tarafta kayalıkları gördü.

"Burası mı?" diye sordu.

"Evet. Tırmanmaya

hazır mısın?" "Hadi

gidelim."

Grace kayalara tırmanmaya başladı. Bazıları bir VW Beetle kadar büyük, bazıları ise Dean'in botu kadar küçüktü. Kayalar yer yer buz tutmuş, zaman zaman zorlu bir tırmanış olmuştu. Karla gizlenmiş yarıklar onları kirletmeye devam ediyor, botlarını yakalıyordu. Ama her geçen dakika irtifa kazanarak hızla ilerlediler.

Sonunda kayağın tepesine ulaştılar. Başı dar bir vadide uzanıyordu. Parçalanan bulutlar Dean'in dik, açık dağ yamaçlarını görmesini sağlıyordu.

Kalbini hoplatan bir şey gördü. Bu bir slalom işaretiydi. Ona doğru yürüdü. Yamacın daha yukarısında bir tane daha gördü.

" bu!"

Dean bağıрма dürtüsüne direndi, başlarına bir çığ düşmesinden korkuyordu.

"Başardık!" Grace de aynı fikirdeydi. Birbirlerine sarıldılar. "Bu bölümü tanıyorum. Kulübeye ulaşmak için kuzeydoğuya gitmeliyiz."

Bir pansiyon sıcak içecekler, yiyecek, bira ve elektrik demekti. Dean'in neşesi yerine geldi. Sam ve Bobby'yi arayabilecekti. Belki onlar da Jason'dan haber almışlardır. O anda, nihayet tam olarak nerede olduklarını bildiklerinde ve sıcaklık ve barınak vaadiyle her şey mümkünmüş gibi geldi.

Dean Grace'in yanında yürüyor, bulutlar ne zaman görüş açısına izin verse dağa bakıyordu. Orası gerçekten de muhteşemdi.

Ağaçların arasından geçtiler ve dışarı çıktıklarında Dean bulutlara doğru yükselen bir teleferiğin görkemli görüntüsünü gördü. Yürümeye devam ettiler, teleferiği destekleyen büyük bir metal direğin yanından geçtiler, sonra ağaçların bir sonraki aşağıya doğru açılı bir şekilde ilerlediler. Dışarı çıktıklarında Dean kayak kulübesini görünce bir zafer çığlığı daha atmamak için kendini zor tuttu. Büyük, manzaralı pencereleri olan gri taştan bir bina, karlı sisin içinden yükseliyordu. Büyük bir bacadan dumanlar yükseliyordu. Dean alevlerin çıtırtısını ve yayılan sıcaklığı şimdiden hayal edebiliyordu.

"Ayakların nasıl?" diye sordu Grace'e.

"Dans ediyormuş gibi hissediyorum."

Piknik banklarının ve birkaç yiyecek satıcısının arabalarının bulunduğu verandaya ulaştılar. Kayakları saklamak için raflar alanı kaplıyordu. Kilitli dolapların bulunduğu küçük bir açık alandan geçtiler ve pansiyonun arka girişini buldular. Tavandan tabana iki katlı devasa pencereler dağa bakıyordu. Bir çift çift kapı kapalı duruyordu. Dean onları denediğinde kilitli olduklarını gördü.

Grace cama vurdu. Beklediler. Yangın devam ediyorsa içeride biri olmalıydı. En azından Dean içeride biri olduğunu umuyordu. Yoksa bile içeri zorla girerdi.

Birkaç dakika sonra, küçük, kırmızı yüzlü, kahverengi bıyıklı, iri yarı bir adam aceleyle geldi. Kapının kilidini açarak onları içeri aldı. "Siz orada ne halt ediyordunuz?" diye sordu. "Dağ boşaltıldı. Ölebilirdiniz!"

Hâlâ Dean'in kıyafetlerini giyen Grace, kimlik olarak rozetini gösterdi. "Grace Cumberlin. ABD Orman Hizmetleri. Kar fırtınasında mahsur kaldığımızda bu yürüyüşçüye dağdan inerken eşlik ediyordum."

Adamın yüzü biraz yumuşadı. "Ben Don Charbonneau, buranın dağ yöneticisiyim." Konuşurken kapıyı kapattı ve arkasından kilitledi. "Sizi şu anda aşağı indiremeyiz. Çığlardan biri yolun büyük bir bölümünü götürdü. Temizlenmesi günler sürecektir. İçeri gelin ve kendinizi ısıtın. Çığ kontrol ekibiyle birlikte burada sadece iskelet bir ekip kaldı."

Grace omzunun üzerinden baktı. "Şimdi neredeler?"

". El bombası atmak için dağın tepesine gidiyorlar. Eğer bu işe yaramazsa, obüsleri getireceğiz."

"Sizin obüsünüz mü var?" Dean inanamayarak sordu.

"Evet, var. Ama bir Orman Hizmetleri kar korucusunun ateş etmesi gerekiyor ve hala onun gelmesini bekliyoruz."

Grace rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Gerçekten kuru botlara ihtiyacım var. Sende bir şey var mı?"

"Elbette. Altımızdaki ekipman odasında. Şuradaki mürettebat merdivenlerinden inin," dedi Don ve üzerinde "Sadece Çalışanlar" ahşap bir kapıyı işaret etti.

"Harika. Ayaklarımı buz kütlesi gibi hissediyorum."

Kaşlarını çattı. "Bu hiç iyi değil. Yemek servisi de kapalı tabii ama buzdolabında ne varsa yiyebilirsiniz."

"Teşekkür ederim," dedi. "Buraya daha önce de gelmiştim. Buranın nerede olduğunu hatırlıyorum." Dean'e baktı. "Birazdan görüşürüz." Yola koyuldu.

"Dışarısı çok kötü evlat," dedi Don Dean'e. "İyi olduğun için şanslısın."

Dean içtenlikle kabul etti. Botlarını çıkarıp ayak parmaklarını ısıtmak için sabırsızlanıyordu ama önce Sam ve Bobby'ye ulaşması gerekiyordu. "Telefonumu şarj edebileceğim bir yer var mı?"

"Elbette. Ofisimi kullanabilirsiniz. Size yolu göstereyim."

Dean küçük adamı zarif kayak kulübesine kadar takip etti. Çam ağacı ve ayı motifleriyle süslü sanatsal avizeler yüksek katedral tavanlarından sarkıyordu. Duvarlarda eski moda kayaklar ve

Kar ayakkabıları, kır çiçekleriyle dolu dağ çayırlarının suluboya resimlerinin yanında asılıydı. Ana fuayede, taşların üzerinden akan bir şelale küçük bir havuza iniyordu.

Resepsiyonun arkasına geçtiler ve üzerinde "Özel" yazan bir odaya girdiler.

"İşte burada," dedi Don. "Keyfine bak." Dağınık masasının yanındaki prizi işaret etti. "Çığ çocuklarının nasıl bakmam gerekiyor."

Aceleyle ayrıldı.

Dean ağırlığından kurtulduğu için mutlu bir şekilde çantasını çıkardı. Telefonunu çıkarıp fişe taktı, güç düğmesine bastı ve açılış ekranını görmek bile iyi hissettirdi. Sam'i aradı.

Kardeşi ikinci zil sesinde telefonu açtı. "Dean?" Sesi şaşkın ve rahatlamış geliyordu.

"Selam Sammy. Seni duymak güzel." Dean Sam'in rüzgârın uğultusunu duyabiliyordu. Sinyal , kesik kesik geliyordu.

"Nereye... gittin?"

Dean onun sözlerini zar zor anlayabildi. Sonra arama kesildi.

"Lanet olsun!" Dean küfretti ve Sam'i geri aradı. Doğrudan sesli mesaja düştü. telefonun ne kadar kötü çektiğini hatırladı. Sam'in yüksek bir yere tırmanmasını ve onu geri aramasını bekleyecekti.

Dean küçük ofiste volta atıyor, telefonun çalmasını bekliyordu. Üç dakika sonra çaldı.

"Sam?"

"Dean!"

"İyi misin?"

"Beklenebileceği kadar iyi. ?" "Kıçıma kadar kara battım.

Sen neredeydin?"

"Aynen. Seni izlemeye çalışıyorduk."

"Bobby seninle mi?"

"Evet, o burada."

"Peki ya Jason?"

Sam tereddüt etti. "Seninle birlikte olduğunu sanıyorduk."

"Ayrıldık. Sanırım bir şey onu kaçırmış olabilir. Onu bir süre takip ettim ama karda izini kaybettim." "Dean, dinle."

Rüzgâr daha da yüksek sesle uğulduyordu ve Dean bir an için Sam'i tekrar kaybettiğini düşündü.

"Sam?"

Bağlantı çatırdadı, sessizleşti ve sonra tekrar açıldı. "...bir korucu değil."

"Ne?"

"... için çalışmıyor..."

"Seni duyamıyorum."

". "

Dean bekledi, Sam yürürken nefes aldığını duyuyordu, muhtemelen daha yüksek bir yere tırmanıyordu.

"Şimdi beni duyabiliyor musun?" Sam sordu. Bağlantı çok daha iyiydi.

"Evet."

"Grace bir korucu değil." "Ne?"

"Korucu istasyonuna gittik. Onlar için çalışmıyor." "O zaman kim bu kadın?" Dean sordu.

"Daha iyi bir soru ne olabilir?"

Dean buna inanmadı. "Ama bu kayak kulübesine gitmeme yardım etti."

"Şu anda orada mısınız?"

"Evet. Tahoe Summit Ski Lodge."

Sam bilgiyi Bobby'ye iletti. "Arabaya geri dönüp barikatı aşarak size ulaşmaya çalışabiliriz."

"Size bir faydası olmaz. Buradaki dağ yöneticisi son çığın yolu kapattığını söyledi."

"O zaman sana doğru yürüyeceğiz. Grace şimdi seninle mi?" "O burada, tatil köyünde."

"Önünden ayrılmasına izin verme."

Çok geç. "Tamam. Bobby'ye aswang yumurtası bulduğumu söyle." "Şaka yapıyorsun. Onları yok ettin mi?"

"Yapamadım. Bu yüzden onları sakladım."

Telefon tekrar cızırdadı ve Sam'in sesi gidip . "Bekle... yakında orada olurum."

"Tamam. Dikkatli ol. Dışarısı cehennem gibi."

"Sen... bensin," dedi Sam ve hüzünlü bir kahkaha attı.

Sonra bağlantı kesildi. Dean telefonun tekrar çalmasını bekledi ama çalmayacağını biliyordu. En azından artık ikisi de diğerinin nerede olduğunu biliyordu. Her ihtimale karşı Dean telefonu şarj olurken Don'un dosya dolabının arkasına sakladı.

Çantasını karıştırarak Bowie bıçağını ve baharat karışımının şişesini aldı. Sonra küçük ofisten çıkarak Grace'i bulmak üzere yola koyuldu.

KIRK ÜÇ

Baharat karışımını ceketinin cebine koyan Dean merdivenlerden inerek çalışanların bulunduğu alana ve ekipman odasına doğru ilerledi. Dolapların bulunduğu küçük bir ekip odasında, etrafta dolaşan beş adamın giysilerini giydiğini gördü.

Dean içeri girdi. "Sarı saçlı kısa boylu bir kadın gördünüz mü?"

Adamlardan biri ona döndü. Yüzü maruz kalma yaralarıyla kaplıydı. Burnunda ve elmacık kemiklerinde çığ et şeritleri açığa çıkmıştı. Kanlı çatlaklar dudaklarını kaplamıştı. "Üzgünüm dostum," dedi.

"Başka kimse var mı?" Dean sordu.

Dikkatleri dağılmış bir şekilde ona kısa bir süre baktılar ve grubun geri kalanından bir "hayır" mırıltısı yükseldi. Dean onları giyerken bıraktı ve kulübenin alt katında bir tur attı. Ekip odası dışında her yer terk edilmişti, ışıkların çoğu kapalıydı.

Dean kulübenin merdivenlerinden mutfak ve yemek bölümünün bulunduğu üst kata çıktı. Buzdolabından birkaç sandviç alıp cebine doldurdu. Geniş verandalar dağ ve telesiyej manzaralı balkonlara açılıyordu. Dean'in pencerelerden görebildiği tek şey esen kar ve puslu beyazdı.

Grace mutfakta ya da yemek alanında değildi. O bir sandviç yerken Dean kilerleri, et dolaplarını ve ambarları araştırdı.

Tekrar merdivenlerden inmeye başladığında, gözleri dışarıdaki kar fırtınasında bir hareket gördü. Pencereye doğru yürüdü, aşağıya baktı ve beyazlar içinde bir figürün kar ayakkabısıyla kulübenin kapısına doğru ilerlediğini gördü. Çünkü

Bir an için Bobby ya da Sam olduğunu umdu ama çok geçmeden o kişinin ikisi de olamayacak kadar zayıf olduğunu fark etti.

Kişi içeri girerken merdivenlerden aşağı koşarak indi. Bir adam kar ayakkabılarındaki buz ve karı temizledi, sonra da kemerlerini çözdü. Don koridora koştu ve onu selamladı. "Steven! Geldiğin için teşekkür ederim. Yol kapalı olduğu için epey zor bir yürüyüş olmuş olmalı." Yeni gelen şapkasını, kar maskesini ve kar gözlüklerini çıkarınca otuzlu yaşlarının başında, bronzlaşmış bir yüze ve siyah saçlara sahip zayıf bir adam ortaya çıktı. Keçi sakalında kar kümeleri vardı. Ulusal Orman Hizmetleri üniforması giyiyordu.

Steven Dean'e baktı. "Buranın boşaltıldığını sanıyordum."

"Öyleydi, öyleydi," diye ısrar etti Don. "Ama yarım saat kadar önce iki yürüyüşçü çıktı. Bu Dean, Grace de sizinkilerden biri."

Steven elini uzattı ve Dean'in elini sıktı. "Ne demek 'benimkilerden biri'?" diye sordu Steven.

"Bir korucu," diye açıkladı Don. "Oh. Yeni olmalı."

"Steven kar korucusu," diye açıkladı Don Dean'e. "Obüsü ateşleyebilen kişi o."

"Nereye nişan alacağımı görebilseydim, neyse," dedi Steven, pencerelerin ötesindeki karanlığı işaret ederek.

"Tahmin edebiliriz," dedi Don.

Dean neşesiz bir şekilde güldü. "Misafir tahmini. Tam da yetmiş beş milimetrelilik bir mermiyi ateşlerken duymak isteyeceğiniz bir kelime."

"Obüsleri biliyor musun?"

"Silahlar... bir hobidir," dedi Dean.

Steven ona, "Bu şeyi ateşlemek çok zor," dedi. "Geriye doğru ateş ediyor. Genellikle bir kar yığınının içine düşer. Sonra onu kazıp çıkarmamız ve her şeyi baştan yapmamız gerekiyor."

Steven paltosundaki karı fırçaladı ve Don'kayak devriyesinin nerede olduğunu sordu.

Don ona, "Seni mürettebat odasında bekliyorum," dedi.

"Yani Grace'i tanımıyor musun?" Steven uzaklaşırken Dean de öyle dedi.

Steven omuz silkti. "Ben bir kar korucusuyum. Genelde diğerlerinin arasına karışmam."

Dean dağ yöneticisine döndü. "Geldiğimizden beri onu gördünüz mü?"

Don kaşlarını çattı. "Hayır. Sanırım hâlâ ekipman odasında, kuru giysilerini değiştiriyordur."

"Onu görürsen bana haber ver." Dean gözlerini fırtınaya dikmiş, Bobby ve Sam için endişeleniyordu. Steven gitmeden önce, "Bunun işe yarayıp yaramayacağını biliyor musun? Ayrılabiliriz miyiz?"

"Bunu söylemek zor. Elimizden gelenin en iyisini yapacağız." Griye doğru baktı. "Ama görüş mesafesi olmadığından ve rüzgâr yamaçlardan aşağıya doğru estiğinden işimiz zor olacak. Şu anda rüzgârlar yamaçlara gerçekte yağdığından çok daha hızlı kar yüklüyor. Bu ve dalgalanan sıcaklık kötü çığ koşulları yaratıyor."

Steven mürettebat odasına yöneldi ve Dean Grace'i aramaya devam etti.

Yiyecek alanının, barın, iki restoranın, buz pateni pistinin, kayak kiralama odalarının bir başka turu da dahil olmak üzere ortak alanları aradı. Hiçbir şey yok. Çalışanların olduğu bölümlerde de bir şey çıkmadı. Mola odasında, soyunma odasında ya da ekipman giriş odasında yoktu. Telesiyej mekanizması kulübesi, hava durumu ve çığ tahmin istasyonu da dahil olmak üzere ek binaları aradı. Banyoları ve soyunma odalarını bile kontrol etti.

Grace ortadan kaybolmuştu.

KIRK DÖRT

Kayak merkezine doğru istikrarlı bir şekilde ilerleyen Sam ve Bobby, yamaçtan yukarı doğru ilerleyerek bir sırtın etrafından dolanmaları gereken bir bölüme ulaştılar. Rota yukarı doğru devam etti ve Sam nispeten açık bir granit alan boyunca tırmanmaları gerektiğini gördü. Bir sonraki yükseklik seviyesine ulaşmak için neredeyse dikey bir duvarı tırmanmaları, bir sırt boyunca yaklaşık yirmi metre yürümeleri ve sonra tekrar ormana girmeleri gerekecekti.

Bobby haritasına baktı, sonra gözlerini uçuruma dikti. "Buna tırmanmak gerekli bir kötülük. Tepeyi kestikten sonra ağaçlara geri döneceğiz."

"Üst kısmı ne kadar dar?"

"Umalım da görüldüğünden daha geniş olsun."

"biraz açıkta kalmayacak mıyız?"

"Çığ yolunu seçseydik maruz kalacağımız kadar değil." Bobby çantasından bir ip çıkardı. "rüzgârlı olacak. Birimiz düşerse diye kendimizi iple bağlamalıyız."

Birbirlerine bağlanırlarken Sam gözlerini dik duvara dikti. Bobby onun endişeli bakışını fark etti. "Yine de patika başına dönüş yolundan daha iyi. Tek bir çığ bizi dağdan silip süpürebilir." Bobby eğildi ve kar ayakkabılarının bağlarını çözdü. "Bunları çıkarmamız gerekecek. Tutunacak yer bulmamızı kolaylaştırır." Tırmanışa göz attı. "Yukarı çıkarken büyük kayalara yapışırsak daha kolay olur. Sadece herhangi bir çatlaktan kayıp bacağınızı kırmamaya dikkat edin."

"Çok neşeli bir tablo çiziyorsun."

Kar ayakkabılarını çantalarına bağladılar. Sam anında uyluklarına kadar battı ve aslında bundan çok daha derin olduğunu biliyordu. Kayalık alanın kenarına kadar sürüklenerek ilerlediler ve büyük granit kayaların üzerine çıktılar. Bobby bir buz baltası çıkardı.

Sam de aynısını yaptı. İkisinden biri düşerse, diğeri buz baltasıyla inişini durdurmak için kazacaktı.

Bobby önden giderek yukarı doğru süründü, ellerini kendini sabitlemek için kullandı. Pürüzlü granit, karda olduğundan çok daha kolay ilerliyordu. Sam bir kayadan diğerine atlıyor, karda sürünerek yapabildiklerinden çok daha hızlı irtifa kazanıyordu. Aralarındaki mesafeyi açıp kapadıkça aralarındaki ipin gevşeyip gerilmesini izledi.

Birkaç dakika içinde, yolun dörtte birini tırmanmışlardı. Daha sonra dikleşti ve kayalar küçüldü. İlerleme biraz yavaşladı. Yolun yarısını tırmandıklarında Sam ağaçların yüksekliğinin üzerine çıktıklarında aşağıya baktı. Bulut tabakası alçakta kalmıştı ve ilk kez otuz metreden fazlasını görebiliyordu.

Yakın mesafede dik granit kayalıklar vardı. Bulutlar önlerinde örümcek ağlarından yapılmış şallar gibi asılı duruyordu. Yamaçları taze kar kaplamış, tüm kayalıklarda toplanmıştı.

Şimdi ormanın dışında, kayalıkların üzerinde açıktaydılar ve rüzgâr onlara çarpıyordu.

Neredeyse tamamen yukarı çıkmışlardı ve Sam uçurumun zirvesini görebiliyordu.

Bobby tepeye ilk ulaşan oldu ve sırt boyunca ilerlemeye başladı. Aniden çıkan bir rüzgâr Sam'i bir an için kayalara yapıştırdı. Rüzgâr daha da sert esip neredeyse dengesini bozacakken önündeki taşı kavradı.

"Wooooo!" Sam Bobby'nin şaşkınlıkla seslendiğini duydu. "Bu müthiş bir esintiydi."

Ses kesilince ikisi de doğruldu. Sam sırtın tepesine ulaşmıştı ve sırtın diğer tarafını görebiliyordu, baş döndürücü iki yüz metrelik dik bir düşüşle aşağıdaki kaya yığınının iniyordu. Yer yer sadece iki metre genişliğinde ve gevşek taşlarla dolu tepenin dar hattı boyunca yürüdüler.

Az önce tırmandıkları uçurumun kenarında bir hareket bulanıklığı parladı. Sam karanlık bir şeklin tepeye doğru sıçradığını ve Bobby'ye çarptığını gördü. Bobby haykırdı ve geriye doğru düşerek mide bulandırıcı bir düşüş yaşadı. İp anında Sam'in üzerine dolandı ve Sam ayağını kaybetti. Kuyruk sokumuna sertçe çarptı, sonra döndü

Buz baltasını tutarak karnına doğru döndü. Baltayı göğsüne doğru sıkıca tutarak ağırlığının onu kayaya doğru itmesine izin verdi. Balta gevşek toprağı sürükledi ve Sam alt bedeni uçurumun kenarından aşağı inerken bacaklarının serbest kaldığını hissetti. İpin ağırlığı onu aşağı doğru çekti. Dişlerini sıktı, dirseklerinin kenara doğru hissederken baltayı bastırdı. Sonra aniden balta tutundu ve Sam ucunda sallanarak asılı kaldı.

Orada asılı dururken aşağı bakmaya cesaret etti ve Bobby'nin ipin ucunda, iki yüz metrelik düşüşün üzerinde asılı durduğunu gördü.

Sam'in baltayı kavradığı ellerine bir şey çarptı. Otuzlu yaşlarında, uzun, siyah yün bir palto giymiş, siyah saçlı bir adamın yüzüne baktı. Adamın ağzı keskin dişlerle dolu bir gülümsemeye dönüştü. Sam'e küçümseyerek bakarken gözleri düşünceli bir şekilde parlıyordu.

Bir adam değil, bir vampir.

Vampir ayağını tekrar yere vurarak Sam'in parmaklarını ezdi ama Sam baltayı bırakmayı reddetti. Sam'in çırpınan ayakları altındaki kayalıkları tekmeleyerek duracak bir yer bulmaya çalışıyordu. Soluna baktı ve granitte bir tutamak gördü. Botunu üçüncü kez indirdiğinde Sam'in ayağı küçük bir çıkıntı buldu. Sağ eliyle baltayı bıraktı, bilek kayışının onu baltaya bağlı tutacağını biliyordu. Sol eliyle de tutamağı kavradı. Aswang'ın göğüs kaslarını deldiği yerdeki yaralar acıyla zonkluyordu.

Vampirin savaş botu zararsız bir şekilde buz baltasının üzerine indi ve geri adım attığında Sam baltayı yakalayarak kalçasına doğru savurdu. Baltanın kaslarını ısırıldığını hissetti ve saldırganı dağdan çekmeyi umarak aşağı doğru çekti. Ama vampir öne doğru atılırken, parlak mavi dikenli saçları olan bir başka kadın koşup onu yakaladı. Aşağı uzanarak baltanın başını bacağından çekip . Kadın baltayı ondan koparmaya çalışırken Sam neredeyse dengesini kaybediyordu. Baltayı kavradı ama Bobby'nin ağırlığı onu geriye doğru çekmekle tehdit . Sol parmakları tutamaktan kaymaya başladı ve granitin eldivenini yırtıp derisini kestiğini hissedebiliyordu.

Çizmesini Sam'in sol eline vurdu. Darbenin etkisiyle anında uyuştular. Elinin daha da kaydığını hissetti. Mide bulandırıcı bir hisle geriye doğru eğildi. İçgüdüsel olarak baltayı ileri savurdu ve düşerken bir taş parçasını yakaladı. Kendini uçurumla aynı hizaya geri çekti, sol eli tutunacak başka bir köşe buldu. Şimdi zirvenin hemen altında, vampirlerin ellerini ezemeyeceği bir yerde asılı duruyordu.

Sam'in kalbi göğsünde güm güm attı. Nefes almak için bir an durdu. Aşağı baktı ve Bobby'nin aşağıda sallandığını gördü.

"İyi misin?" diye . "Hiç daha iyi olmamıştım."

Sam başını yukarı kaldırdı ve iki vampirin kenara doğru eğildiğini gördü. Siyah Palto ortağına Sam'e ulaşmak ve onu yere için inebilecekleri dar bir çıkıntıyı işaret etti.

Sam kayalıklarda ilerleyebileceği başka bir yer ararken, yaratıklar sırtın tepesinden kayarak onun tehlikeli pozisyonuna yaklaştı.

KIRK BEŞ

Dean zemin katta bir tur daha attıktan sonra otoparka bakan büyük pencerelerden birinin önünde durdu. Kayak devriyesi dışarıdaydı, tekerlekli bir arabanın üzerindeki küçük bir topun etrafında toplanmışlardı. Obüsün üzerine eğilmiş olan kar bekçisi Steven'ın kapüşonlu parkasını gördü. Diğer beş kişi onun etrafında kümelenmişti ama kırmızı parkalı, çok kısa boylu altıncı bir üye daha vardı. Dean, Grace'in muhtemelen kuru giysiler giymiş olduğunu ve yeni açık hava kıyafetleri içinde onu tanıyamayabileceğini fark etti.

Kışlık ceketini ve şapkasını tekrar giyerek fırtınanın içine . Gruba yaklaşırken, kar korucusunun bir haritaya bakmasını ve ardından obüsün nişangâhlarını elle ayarlamasını izlediler. Dean onlara ulaştı. Steven görevinden başını kaldırmadı.

"Hey," dedi Dean, hepsinin dönmesini umarak. Rüzgâr sesini uzaklaştırdı ve neredeyse Steven'ın elindeki haritayı yırtıyordu.

İçlerinden biri döndü ve Dean'in orada durduğunu gördü. "Burada ne halt ediyorsun?" diye sordu. Yirmili yaşlarının başındaydı, uzun sarı saçları karla kaplanmıştı. Dean onu mürettebat odasından tanıdı.

"Hâlâ birlikte geldiğim kişiyi arıyorum. Grace."

"Burada olmamalısınız. Aşırı çığ tehlikesi var." İkinci bir adam arkasını döndü, daha önce maruz kalan kurban.

"Kaba olma Ambrose. Adam arkadaşını kaybetti," diye uyardı. Dean'e baktı. "Ben Hank. Herkes tahliye edildi."

Dean sabırsızlandığını hissetti. "Biliyorum. Yaklaşık bir saat önce birlikte yürüdük."

Hank düşünceli görünüyordu. "Doğru ya. Onu hiç görmedim."

Dean pozisyonunu değiştirdi ve grubun geri kalanının yüzlerini görebildi. Ekip odasındakilerle aynıydılar, bir de yirmili yaşlarının ortasında, kırmızı parka giyen kısa boylu bir kadın vardı. Kısa kesilmiş bakır rengi saçlarının altından, bronzlaşmış bir yüze yerleşmiş badem gözleri Dean'e bakıyordu.

Doğruldu ve obüsten uzaklaşarak ona doğru ilerledi. "Steve ateş etmeye hazırlanıyor. Susan," diye kendini tanıttı.

"Dean."

"Kayak devriyesinde yeni misin?" diye sordu ona şüpheyle bakarak. Hank konuştu. "Adam arkadaşını bulamıyor."

"Oh, Tanrım. Dağda değil, değil mi?"

Dean başını salladı. "Hayır. İster inanın ister , onu tesisin içinde kaybettim."

Susan kısa bir kahkaha attı. "Burası tam bir labirent. 'En iyi haliyle lüks kayak'. Bir sürü toplantı odası ve konukların bir şeyler içebileceği ya da ateşin başında oturabileceği yerler var. Burası boş olmadığında yani." "Herkes !" Steve aniden bağırdı ve Susan Dean diğerlerinin yanına döndü.

Kayak devriyesinden iki kişinin yardımıyla Steve obüse dört metrelik devasa bir mermi yükledi. Diğerleri uzaklaşınca Steve topun ucundan sarkan uzun bir ipi kavradı.

"Kulak koruması! Kulak zarlarınızın patlamaması için ağızınızı açmayı unutmayın!"

Obüs sağır edici bir gümbürtüyle patlarken Dean ellerini kulaklarına götürdü. Etraflarında siyah dumanlar yükseldi. Steven'ın tahmin ettiği gibi, obüsü taşıyan tekerlekli araba geriye doğru fırladı, buzun üzerinde sıçradı ve birkaç metre arkalarındaki bir kar yığınınına saplandı. Keskin duman dağılırken insanlar öksürdü.

"Tamam! Tekrar yapalım!" Steven bağırdı.

Kayak devriyesinden üç kişi hemen arabayı bulmak için kar kazmaya başladı. Onu buldular ve büyük bir çabayla sürüklenmeden kurtardılar.

Dean az önce ateş ettikleri yamaçtan yukarı baktı. Alçakta asılı duran bulutlardan başka bir şey göremiyordu. Pus ve sis dağın üzerinde sürüklenerek onu tamamen gizledi. Yerde görüş mesafesi

Yine de hava biraz açılmıştı ve teleferiğin dolandığı ve insanların atladığı yükleme alanını görebiliyordu.

"Neye ateş nereden ?" diye sordu Susan'a.

"Bazı bölgeler çığ düşmesine diğerlerinden daha yatkın. Açıkçası şu anda bunu görerek yapamayız, bu yüzden Steve haritayı kullanıyor ve obüsün nişangâhlarını elinden geldiğince ayarlıyor."

"Yani tahmin ediyor."

Gözlerini başka tarafa çevirdi ve adam onun işle ilgili ses tonuna rağmen korktuğunu görebiliyordu. "Evet. Aslında şu anda tahmin yürütüyoruz." Hank'e doğru işaret etti. "Hank iki gündür yamaçlarda, el bombaları atıyor. Oradayken küçük bir mini çığa yakalandı. Çığ onu dağdan aşağı sürüklerken yüzerek yüzeye çıkmayı başarmış ama yine de suyunu, çantasını ve pusulasını kaybetmiş. Bizi tekrar bulana kadar biraz dolaştı."

Bu dudaklarının ve yüzünün durumunu açıklıyordu.

Hank ve diğerleri obüsün yerini değiştirdiler ve Steve nişangâhları yeniden ayarlamaya başladı.

Susan Dean'ın kolunu çekiştirdi. "Hemen içeri girmen gerek. Arkadaşın neye benziyor?"

"Beş-iki. Kısa sarı saçlı. O bir korucu." "Eğer onu görürsen onu izleyebilecek bir grup insanın yanında tut." diye ekledi. Dean insanların gruplar halinde daha güvende olacağını düşünüyordu. "Beyin sarsıntısı geçirmiş olması mümkün. Bir yerlerde bayılmış olabileceğinden endişeleniyorum," dedi yalanına daha fazla ağırlık vererek.

"Tamam. Olur. Burada işimiz bittiğinde, birkaçımız içeri girip onu arayacağız."

Susan teleferiğe doğru baktı.

"Şimdi ne olacak?" Dean ona sordu.

"Bekleyeceğiz. Bakalım bu, gerilimin bir kısmını güvenli bir kanalda serbest bırakacak yönlendirilmiş bir çığı tetikleyecek mi? O zaman bazılarımızın tekrar dağa çıkıp el bombaları atması gerekebilir."

"İyi şanslar," dedi ona ve tekrar kulübeye doğru yola koyuldu.

Kapıdan geçip sıcak bir ortama girdiğinde odanın öbür ucundan bir erkek sesi duyuldu. "Dean?"

Kafasını kaldırdığında Jason'ın büyük şöminelerden birinin önünde durduğunu gördü.

"Jason!"

"! Bunu dağdan almış olmalısın diye düşündüm!" Jason, elini sıcak bir şekilde sıkarak Dean'e doğru yürüdü.

"Güven oyu için teşekkürler."

"Kahretsin, öyle demek istemedim! Neredeyse beni yakalıyordu." "Nereye gittin?"

Jason endişeyle etrafına bakındı. "Etrafta kimse var mı?" Yüzü kırmızı yaralarla kaplıydı, dudakları Hank'inkinden bile daha kötü çatlamıştı.

"Hepsi dışarıda."

"O şey gece geldi. Çullandı ve ben daha silahımı çekemedim beni yakaladı."

Dean Jason'ın parkasındaki yırtık delikleri fark etti, pençelerin Sam'in gömleğini yırttığı yerlerin aynısıydı.

"Ağaçların üzerinden uçtu, bir kulübeye doğru arı gibi süzülüyordu."

Dean şimdi kan izinin neden tamamen düz olduğunu biliyordu. "O şey beni kapının yanına bıraktı ve doğruca mutfak. Bir şeyi kontrol etmek için çaresiz görünüyordu - ya da belki bir bıçak ve çatal almak istiyordu." Neşesiz bir kahkaha attı. "Her neyse, şansımı denedim ve fırtınanın içine doğru koştum. Sonra öylece dolaştım. Kayboldum. Kayak devriyelerinden biri beni buldu ve buraya getirdi. Keşke o şeyin beni yemesine izin verseydim dediğim zamanlar oldu." Tekrar güldü. "Pek sayılmaz. Ama keşke kulübede o pisliğin bağırsaklarını çıkarıp ateşin başında kalsaydım dediğim zamanlar oldu."

"Onu bu şekilde öldüremezsin zaten."

"Adamlarınız ve silahınız nasıl? Silahı aldınız mı?"

Dean başını salladı. "Onunla buraya geliyorlar ama şu anda dışarıdalar." Başparmağını fırtınaya doğru salladı. "Grace Cumberlin'le hiç tanıştın mı?"

"O bir avcı mı?"

"Hayır. Bir korucu. Sözde. Wendigo'yla savaştığımız taşra bölgesinde devriye geziyor."

"Ne demek 'sözde'?"

"Sam bana korucu istasyonundan çıkış yapmadığını söyledi. Onu hiç duymamışlar."

"Tanıdığım tek , o aileyi bıraktığımız korucuydu." "Buraya, tatil köyüne gelmeme yardım etti."

"Peki kim o?"

Dean tek kaşını kaldırdı. "Oh."

Dean odaya göz gezdirdi. "Her neyse, minyon bir kız. Kısa sarı saçları var. Buraya gelir gelmez kıyafetlerini değiştirmeye gitti ve şimdi onu hiçbir yerde bulamıyorum. Eğer onu görürseniz-"

Dean dışarıdan bağırışlar duydu. Telesiyej alanına bakan büyük pencereden dışarı baktığında obüs ekibinin dağıldığını gördü. Kapıya koştu, kapıyı açtı ve içeriye bir bağırış çağırış girdi. Tüm kayak devriyesi binaya doğru koşuyor, bağırıyor ve içeri girmesi için el sallıyordu. Sonra hissetti. Yer sallanıyordu. Dağın tepesinden gelen donuk bir gümbürtü. Pencereler titremeye ve sarsılmaya başladı.

"Sağlam bir şeyin arkasına geçin!" Susan ona bağırdı. Kapıya ulaştı ve içeri koştular. "Çığ düşündüğümüz gibi tetiklenmedi! Bütün dağ aşağı iniyor!"

Sonra Dean diğerleriyle birlikte koşmaya başladı, odanın uzak tarafında büyük bir taş duvar ve şöminelerin olduğu bir alana doğru ilerliyordu. Büyük pencerelerin kırıldığını duyduğunda neredeyse onlara ulaşmıştı. Kayak devriyelerinden biri havada uçarak onun yanına geldi.

Grace'le birlikte dağdayken Dean bir çığın altında kaldığını, bir kar duvarının üzerine düştüğünü hayal etmişti. Ama şimdi ona çarpan kar ya da buz değildi. Havaydı. Çığın dibinden gelen güçlü bir hava tabakası ayaklarını yukarı doğru savurarak onu döndürdü. Onu yerden bir metre yükseğe fırlattı ve çırpınırken, kırılan camlardan içeri dolan çığı kısa bir an için görebildi. Telesiyej sandalyelerinin, piknik masalarının pürüzlü metallerini gördü, hepsi inanılmaz derecede hızlı hareket eden kar dalgasının içinde sallanıyordu. Dean bir pencereden fırladı ve yere çakıldı, bir an durdu. Çığın binanın köşesini süpürdüğünü görmek için tam zamanında yukarı baktı.

Hareket eden kar denizi onu yakaladı ve ayaklarının üzerinde yuvarlanmasına neden oldu. Susan'ın yüzmekle ilgili sözleri bir anda aklına geldi ve Dean karda kendini dışarı attı, olabildiğince sert tekme atıyor ve kollarını açarak yüzeyde kalmaya çalışıyordu.

Birden kar başını kaplayarak onu takla attırdı ve hangi yönün yukarı olduğunu anlayamadı. Etrafını görmeye çalıştı. Bir taraf diğerinden daha karanlıktı, bu yüzden Dean daha aydınlık olan tarafa doğru yüzdü. Keskin bir şey omuzlarını sıyırdı ve sonra yanından geçti. Nefes almaya çalıştı ama ağzına kar doldu. Öğürerek diliyle dışarı itti. Oksijen emmeye çalıştı ama hiç oksijen yoktu. Ayaklarını dışarı attı, kollarıyla yukarı uzandı ve yuvarlanan kar şelalesinden kurbağalama yüzerek çıkmaya çalıştı.

Gümbürtü vücudunu doldurdu, göğsünde gümbürdedi. Nefes alamıyordu. Havaya ulaşmaya çalışırken kollarını dışarı doğru iterken görüşü tünelleşmeye başladı. Soğuk burnunu ve ağzını doldurdu. Ciğerleri yanarken, panik onu ele geçirdi.

Sonra başı karın üzerinde patladı. Oksijeni içine çekti, ciğerleri oksijenle doldu, ona bir coşku hissi ve yeni bir enerji patlaması verdi. Daha sert tekmeledi, dik durmak için mücadele etti.

Dalgalanma onu otoparka sürükledi ve oradaki arabaları yuttu.

Gümüş renkli bir cipe doğru kafa üstü çakıldı. Son saniyede, ayakları önde olacak şekilde vücudunu döndürdü. Botu tamponun bir tarafına çarparak onu uzaklaştırdı ama karın hızı onu belinden bükerek yüzeyin altına geri itti. Dean yüzüstü dönerek bir kez daha ışığa doğru yüzdü, ciğerleri nefes almak için ağrıyordu. Panik tekrar içine çöktü ama Dean kendini düşünmeye zorladı. Sırt üstü yattığını düşünene kadar karın onu çevirmeye devam etmesine izin verdi. Tekme attı ve sırtüstü yüzdü, yüzüstü dönene kadar karın onu döndürmeye devam etmesine izin verdi. Şimdi yüzeye çıkmak için tüm gücünü kullanıyordu. Başı tatlı, temiz havaya doğru kırıldı. Duyabildiği tek şey uğultu ve metalin bükülürken çıkardığı seslerdi.

Çığ arabaları kaldırdı ve ön camları parçaladı.

Sonra hareket yavaşlamaya başladı. Dean tüm vücudunu kardan kurtarmaya çalışarak yüzmeye devam etti. Hâlâ beline kadar derindeydi.

durma noktasına geldi. İlk başta bacaklarını çekip çıkarabileceğini düşünerek rahatladı ama kar beton kadar aşılmaz bir güç haline gelmişti. Dean ellerini serbest bırakmayı başardı ve bacaklarını ve kalçalarını ezen karı olabildiğince sert bir şekilde itti. Kaldıraç gücü yoktu.

Rüzgâr etrafında uğulduyordu ve Dean ilk kez kulübeye doğru baktı. Gördüğü şey artık bir binaya pek benzemiyordu. Bükülmüş keresteler ve harap olmuş pencerelerin boş çerçeveleri paramparça olmuş binanın kalıntılarından dışarı fırlamıştı. Batı duvarı ve çatının bir kısmı ayakta kalmayı başarmıştı ve Dean içeriye açılan bir kapı gördü. Bütün kırık pencerelerden karlar dökülüyordu. Doğu tarafı o kadar şanslı değildi. Çatı çökmüş, merdivenler devrilmişti. Mucizevi bir şekilde bir giriş hâlâ asılı duruyordu, üzerinde devasa bir avize sallanıyordu.

Etrafında dönmeye çalışarak, park yerinde obüsün kurulduğu yere baktı. Artık ondan hiçbir iz yoktu ve oraya park etmiş olan arabalar tamamen gömülmüştü.

"Burada biri var!" Dean kulübenin yakınlarından Susan'ın sesini tanıdı. "Bir kürek getirin! Beni duyabilen herkes çığ alıcı-vericilerini açsın!"

Dean vücudunun alt kısmını kurtarmak için tekrar çırpınırken birkaç metre ötede karın içinden çıkan soluk bir el gördü. Zayıfça sallanıyordu. Dean o kişinin boğulmakta olduğunu ve sadece birkaç dakikalık ömrü kaldığını biliyordu.

Yenilenmiş bir güçle, kendini kurtarmak için umutsuzca belini kazmaya başladı.

KIRK ALTI

Sam uçurumun yüzünde yana doğru kayarak solunda bir tutamak buldu. Ayaklarını tünediği küçük dudağın başka bir bölümüne taşımadan önce buz baltasıyla tutunduğu yeri sıkıca kavradığından emin oldu. Eğer balta olmasaydı, Sam'in tutunduğu yerin uçurumdan kopacağından ve Bobby'yi de beraberinde götürerek ölüme düşeceğinden hiç şüphesi yoktu.

Aşağıda Bobby ipte sallanıyordu, artık sallanmıyordu ama kaya duvara tutunamayacak kadar uzaktaydı. Ağırlığını Sam'den alıyordu.

"Kayaya yeterince yaklaşamıyorum!" Bobby bağırdı. "Ona doğru sallanmam için yeterince iyi bir tutuşun var mı?"

Sam sol elinin acınası bir şekilde yapıştığı dar, küçük dudağı hissetti. Ayak parmaklarını kayadaki küçük deliklere sokmuştu ama bir ya da iki santimden fazla değil. Üzerine binen ağırlık konuşmasını zorlaştırıyordu.

" sanmıyorum, Bobby. Sakın deneme!" diye .

Vampirler Sam'in hemen yukarısında ve sağında bir çıkıntıya doğru ilerlemişlerdi. Erkek onu aşağı indirirken dişi yaklaştı. Dişi tekme yi savurdu ve Sam'in yüzüne bir darbe indirdi. Burnunda acı patladı, görüş alanında yıldızlar patladı.

Tekrar tekmeledi, bu kez buz baltasını yerinden oynatmaya çalışıyordu. Ayakkabısı Sam'in baltayı kavradığı yere sertçe indi ve Sam baltanın biraz kaydığını hissetti. Baltayı kayaya sapladığı yerden aşağıya bir çakıl taşı yağmuru yağdı. Kadın tekrar tekmeledi ve Sam solunda ilerleyebileceği başka bir yer aradı. Yaklaşık iki metre ötede bir delik buldu, parmaklarını küçük yarığa soktu, sonra ayaklarıyla başka bir tün ek için etrafı yokladı. Baltayı tekrar tekmeledi ve bu sefer balta o kadar hızlı bir şekilde dışarı doğru hareket etti ki Sam'in kalbi göğsünde çarpmaya başladı. Çünkü

yarıktan dışarı kaydı, yukarı ve soluna doğru salladı. Dişli uç kayadaki bir çatlağa girdi ama Sam'in ağırlığını taşımaya yetmedi. İpin aşağı doğru inanılmaz kuvvetine karşı zorlandı.

Aradığı sol ayağı küçük bir kaya parçası bulup üzerine basarken, sol eli her şeyle küçük yarığı kavradı. Sadece parmakları ve iradesi onu uçurumun yüzeyinde tutuyordu. Baltayı tekrar savurduğunda, bu sefer içine batmak için daha büyük bir yarık bulduğunda tutuşunun kayacağını hissetti. Baltanın tuttuğunu hissetti ve sağ ayağını sol ayağına yaklaştırdı.

Şimdi sağ üst tarafındaki çıkıntıda duran vampirlerin ulaşamayacağı bir yerdeydi. Kendini biraz daha güvende hissediyordu.

"Tamam, Bobby. Salla!" diye bağırdı.

Kendini harekete hazırladı, kalbi hızla çarpıyordu, sonra Bobby'nin ivme kazanarak ileri geri hareket etmeye başladığını hissetti.

Aşağı baktığında eski dostunun karşılaştığı zorluğu gördü. Sam'in tutunduğu tepeye yakın kayalıklar, küçük de olsa el ve ayak parmaklarının girebileceği deliklerle doluydu ama Bobby'nin asılı kaldığı yerde sadece uzak geçmişte bir buzul tarafından aşındırılmış pürüzsüz granit vardı.

Vampirler uçurumun yamacından yukarı çıkıp tepeye döndüler ve aşağı inmek için başka bir yol aramaya başladılar. Bobby aşağıdaki ipte ağır ağır sallanıyordu ve Sam uçurumun yüzüne çarptığında ağırlığın sarsıldığını hissetti.

"Allah kahretsin!" Bobby küfür etti, kavrayan elleri tutunacak bir şey bulamıyordu.

Parmakları ve ayakları granit üzerinde herhangi bir yarık izi aramak için kazıyarak tekrar sallandı. Sam ağırlığa karşı dişlerini sıktı, sol parmaklarının kaymaya başladığını hissetti. Bobby altında bir sarkaç gibi sallanırken yeniden ayarlayamazdı. Bu onları kayadan koparabilirdi. Sıkı tutunmak, Bobby'nin bir şeylere tutunmasını ummak zorundaydı.

Bobby üç kez daha ileri geri sallandı, her seferinde kayaya çarptı ve tutunamadı.

Sam ipin çekimine karşı zorlanarak, "Ayarlamam gerek," diye seslendi.

Bobby sallanmayı yavaşlattı ve Sam ileri geri hareketin düz bir ağırlığa dönüştüğünü hissettiğinde parmaklarını küçük yarıktan yeniden ayarladı.

Yüzüne küçük taşlar yağdı ve başını kaldırıp baktığında Siyah Palto'nun ortağını dik bir kaya parçasının üzerinden aşağı indirdiğini gördü. Bir saniye sonra Sam'in suratına bir tekme daha atacak ve onu kayalıklardan aşağıya savuracaktı.

KIRK YEDİ

Dean çileden çıkarıcı bir yavaşlıkla elleriyle belinin ve kalçalarının etrafındaki karı kürekle .

Kulübenin yakınındaki Susan'a doğru bağırdı. "Burada bir tane daha var!" Ama Susan dönmedi. Ona el salladı ama Susan başka birini çıkarmakla meşguldü ve onu duyamadı. Dean etrafta başka birini aradı ama Susan dışarıda ve hareket halinde görebildiği tek kişiydi. Bu adamı kurtarmak ona kalmıştı.

Çıplak parmaklar yardım istemek için esnedi.

"," diye bağırdı Dean, adamın duyup duymadığından bile emin değildi.

Onu.

Uyluklarının üst kısmına kadar kazdı ve kar kustu. kendi etrafında. Sol dizine ulaştı ve aniden bacağını kaldırılabildi. Bacağını kardan kurtardı, sonra da diğer bacağını çıkarmak için oluşan deliği kullandı. Kendini kaldırıp dışarı attı ve sendeleyerek onu kavrayan ele doğru yürüdü.

Gömülü adama orada olduğunu bildirmek için parmaklarını sıktı ve kazmaya başladı. Ama bunu elle yapmak çok yavaştı. Hemen bir kürek bulması gerekiyordu. Yerini işaretlemek için parkasını çıkaran Dean, karın içinden çıkan bir ayağın üzerine çömelmiş olan Susan'a doğru koştu.

"Bir küreğe ihtiyacım var," dedi ona.

Aceleyle kazdı, kurbanın başını bulup biraz hava almasını sağlamaya çalıştı. Yukarı bakmadan solunu işaret etti.

"Şuradaki paketi dene."

Mavi bir çığ kontrol çantası karın üzerinde yan yatmıştı. Dış tarafına tutturulmuş küreği kaptı. Doğrulurken, birkaç metre ötede, fırtınanın içinde karı kazmakta olan Jason'ı gördü.

Dean arkasına döndü ve beyazlar içinde ceketinin rengini buldu. Kaydırağın genişliğini gördüğünde yeri işaretlemeyi akıl ettiği için minnettar oldu, yoksa adamı bir daha bulamayabilirdi.

Geri koştu, adamın parmaklarını tekrar sıkarak ona söyledi. Ama bu kez parmaklar geri çekilmedi. Dean adamın kafasının nerede olması gerektiğini tahmin etti ve aşağı doğru inmeye başladı. Başka bir el buldu ve ondan yukarı doğru çalıştı. Omzunun üzerinden kürek üstüne kürek atan Dean, parmakları uğuldayan rüzgârda uyuşurken kazabildiği kadar hızlı kazdı. Karın içinde kahverengi bir saç tacı bulunduğunda küreği yanına koydu. Elleriyle yüzün önünü kazdı, parmakları alnın ötesine uzandı ve burnun ve ağzın önünde biraz boşluk açtı. Yüksek sesli bir nefes alışla ödüllendirildi. Adam başını kaldırdı ve Dean onu hemen Hank olarak tanıdı, maruz kalma yüzünden acı çeken kayak devriyesi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Hank. "Kollarımı serbest bırakın. Siz diğerlerine yardım ederken ben de yolun geri kalanını kazarak çıkacağım."

Dean başını salladı, küreği tekrar kaptı ve Hank'in kollarını ve gövdesini çıkardı.

"Bundan emin misin?" diye sordu küreği uzatırken. "Çıkabilir misin?"

"Olumlu."

Dean ayağa kalktı. Kulübenin kapısının yanında Susan hâlâ botun sahibi olan adamı kurtarmaya çalışıyordu. Dean yardım etmek için yanına koştu. Adamın yüzünü kurtarmıştı. Bu Steven'dı, kar bekçisi. Hâlâ nefes alıyordu.

Elini uzatıp Dean'in donmuş eline bir elektronik cihaz tutuşturdu. "Bunlardan birini nasıl kullanacağını biliyor musun?"

Dean kırmızı plastik kasayı ve küçük LCD ekranı inceledi. "Bu da ne böyle?"

"Bu bir çığ işaret vericisi. Alıcı moduna geçirin ve kayma alanını tarayın. Sinyal verici takan gömülü birine yaklaşırsanız yanıt verecektir."

Dean yere düşmüş bir paketten başka bir kürek aldı ve alıcı-vericiyi eline aldı. Alıcı moduna geçerek ekranı okudu.

yönünü ve herhangi bir işaret sinyaline olan uzaklığını gösterdi. Kendisi ve Hank o tarafa sürüklendiyse başkalarının da sürüklenmiş olabileceğini düşünerek önce kulübenin önünden dolaştı. Hank'in öfkeyle kendini çıkardığı yerin yaklaşık yirmi metre solunda bir sinyal aldı. Dean LCD ekrana baktı, bulunduğu yere yaklaşıyordu.

"Bir tane buldum!" Dean bağırdı.

Kürekle kazmaya başladı, insanların gömülmesinden bu yana ne kadar zaman geçtiğinin farkındaydı. Çok fazla zaman. Eğer bu kişinin bir hava cebi yoksa, muhtemelen çoktan ölmüştü.

"Geliyorum!" Hank bağırdı. Hâlâ kalçalarını çıkarmaya çalışıyordu.

Dean kürekle kazarken gözleri karın parlak beyazlığında acımaya başlamıştı. Rüzgâr kulübenin kenarlarından esiyor ve beraberinde ısıracı bir soğuk getiriyordu. Dean içinde kol olmayan bir ceketin kolunu buldu. Ceket kenara çekip altına baktı. Kolunu ceketin gövdesine kadar takip etti ve içinde sert bir şey hissetti. Etrafındaki karı temizledi ve bunun bir adamın göğüs kafesi olduğunu fark etti. "Dayanın!" Dean bağırdı. Yanlara, başa doğru ilerledi ve adamın yüzündeki karı nefes almasına yetecek kadar temizledi. Ama adam nefes almıyordu.

"Hey," diye bağırdı Dean. Adamın gözleri kapalıydı. Dean onu Hank'in obüsü sürüklenmeden çıkarmasına yardım eden kayak devriyelerinden biri olarak tanıdı. Ciğerlerinin genişlemesi için adamın göğsünün etrafını kürekle sardı.

Birden Hank yanında belirdi. "Bu Bill," dedi. "Dikkat et." Eğildi ve Bill'in hava yolundaki buz parçasını temizledi. Sonra iki dakika boyunca kalp masajı yaptı. Dean etkilenmişti. Hank yok edilemez gibi görünüyordu. Bill öksürdü ve Hank'in üzerine su kustu. Hank koluna bir tokat attı. "İşte böyle! Başardın!"

Bill güçsüzce güldü. "Ne yolculuktu ama! Tek ihtiyacım olan kayaklarımı."

Hank ayağa kalktı. Kulübeden biri bağırdı. Bu, kalan tek kapıdan çıkan dağ yöneticisi Don'du. Don'un sözleri rüzgârla savruluyordu ama Dean onun kayak devriyesi ekibinden iki kişinin içeride güvende olduğunu söylediğini anlamayı başardı: "Scott" ve Dean'in yakalayamadığı bir isim.

"Ambrose!" diye bağırdı Hank, aşırı koruyucu kayak devriyesinin yokluğunu fark ederek. Bozulmuş kar parçasını taradılar.

Don'un yardımıyla Susan Steven'ı kazıp çıkarmayı bitirdi. Sonra aceleyle gelip Bill'den uzaktaki sıkıştırılmış karı temizlemeye başladılar.

Dean etrafına bakındı ve sonra Ambrose'u gördü. Ya da ondan geriye kalanı. Çığ onu otoparktaki bir güvenlik direğine doğru sürüklemişti. Dean'in görebildiği kadarıyla, dört çarpı dörtlük bir kamyon ona çarpmış ve ardından Ambrose'un vücudunun yarısını da beraberinde götürmüştü. Üst yarısı karların üzerinde yatıyor, görmeyen gözleri gri gökyüzüne bakıyor, alt yarısı ise kanlar içinde, yarısı yıkılmış kamyonun önüne gömülmüş halde yatıyordu.

Dean onu Hank'e göstererek, "Sanırım Ambrose'u buldum," dedi.

Hank karların üzerine oturdu. "Oh, Tanrım."

Susan o tarafa doğru yürümeye başladı ve Dean de ona katıldı. Boş gözlerle önüne bakıyordu, yüzü gevşemişti. Ambrose'un gövdesine ulaştığında uzandı ve eldivenli bir elini onunkinin üzerine koydu. Çenesi kırılmış ve kafa derisinin bir kısmı kopmuştu. Karın üzerine kan damlıyordu. Yüzüne dokunmak için eğildi ve Dean onun omzuna rahatlatıcı bir el koydu. Çığda çalkalanan bir şey ceketinin arkasını yırtmış, kumaşta uzun yırtıklar açmış olmalıydı. Deliklerden kan sızıyordu.

Dean daha yakına eğildi ve altındaki derinin yırtık olmadığını gördü. Delinme izleri Ambrose'un sırtının alt kısmını, böbreklerinin üstünü kaplıyordu. Ceketteki yırtıkları araladı ve Ambrose'un ciğerlerinin kaburgalarından omurgasına doğru emildiğini gördü. Dean keskin bir nefes alarak etrafına bakınıp aswang'ı aradı. Eliyle baharat kabını yokladı ve parmakları kabın etrafına dolandı. Hâlâ ceketinin içinde olduğuna inanamıyordu.

Kör edici karda, otoparkın sadece kırk metre kadar dışını görebiliyordu. Çığ, durduğu yerden yaklaşık yirmi metre ötede durmuş, uzak taraftaki arabalar hava kütlesi tarafından patlatılmış ama gömülmemişti.

Safra ve idrar kokusu rüzgârda etrafına yayılıyordu. Baharatla ıslatılmış mermilerin bulunduğu 45'liğini çıkardı ve ateş etmeye hazırlandı.

"Çığın ona ne yaptığına bak," dedi Susan. "Onu paramparça etti."

Hank de onlara katıldı. Don yanlarına kadar yürüdü ve ciddiyle arkadaşlarının manzarasını seyretti.

Hank Don'a, "Kayak devriyesinin tüm üyeleri sayıldı," dedi.

Dean etrafı tekrar taradı ve Ambrose'un bacaklarından yaklaşık on adım ötede karda başka bir kan lekesi gördü. Ona doğru yürüdü. Başka bir elektrik direğinin yanındaki karda leke vardı. Dean oraya ulaştığında direğin uzak tarafında bir şeyin tımlandığını duydu. Direk genişti, neredeyse üç fit, arkasına saklanmak için bolca yer vardı.

Dean silahını kaldırdı, doğrulttu ve daire çizdi. Karşı tarafta tanıdık bir figür duruyordu. Siyah kapüşonu hâlâ yüzünü sıkıca sarıyordu ama bu kez Dean onu açıkça görebiliyordu. Bu Aces and Eights Saloon'dan Jimmy'ydi, avda onlara katılmaya çok hevesli olan barmen. Bir eliyle kan akan üst kolunu tutuyordu. Gerçi yara çığdan değildi. Dean'in onu takip eden kişiyi vurduğu yerde bir kurşun yarası vardı.

"Jimmy?" Dean söyledi.

Jimmy'nin gözleri düşünceli bir şekilde parladı. Ağzını açtı, dişleri uzadı ve keskinleşti. Dean belindeki kılıftan Bowie bıçağını çıkardı ve Jimmy ona hırlayarak direktten uzaklaştı. Ani ve güçlü bir rüzgâr üzerlerine doğru eserek dengelerini bozdu. Karın üstünden çığlık atarak kör edici bir kar fırtınası gönderdi. Dean Jimmy'nin kulübeye doğru uzaklaştığını gördü. Rüzgârda sendeleyerek onun peşinden koştu.

"İçeri girmeliyiz!" diye bağırdığını duydu Don.

Kulübeden bağırma sesleri geldi ve Dean koşarken Grace'in kapının yanında durmuş Jason'la tartıştığını gördü. Jason onun üzerinde yükselmiş, öfkeyle onu işaret ediyordu ve o da meydan okurcasına bağırarak karşılık veriyordu.

Dean yorgun bedenini daha hızlı koşturmayla zorladı. Jimmy Grace'e doğru koştu ve Jason'ı sertçe iterek karda yere düşürdü. Sonra çizmesini Jason'ın kafasına indirdi ve Grace'i yakalayarak kapıdan kulübeye doğru itti.

"İçeri girin! Sağlam bir şeyin arkasına geçin!" Don hâlâ Dean'in ilerisinde bir yerden bağıırıyordu. Dean dağ yöneticisinin nerede olduğunu seçemiyordu.

Birdenbire koşmak neredeyse imkânsız hale geldi. Altındaki zemin sarsıldı. Rüzgâr daha da yükselerek etrafında dönmeye ve kulübeyi gizlemeye başladı.

Bağrıışmalar duydu ve onları takip etti. Binanın gri gövdesi önünde yüzüyordu. Ayaklarının altındaki kar kaymış, ilerlemesini imkânsız hale getirmişti.

Don'un "Bir tane daha saldı!" diye bağırdığını duydu. "İçeri girin!"

Kör edici kar fırtınasında Dean kayak devriyesinin kulübeye doğru koştuğunu görebiliyordu. Susan'ın kırmızı parkasını gördü ve fırtınada ona odaklandı. Ayağı takıldı, kulübenin merdivenlerine ulaştığını fark etti ve hızla merdivenleri çıktı. Don kapıda durmuş insanları içeri alıyordu.

"Zamanımız yok!"

Dean kulübenin yıkıntılarına girdiğinde Jimmy'nin Grace'i aşağıdaki mürettebat odalarına açılan ve sadece çalışanların girebildiği kapıdan sürüklediğini gördü. Etrafta Jason'ı aradı ama göremedi. Sonra çalışan kapısına yöneldi ve kapıyı açmaya çalıştı.

Büyük bir şok dalgası binayı vurduğunda beton merdivenlerden aşağı inmek üzereydi. Merdiven boşluğunun uzak tarafına çarptı, sonra ayağını kaybetti ve tökezledi, giderken korkuluklara tutundu. Dibe vurmadan önce kendini yakaladı. Bütün bina sanki biri onu çamaşır makinesine atmış gibi sallanmaya ve sarsılmaya başladı. Dean metal korkuluklara tutundu. Tuğlalar gevşeyerek üzerine yağdı ve başının üzerinde kırılan devasa kirişlerin çığlıklarını duydu. Sonra tavan çöktü. Dean öne doğru savruldu, başı tozlu tuğla yığınının çarptı. Altındaki zemin yukarı bükülürken diğer insanların çığlıklarını duyabiliyordu ve sonra duvar üzerine kapandı, tavanın tüm ağırlığını sırtına doğru ezerek onu sıkıştırdı. Ciğerlerindeki havanın sıkıştığını hissetti ve kavrayan parmakları önüne düşen kaba bir ahşap kirişi buldu.

Kükreme sağır edici bir hal aldı. Binanın her sarsıntısı ve yukarı doğru itiş Dean'in vücuduna çarpan molozlar gönderiyordu. Dean bir türlü

bir nefes. Yakınlarda bir yerde bacağı için çığlık atan bir kadının ve çığın durması için yalvaran bir adamın sesini duyabiliyordu.

Ama gürleyerek devam etti, Dean'in tüm dünyasını ele geçirdi, onu boğdu.

Onu.

KIRK SEKİZ

Aşağı doğru büyük bir çekiş altında zorlanan Sam parmaklarını çıkardı ve hareket etmek için daha alçak bir nokta bulmaya çalıştı. Kayayı yokladı ve yaklaşık bir ayak aşağıda onları sıkıştıracak bir çatlak buldu. Sonra vücudunu aşağıya doğru bıraktı ve sağ ayağıyla tutunacak bir yer aradı. Çizmesini sert granitin üzerinde sıyrarak küçük bir kaya parçası buldu. Ağırlığını onun üzerinde denedi ve tuttu. Sonra sol ayağını aşağı doğru hareket ettirdi, sırtını çeken acı verici ağırlığın onu çok uzağa çekmesine izin vermemeye çalışıyordu. Küçük bir kaya çıkıntısı hissetti ve sol ayağını onun üzerine koydu. O da tuttu. Baltayı dikkatlice yerinden çıkardı, göğsünün sağındaki bir yarığa nişan aldı ve dişli tarafını içeri soktu. Çekiştirdi ve balta saplandığı yerde kaldı.

Üzerine daha fazla toprak ve küçük taşlar döküldü. Dişi vampirin botları artık ona ulaşamıyordu. Lanet okudu.

"Beni yukarı çekin!" diye bağırdı. "Çok alçakta."

Küçük zaferler, diye düşündü Sam. Kayalıklara tutunmuş, gücünün her geçen dakika azaldığını, kollarının ve bacaklarının kas yorgunluğundan titremeye başladığını hissediyordu.

Şu anda içinde bulundukları gülünç durum, ne Sam'in ne de Bobby'nin dövüşemeyeceği, sadece küçük savunma hamleleri yapabileceği anlamına geliyordu. Ve Sam sonsuza dek dayanamayacağını biliyordu. Vampirler de bunu biliyordu. Tepenin zirvesinde durmuş, aşağıya bakıyor ve sırtlıyorlardı. Belki de aşağı inip Sam'in işini bitirmelerine hiç gerek kalmayacaktı.

Sam yukarı tırmanmaya karar verdi, vampirlerin aşağı inip onu tekmelemelerine izin vermeyecek bir yol izleyerek soluna doğru ilerledi. Eğer ona ulaşmaya çalışırlarsa, Sam'in kayaya tutunurken düştüğü duruma düşeceklerdi ve Sam bunu riske atmayacaklarını tahmin ediyordu. Bu şekilde o tepeye ulaşana kadar ona saldıramayacaklardı.

Sol elini yarıktan çıkardı ve başka bir tutamak bulmak için etrafına bakındı. Bir tane bulunca ayaklarıyla onu takip etti. Sonra Bobby'nin ölü ağırlığını çekerek kendini yukarı doğru kaldırdı. Parmak kemikleri kırılacakmış gibi hissediyordu ama dayanmaya devam etti. Buz baltasını dışarı ve içeri salladı, kayadaki yeni bir kuytu yeri ısırdı. Kendini yukarı doğru sürüklemeye devam etti, bulabildiği yerlerde tutamaklar ve tutamaklar buldu, buz baltasını salladı, hem kendisini hem de Bobby'yi destekleyecek kadar sıkıca sıkıştırdı.

Bobby sessizleşmişti. Sam bütün dikkatini onları uçuşunun yamacından yukarı çekmeye verdi, her seferinde bir küçük adım, bir tutamaktan sonra bir başka tutamak. Rüzgâr etrafında uğulduyordu ama en azından kayanın bu tarafında biraz korunaklıydı. Yukarı doğru istikrarlı bir şekilde ilerledi, her seferinde sırtın tepesini göreceğini düşündü, ancak daha fazla kaya yüzüyle karşılaştı.

Sonra, yukarı doğru bir sonraki hamlesiyle ona ulaştı. Sırtın üzerinden diğer taraftaki vadiyi dolduran bulutları net bir şekilde görebiliyordu.

Yüzüne gelen kör edici bir tekme başını geriye attı. Burnundan akan ve ağzına dolan kanla birlikte parlak yıldızlar parladı. Sam sol eliyle uzanıp vampirin bacağını yakalamaya ve onu uçuşundan aşağı atmaya çalıştı. Ama ikisi de mesafelerini koruyarak tepenin zirvesinde görüş alanının hemen dışında kaldılar. Sam'in arayan eli bir çizme aradı.

Mavi Sivri'nin topuğu kafasının arkasına saplandı. Kara Palto elini aşağıya sarkıtarak baltanın başını yakaladı ve kıvrarak kurtardı. Sam'in kafasının arkasına bir tekme daha atarak yüzünü keskin granite çarptı. Alnındaki kesikten akan kan gözlerine damlayarak görüşünü bulanıklaştırdı. Kadın onu tekrar ve tekrar tekmeledi. Adam sol eliyle uzanıp çizmesini yakaladı ama kadın onu çekip aldı, sonra topuğuyla kafasının arkasına vurarak yüzünü bir kez daha sivri kayaya çarptı.

Sam baltanın tutunduğu yerden kurtulduğunu hissetti ve sol eliyle umutsuzca kaya duvara uzanırken sağ eliyle onu tekrar sıkıştırmaya çalıştı. Kafasına inen bir başka hızlı tekme onu şaşırttı. Buz baltasının elinden kaymaya başladığını hissetti. O can simidine tutunmaya çalışırken, dişi vampir onu şiddetle sağa çekti ve sol elini tuttuğu yerden kurtardı. Düşmeye başladı.

Geriye doğru, ayakları onu ve Bobby'yi yukarıda tutan tek şeydi. İpin ağırlığı amansızca aşağı doğru çekiliyor ve Sam'in eli granit yüzeyde tutunacak bir şey arıyordu.

O ve Bobby öleceklerdi.

Birdenbire ipin üzerindeki ağırlık kayboldu. Sam Bobby'nin bağırdığını duydu, sesi uzaklaşıyordu. Sam'in kolları uzandı, graniti kazıyarak dişli baltayı kayalıkların kenarından aşağıya indirdi. Sonra yakalandı. Sam'in sol eli tutunmak için çabaladı ve ayaklarını uçuruma doğru uzattı, ikisi de tutunacak bir yer buldu. Duvara yapıştı, nefesi kesik kesik geliyordu.

Gözlerini kırpıştırarak aşağıya baktı. Yaşam halatının ucu gevşemişti. Bobby ipi kesmişti. Aşağıda dik uçurum yüzü uzanıyor, iki yüz metre aşağıda bir kaya yığınıyla son buluyordu. Karla kaplı birkaç çıkıntı göze çarpıyordu ama Bobby'yi bunların hiçbirinde göremedi.

"Bobby!" Sam bağırdı. "Bobby!"

Bir rüzgâr çığlık atarak sırtın etrafından dolandı ve onu kayaya sıkıştırdı. Kimse cevap vermedi.

Yukarıda, vampirlerin kahkahalarını duydu.

KIRK DOKUZ

Dean yavaşça kendine geldi. Nerede olduğunu tam olarak hatırlayamıyordu ve vücudunu hareket ettirmeye çalıştı ama bir şey üzerine bastırarak bunu imkânsız hale getirdi. Zar zor nefes alabiliyordu. Hava emmeye çalıştığında anında öksürük krizine girdi. yoğun bir şekilde tozlar uçuşuyor ve havaya garip bir kırmızı sis yayılıyordu.

Karanlıkta tam karşısında, umutsuzca çarpık bir kapının üzerinde kırmızı bir 'çıkış' işareti parlıyordu. Kapının önünde kırık tavan döşemeleri ve sıva tozuyla birlikte ağır kirişler uzanıyordu. Kablolar öbekler halinde aşağı sarkıyor, kıvılcımlar saçıyor ve sallanıyordu.

Dean hatırladı. Başka bir çığ daha olmuştu.

Yüzüstü yatıyordu, sırtının üst kısmında ağır bir şey vardı. Görmek için boynunu çevirmeye çalıştı ama başaramadı. Yakınlarda biri inledi.

"Alo?" dedi, alçı tozu tükürerek.

Bir adam mırıldanmaya ve usulca yalvarmaya devam etti.

Yanında bir şeyin hareket ettiğini duyabiliyordu ama bunun kayan bir enkaz mı yoksa sürünen biri mi olduğunu anlayamıyordu.

"Biz öldük, biz ," diye mırıldandı adam.

Dean ona, "Hayır, değiliz," dedi ve tekrar öksürmeye başladı.

Sarsıntı yatıştığında, kaldıraç olarak kullanabileceği bir şey var mı diye etrafına bakındı. Birkaç metre ötede bir inşaat demiri parçası çimento molozu yığınının yaslanmıştı. Dean'in sol kolu serbestti ve inşaat demirine uzandı. İlk başta parmaklarının ucuyla zorlukla sıyırabildi ama onu biraz daha yaklaştıracak kadar kavramayı başardı, sonra da düzgünce kavradı. Üstündeki bir şey inledi ve kayarak onu daha da sert bir şekilde aşağı itti.

Adam usulca inledi.

"Hey, dostum," diye seslendi Dean. "Boş musun? Bana yardım edebilir misin?"

Ama adam ağlamaya devam etti.

Bir inilti daha karanlığı doldurdu ve Dean sırtındaki enkazın tekrar kaydığını hissetti. Ama bu kez ağırlık hafifledi. Birden derin bir nefes alabildi. Bacaklarıyla iterek enkazın altından başardı. Kendini kurtardığında doğrulup arkasına baktı. Yukarıdan gelen taş duvarın bir kısmı merdivenin üzerine çökmüştü. Devasa bir girişin bir ucunun altında kalmıştı. Neyse ki girişin diğer ucuna daha fazla enkaz düştüğü için giriş üzerinden kalkmıştı.

Ayağa kalkmaya çalıştı ama sadece çömelebildiğini fark etti. Tavan etrafına çökmüştü. Ağlayan adamın sesini takip etti. Dean onu ilk çığdan çıkarılmasına yardım ettiği Bill olarak tanıdı. Alnında büyük bir kafa yarası vardı. Gözleri odaklanmamış ve cam gibiydi. Dean ceketini sıkıca katladıktan sonra yaranın üzerine bastırdı.

"Burada başka kimse var mı?" Dean bağırdı. "Jason!"

Sadece kabloların kıvılcımını ve yakınlarda bir yerden damlayan suyu duyarak dinledi.

Bill'e yaranın üzerine baskı yapmasını söyledi ve karanlıkta uzaklaştı. Dean enkazın üzerinden sürünerek ve alan izin verdiğiğinde eğilerek yürüyerek komşu odaya girdi. Çığ kontrol ekibini ilk gördüğü yer soyunma odasıydı.

Bir duvar tamamen çökmüş, dolaplar odanın ortasındaki bankların üzerine devrilmişti. Birini koruyacak kadar büyük bir boşluk bırakmıştı. Dean eğildi ve içeri baktı. Kırmızı acil durum ışığı yanmıştı ve dar alanda iki bedenin şekillerini seçebiliyordu.

"Hey," dedi.

Bir el ona doğru uzandı ve o da kavradı. Yavaşça çekerek kişiyi dışarı sürükledi. Bu Steven'dı, kar korucusu.

"Sağ ol dostum," dedi. "Hank'i dışarı çıkarabilirim. Orada benim yanımdaydı. Sanırım ikimiz de iyiyiz."

Dean başını salladı ve enkazın içinden sürünerek ilerlemeye devam etti. Mürettebat soyunma odasının ötesinde ekipman odası vardı. Dean hareket etti.

Çömelerek ona doğru ilerledi. Çığ düştüğünde üst katta olan herhangi birinin hayatta kalıp kalamayacağını merak etti. Don'un son anda buraya koşup koşmadığını merak etti ama nedense zamanında yetişebileceğinden şüpheliydi.

Dean ekipman odasına doğru ilerlerken Steven ve Hank soyunma odasından çıktılar ve Bill'e doğru sürünerek uzaklaştılar. Dean onlara "Herkes bir arada kalmaya çalışmalı," dedi.

Steven şaşkınlık belirtileri göstererek başını .

Dean Bill'in koridorda yankılanan sesini duyabiliyordu. "Hey, ahbap. Arabamı gördün mü? Dışarıda park halindeydi. Muhtemelen daha sonra dışarı çıkıp etrafı gezeceğiz."

Hank cevap verdi, sesi gergindi. "Bunu yapacağız."

Ekipman odası canlı kablolarla dolu dar bir koridorun sonundaydı. Dean içeri girmeden önce başka odalar aradı ama insanların binanın çöküşünden kurtulmuş olabileceği başka bir yer göremedi.

Sonunda canlı kablolardan uzak durarak koridorda ilerledi. Ekipman odası harabeye dönmüştü. Parçalanmış kayalar ve snowboardlar, belli bir açıyla aşağı inen çökmüş tavandan dışarı sarkıyordu. Bir kısmı hâlâ duruyordu ve üçgen bir alan oluşturuyordu.

Karanlığın içinde hareket eden iki şekil gördü ve yaklaştı. Bir adam yerde yatıyordu ve bir şekil onun üzerine eğilmişti. Adam aniden acı içinde bağırdı ve Dean Jason'ın sesini tanıdı. Yaklaştı ve Grace'in adamın üzerine eğildiğini gördü, sırtı Dean'e dönüktü. Kan ellerini ve Jason'ın göğsünü ıslatmıştı. Başını adamın üzerine eğdi ve adam çığlık attı.

Dean ceplerini karıştırırken eli baharat karışımının etrafına dolandı. "Hey!" diye bağırdı.

Grace arkasını döndüğünde Dean karışımdan büyük bir sıçrama yaparak Grace'in suratının tam ortasına isabet ettirdi.

ELLİ

Grace uzandı ve tek koluyla yüzündeki sıvıyı sildi. "Tanrım, Dean! Ne halt ediyorsun sen?"

Dean yaklaştı. "Ne yapıyorsun?"

"Şoka girmeden önce onu stabilize etmeye çalışıyoruz."

Dean çömelerek onlara doğru ilerledi, hâlâ ayakta duramıyordu. Jason'ın karnının keskin bir şey tarafından parçalandığını şimdi görebiliyordu. Gömleği ve ceketini yırtılmıştı ve karnında kanlı, yırtık bir yara açılmıştı. Grace'in yanında açık bir tıbbi malzeme çantası duruyordu. Basınç uygulamak için bir gazlı bez hazırlıyordu.

Bunu yaptığında, Jason acı içinde tekrar haykırdı.

"Sen yaz kampındaki çişini tutamayan bir çocuktan daha korkaksın," dedi ona. "Bu bir şey değil. Eminim kağıt kesiği için de ağlıyorsundur."

Dean, Grace'in Jason'a yalan söylediğini, onu acıya karşı savaşmaya zorlamaya çalıştığını biliyordu. Kâğıt kesiği değildi ve Dean, Grace pedle kapatmadan önce Jason'ın bağırsaklarının parlayan beyazlığını gördüğünden emindi.

"Yardıma ihtiyacı olan başka biri var mı?" diye sordu Dean.

"Arkada başından kötü yaralanmış bir adam var." "Aşağıda kaç kişi var?"

"Gördüğüm diğer üç kişi."

Kaşlarını çattı, Jason'ın üzerine eğildi ve gazlı beze bant yapıştırdı. "Daha fazlası olmalı. Buraya koştuğumda en az yedi kişi gördüm."

Dean etrafına bakındı. "Gömülmüş olabilirler. İki kez kontrol etmek için geri dönüyorum." Jason'ın üzerine eğilirken arkasından konuştu. "Peki ya Jimmy?"

"Kim?"

Dean, Jason'ı göstererek, "Onu yumruklayan şu sıska adam," dedi. Grace etrafına baktı, perili görünüyordu. "Tanrım, bilmiyorum.

Her şey çok hızlı gelişti."

Dean ona, "Jimmy'yle yalnız kalma," dedi.

Dean bir cızırtı sesi duydu. Grace'in koluna baktı. Baharat karışımının bir kısmı kolundan damlıyordu. Jason'ın açıkta kalan karnına düştü, oradaki et cızırdıyor ve köpürüyordu. İnledi, kıpırdandı, çevresinin sadece kısmen farkındaydı.

Jason aswang.

"Grace." Dean başparmağını kapıdan dışarı uzattı. "şu arkada kafasında kötü bir yara olan adam var ya, bence şimdi gelip bir bakmalısın."

"Tamam," dedi. "Burada işim neredeyse bitti." Bandajı yırtık kesiğe yapıştırdı, sonra geri çekildi. "Dikiş atılması gerekiyor," dedi Dean'e. "Sence bizi kazıp çıkarmaları ne kadar sürer?"

Dean onu yanından geçirdi ve tehlikeli koridorda ilerlemeye başladı.

"Biraz zaman alacak," dedi. "Yol kapalı olduğu için kurtarıcıların yürüyerek gelmesi gerekecek." Sam ve Bobby'yi düşündü. "Ve başka sorunlarımız var."

Omzunun üzerinden, karnını tutmuş acı içinde kıvranan Jason'a baktı.

"Orada onunla ne kadar kaldın?" Kız sürünerek dışarı çıkarken Dean sordu.

Kaşlarını çattı. "Sadece birkaç dakika. Onu bulduğumda bilinci yerinde değildi. Başını da oldukça sert çarpmıştı."

"Bence onu biraz rahat bırakmalıyız."

"Alan mı? İhtiyacı olan son şey bu."

"Dinle Grace, onun hakkında bilmediğin bir şey var."

Çömelip yıkılmış koridorun sonundaki deliğe ilerlediler. Arkalarından gelen bir koşuşturma sesi Dean'in dönmesine neden oldu. Jason hâlâ odanın yıkık zemininde yatıyordu, kendinden geçmiş gibiydi. Ama üstündeki duvarda bir şey hareket etti. Enkaz yağmaya başladı. Yalıtım karolarından bir parça odanın içine düştü.

"Burası yine mi yıkılıyor?" Grace sordu ve Dean ilk kez onun sesinde gerçek bir korku duydu.

Sonra bir hava kanalı paneli çarparak açıldı ve bir el dışarı ıktı. "Yardım edin!" dedi bir adam.

Jason yerde kıpırdandı ve doğrulup oturdu.

"Bekle!" Dean adama dedi ki. "Geliyoruz." Elini Grace'in omzuna koydu. "Burada kal."

Dean koridora geri döndü, olabildiğince hızlı hareket ederek ayaklarını tüm kabloların ve açıktaki temellerin arasına yerleştirip çıkardı.

Havalandırmadaki adam, kolları ve yüzü kan içinde, sürünerek dışarı çıkmaya başladı.

Jason o kadar yıldıırım hızıyla ayağa fırladı ki Dean onun hareket ettiğini bile zor gördü. Bir an yerde yatıyordu, bir an sonra havalandırma deliğindeydi. Adamın kollarından tutarak onu delikten aşağıya çekti.

"Bu da ne-" dedi adam. Adam yere yığıldı ve Dean onu daha önceki soyunma odasından tanıdı.

"Jason!" Dean bağırdı ama Jason adamın üzerine eğilirken arkasını bile dönmedi. Jason'ın dudaklarından uzun, yılan gibi kıvrılan bir dil çıkarken Dean enkazın üzerinden atladı. Jason adamı ters çevirdi ve tp kendini adamın sırtına bağladı. Dean kapı aralığına ulaştığında korkunç bir emme sesi duydu ve organların hortumu Jason'ın ağzına doğru pompalandığını gördü. iğnedi, gözleri zevkten yuvalarından fırlayacak gibiydi.

Dean karışımı çıkardı ve Jason'a püskürttü. Cızırdayarak derisini yaktı ve Jason iğlik attı.

Dean'e döndü, karanlıkta gözleri kısılmıştı. O tanıdık bakırımsı parıltı karanlığın içinde patladı. Jason yutkundu ve Dean dehşetle Grace'in tedavi ettiği yaranın anında kapanmasını izledi. Kanatlar parkadan kurtuldu.

Dean aswang'ı karışımla ıslattı. Kurbanı yerde hareketsiz yatıyordu ve Dean havalandırma deliğinden başka birinin daha hareket ettiğini duyabiliyordu. "Geri ekilin!" diye bağırdı onlara. "Bu tarafta yangın var!"

"Ne?" diye sordu bir ses, kanallar yüzünden boğuklaşmıştı.

"Dean, neler oluyor?" Arkasında Grace'in sesini duydu. "Geri dön!" diye bağırdı ona. Omzunun üzerinden baktı ve dar geçitten çıkıyordu. Omuzlarından yakaladı ve onu geriye doğru iterek döndürdü.

Yan tarafında acı veren bir ağrı patlak verdi. Kaburgalarının altına yapışmış hortumu görmek için aşağı baktı. Üzerine baharat döktü ve hortum koptu. Yarada sıcak, yakıcı bir acı vardı. Jason mesafesini koruyarak ona baktı.

Dean baharatların olduğu kavanozu tutmaya çalıştı ama ne kadar sıkı tutarsa tutsun yeterince sıkı değildi. Sürekli kayıyordu. Jason köşede adamın üzerinde sallanıyordu. Dean'in vücudu bir tarafa doğru yattı ve kendini sabitlemek için duvarın bir kısmına tutundu. Başını döndüren bir sersemlik onu ele geçirdi ve bacakları altında lastik gibi ve belirsiz hissetti. Dizlerinin üzerine çöktü, başı inanılmaz bir ağırlığın altında sallanıyordu. Loş ışıktaki Jason'a odaklanmaya çalıştı ama yaratık sallanıp duruyordu ve tüm özellikleri bulanıklaşıp birbirine karışmıştı.

"Dean!" Grace'in arkasından seslendiğini duydu. "Neyin var?" Ama sesi boğuk ve kısıktı ve kelimeleri zar zor seçebiliyordu.

Ona uzak durmasını söylemek için ağzını açtı ama konuşamadığını fark etti. Dili çok ağırdı ve ağzının çok büyük bir kısmını dolduruyordu.

Dean kırık bir snowboardun üzerinde öne doğru yığıldı. Ellerinin ağırlaştığını ve işe yaramaz hale geldiğini, kablo ve sıva kalıntılarının içine düştüğünü hissetti. Gözlerini kırıştırarak nefes almaya çalıştı. Jason öne çıktı ve karışımı Dean'in işe yaramaz parmaklarından aldı. Dean direnmeye çalıştı ama uzuvları ona itaat etmedi. Orada yatıyordu, kendini ağır ve işe yaramaz hissediyordu, zihni uyuşmuştu.

Jason onun üzerinden kapıya doğru yürüdü. Dean karanlıkta Grace'in çığlıklarını duydu. Sonra karanlık üzerine çöktü ve onu unutulmaya doğru sürükledi.

ELLİ BİR

Sam tepeye kadar Bobby için bir şey yapamayacağını biliyordu.

Cesaret edebildiği kadar hızlı tırmanarak, vampirler ona tekme atarken kendini tepeye doğru sürükledi. Darbe üstüne darbeye katlandı, tek düşüncesi kayalıktan güvenli bir şekilde tırmanmaktı. Baltayı tepeye saptı ve kendini kenardan yukarı çekti. Gözlerindeki kanı silen Sam ayağa kalktı. İki vampir ilerleyince baltayı savunmaya yönelik olarak savurdu. Erkek vampir geri sıçradı, siyah ceketini rüzgârda dalgalanıyordu.

Sam durumunu ölçtü. Sırtın tepesindeki dar, düz kaya şeridinin üzerinde duruyorlardı. Her iki taraf da dik bir şekilde alçalıyordu. Sam, Bobby'yle birlikte geldikleri yöne doğru bakıyordu. Sağına doğru düşmesi ölümcül olabilirdi. Solunda ise, tırmandıkları yoldan düşmek ciddi kemik kırıklarıyla sonuçlanabilirdi. Vampirlerin dengesini bozacak kadar yaklaşmalarına izin vermemek için dikkatli olmalıydı.

Üç ayak genişliğindeki patikada ayaklarını sabitleyerek ilerledi, sonra dikkatlice geriye doğru ilerlemeye başladı, onları aşağıya ve ilerideki ağaçların arasına çekmeye çalışıyordu. Ama onlar çok hızlı hareket ederek ona doğru yaklaştılar.

"Point Reyes'te arkadaşlarımızı öldürdün," dedi kadın öfkeyle, "şimdi de biz senin işini bitireceğiz."

Sam iç çekti. *Böyle bir zihniyet de neyin nesiydi? Seni öldürürsek sorun değil, ama kendini savunmaya kalkma, yoksa ödeşiriz.*

Yavaşça geri gitmeye devam etti, birkaç saniyede bir basabileceği bir kaya olduğundan emin olmak için aşağıya baktı.

Mavi Dikenler içeri daldı ve Sam baltayı savurarak omzuna sapladı. Dişli kenar oradaki eti ısırırken acı içinde inledi. Geriye doğru sendeledi. Sam umut dolu bir an için uçurumdan yuvarlanacağını düşündü ama dengesini yeniden sağladı ve geri çekildi.

Şimdi Siyah Palto yaklaşıyordu, alaycı ve ukala bir tavırla. Sam geri adım atmaya devam etti. Vampir sıçradı, Bobby'ye yaptığı gibi Sam'e de saldırmaya çalıştı ama Sam son anda yana çekildi ve vampir sadece bir darbe indirdi. Sam onu bir kafa kilidiyle yakaladı ve baltayı ensesine indirdi. Baltanın başını içeri itti ve kemiğin metale sürtünmesini hissetti. Vampir çırpındı, kollarını çırparak Sam'in pençesinden kurtulmaya çalıştı.

Omzunu tutan diş temkinli bir şekilde onu izledi. Sam baltayı ortağının boynuna saplamaya devam etti. Kemiği ısırdı, sonra kalan eti parçaladı. Vampirin kafası bir deri şeridi tarafından savruldu. Vampirin vücudu Sam'in kollarında gevşedi ve Sam vampiri uçurumun kenarına fırlattı. Blue Spikes kayalıklardan aşağı yuvarlanırken öfkeyle çığlık attı ve dibe bir yığın halinde indi.

"Seni öldüreceğim!" diye bağırarak Sam'e doğru hızla ilerledi.

Kendini hazırladı ve kadın yeterince yaklaştığında baltayla bir darbe indirmeye hazırlandı. Son anda bir tarafa sıçradı ve bir örümcek gibi hareket ederek zirvenin hemen altındaki bazı kayaların üzerinden aşağıya indi. Arkasından yaklaştı ve dönmesine fırsat vermeden onu itti. Baş döndürücü bir an boyunca Bobby'yi alan dik kenarın üzerinden eğildi. Dengesini yeniden sağlamaya çalışırken kolları savruldu ve kadın onu tekrar sırtından iterek uçurumun kenarına yolladı.

Buz baltasına sarıldı, havada takla attı ve

o.

Üst kenara takıldı. Hiç duraksamadan, elindeki ayaklarını yukarı kaldırdı ve kendini tekrar tepeye attı. O kayalıktan tekrar aşağı inmesinin imkânı yoktu.

Vampir ilerleyerek baltasının kayaya tutunduğu yeri tekmeledi. Sam sol eliyle bir çıkıntıyı yakalayıp sıkıca kavrarken baltayı yıldırım hızıyla kaldırdı ve tekrar yere indirdi, bu

botunun burnundan girdi. Kadın haykırarak ayağını geriye doğru çekmeye çalıştı ama Sam onu sıkıca tuttu. Bu yeni tüneği vücudunu yukarı doğru sallamak için kullandı, sonra göbeğini düz bir şekilde tepeye koydu.

Ellerinin üzerinde tepindi ve boştaki botuyla kafasına bir tekme daha indirdi. Bir mide bulantısı dalgası hissetti ve kafasına çok fazla darbe aldığını anladı. Baltayı kadının ayağından çekip aldı ve yumuşak ete battığını hissederek yukarı doğru savurdu. Kan kolundan aşağı sızdı. Baş dönerken sırt üstü döndü. Balta karnına saplanmıştı.

Botuyla tekme atarak onu sırt üstü yere düşürdü. Görüşü tünelleşmeye başladı, kafasına kan hücum etti. Ayağa kalkmaya çalıştı, baltayı çekip kurtardı, sonra boynuna nişan aldı ve sertçe indirdi. Baş dönmesi dengesini bozdu ve ıskaladı. Geriye doğru bir hamle yaptı ve vurdu. İkinci ve üçüncü darbeyi indirirken granite kan sıçradı. Dağınık bir baş kesme aletiydi ama Sam, Bobby'nin düştüğünü düşünerek tekrar savurdu. Son bir darbe onun işini bitirdi. Kopan kafası yanağının üzerine yuvarlandı.

Sam derin bir nefes aldı, eğildi, ellerini dizlerinin üzerine koydu. Baltadan damlayan kan, altındaki kar ve kayayı lekeliyordu. Görüşü gittikçe daha bir hal alıyordu. Adrenalin sisteminden çekilmiş, hırpalanmış başının ve ellerinin acısı onu sarmalamıştı. Dizlerinin üzerine çöktü, sonra da baltayı tutmaya devam ederek granitin üzerine yığıldı. Yanağı serin taşta yaslandı.

Bilincini kaybettiğinde, Bobby uçurumdan aşağı düşerken ipin ağırlığının kayboluşunu acı verici bir netlikte yeniden hatırladı.

ELLİ İKİ

Dean'in başı aşağı doğru sallandı ve onu uyandırdı. Gözlerini açmaya çalıştı ama sanki günlerdir uyuyormuş gibi kabuk bağlamışlardı. Uykuyu silmek için elini kaldırmak istedi ama eli hareket etmedi. Göz kapaklarını zorla araladı. Loş ışık dünyasına süzüldü. Üstünde kırmızı bir çıkış levhası parlıyordu. Bir duvara yaslanmış oturuyordu. Bakışları vücudunda gezindi, ellerinin bağlı olduğunu görmeyi bekliyordu ama elleri iki yanında gevşekçe sallanıyordu. Ayakları bağlı değildi ama onları da hareket ettiremiyordu.

Etrafta Grace'i aradı ama göremedi. Bir köşede, adam hâlâ hava kanalının deliğinin altında yatıyordu. Şimdi yanında iki kişi daha yatıyordu: Bill ve Steven, bir yığın halinde bir araya toplanmışlardı.

"Hey," demeye çalıştı ama ağzı .

Jason'ı göremiyordu. Kulakları damarlarında dolaşan kanın uğultusundan başka bir şey duymuyordu. Geçici olarak sağır mı olmuştu, yoksa orası o kadar sessiz miydi, bilmiyordu. Artık kimse yardım için inlemiyordu. Daha önce kıvılcımlar saçan çıplak kablolar şimdi çıkış tabelasının altında ölü ve siyah bir şekilde asılı duruyordu.

Farkına vardı. Jason'ın tükürüğündeki bir şey onu felç etmişti. Dean sağ elinin küçük parmağının birazcık da olsa hareket etmesini istedi. Serçe parmağına dikkatle bakarak hareket etmesi için yalvardı.

Olmadı.

Dışarıdaki dar koridordan gelen ayak sürüme sesi Dean'in dikkatini yırtık pırtık kapı aralığına çekti. Hâlâ duyabildiği için içi rahatlamıştı.

Dağınık, güçlükle alınan nefesler karışık seslerin üzerinde yükselip alçalıyordu. Jason kapı aralığında belirdi.

peşinden gitti. Dean gözlerini kapattı, Jason'a uyanık olduğunu belli etmek istemiyordu.

Jason'ın odaya geri geri girmesini zar zor açtığı göz kapaklarının arasından izledi. Aswang insan formunu tamamen terk etmişti. Dean tanıdık pençeli ayakları, kösele gibi deriyi gördü.

Jason odaya bir ceset sürükledi. Cesedi bir yastıkmış kaldırdı ve diğerlerinin yanına fırlattı. Bu Don'du, dağ yöneticisi. Açık gözleri Dean'e bakıyordu, ağzı ayrılmıştı. Gözlerinin kenarlarından yaşlar süzülüyordu ve Dean kendisi gibi Don'un da bilincinin yerinde olduğunu ama hareket edemediğini biliyordu.

Dean Grace'in nerede olduğunu merak etti. Kaçabilmiş miydi? Korku onu bastırdı. Kaçmış olsa bile diğer herkesle birlikte burada kapana kısılmıştı.

Jason kırık kayak takımlarını ve sııkları bir kenara iterek hava kanalına doğru ilerledi. İçeriye baktı, sonra kontrol etmek için bir el feneri çıkardı. Dean sırtında uzunlamasına bir yara olduğunu görebiliyordu. Binanın çöküşü ona çok zarar vermişti. Kan ve safra Aswang'ın sırtından aşağı sızıyordu.

Kayak devriyesinin üzerine eğildi, uzun burnu bir kez daha ortaya çıktı.

Dean bağırmaya çalıştı, bedenini ayağa fırlayıp savaşmaya isteklendirdi. Gözleri odanın içinde gezindi ve baharat kabına takıldı ama kap yan yatmış, boştu.

Jason adamın parkasını yırttı ve sürüngen hortum sırtına yapıştı. Bir emme sesi odayı doldururken Dean'in gözleri karanlıkta dağ yöneticisinin gözleriyle buluştu. Don'un gözlerinde korku parıldıyordu. Dean ona göz kırptı. Yapabildiği tek şey buydu.

Höpürdetmeler odanın sınırlarını doldururken Dean tekrar aswang'a baktı. Organların hantal şekilleri ince beslenme tüpünden yukarı doğru kaydı ve Jason hevesle yutkundu. Burun ayrıldı ve adamın çıplak sırtı boyunca başka bir noktaya doğru ilerledi. Dean Jason'ın karanlıkta kokladığını duydu. Sonra ucundaki diş çemberi ısırıldı. Aswang başka bir organı daha emerken Dean sırtını ürperten bir şey duydu. Adam hâlâ nefes alıyordu. Delinmiş yaraları loş ışıktaki parlardı, yapışkan tükürük Bobby tarif etmişti. Dean gördü.

Nefes alıp verişindeki belirgin yükseliş ve düşüşler. Jason etmiyor, sadece insanların hayatta kalmak için hemen ihtiyaç duymadıkları organları alıyordu. Aynı şeyi hepsine yapacak ve sonra ihtiyaç duyduklarına geçecekti.

Dean öfkeyle gözlerini kırptırdı. Oradan hemen çıkması gerekiyordu.

Jason ayağa kalktı, görünüşe göre şimdilik doymuştu. Dean gözlerini sıkıca kapattı, bilincinin yerinde olduğunu ona belli etmek istemiyordu.

Don küçük bir miyavlama çıkardı ve Dean bakmak zorunda kaldı. Jason Don'a doğru döndü. Burun dışarı fırladı ve Don'un yüzünün yan tarafına yapıştı. Jason'ın ağzından bir şey pompalandı, borudan aşağıya, Don'un etine geçti. Don'un dehşete kapılmış gözleri kocaman oldu ve sonra kapandı. Jason burnu geri çekerek Don'un yanağında iğne dişi deliklerinden oluşan bir halka bıraktı.

Jason adamların üzerinden geçip odadan çıkan dar koridora girerken Dean gözlerini kapadı. Sonra karanlıkta oturup etrafındaki diğerlerinin hırıltılı nefes alışlarını dinledi, anlayabildiği kadarını anlamaya çalıştı ama şu anda baygın olan Don dışında kimsenin yüzünü göremiyordu.

Havalandırmadaki hareket Dean'in gözüne çarptı. Görüş alanının dışındaydı ama talihsiz adamın duvarda bıraktığı deliğin bir kısmını görebiliyordu. Karanlıkta iki iğne ucu kadar ışık parladı.

Dean ilk başta bunun bir el feneri olduğunu düşündü, bu tarafın güvenli olduğunu düşünen biri tekrar içeri giriyordu. Onları uyarmaya çalıştı, ağır başını kaldırmaya çalıştı ama hiçbir şey işe yaramadı. Sonra noktalar büyüdü, sürtünme sesi yaklaştı. Karanlığın bir yüz yükseldi. İki ışık noktası gözlere dönüştü, çelimsiz bir yüzün içinde yansıyarak parladı.

Jimmy.

Dean çırpınmaya, ayakta durmaya çalıştı ama tek yapabildiği duvara yaslanıp başını eğerek gözlerinin ucuyla bakmaktı.

ELLİ ÜÇ

Sam'in kanla kaplı gözlerine ışık sızdı. Onları zorla açtı, yanağına değen taş sert ve dondurucuydu. Ne kadar zamandır baygın olduğunu bilmiyordu. Bulutlar hareket etmiş, artık yakındaki kayalıkları örtmüyordu. Aynı günün ilerleyen saatlerinde miydi, yoksa geceyi açıkta kalan sırtta mı geçirmişti, bilemiyordu. Vücudu donmuştu ve parmaklarını zar zor hareket ettirebiliyordu. Elleri ve dizleri üzerinde debelendi. Güneşin konumunu tam olarak seçemiyordu ama doğuda, vampirler ortaya çıkmadan önce olduğundan biraz daha parlak görünüyordu. Sam bütün gece bilincini kaybetmiş olduğuna dair korkunç bir hisse kapıldı. Ağız tamamen kurumuştı, vücudu su içmek için can atıyordu.

Çantasını karıştırıp su şişesini çıkardı ama fazla kalmamıştı. Hevesle biraz içti ve sıvının onu ferahlattığını hissetti.

Yanında dişi vampirin başı kesilmiş cesedi yatıyordu. Aşağıda bir yerde, Bobby ile birlikte tırmandıkları kaya yığınının üzerinde ise diğerinin cesedi yatıyordu.

Sam sırtın kenarına doğru sürünürken müthiş bir rüzgâr onu savurdu. Kendini destekleyerek yere uzandı ve etrafındaki kayalara tutundu. Parkasının kapüşonu neredeyse sağır edici bir dalgalanma patlamasıyla yırtılıyordu. Bobby'nin düştüğü yere doğru eğildi ve aşağıya baktı.

"Bobby!" diye bağırdı.

Bobby'nin parkasının turuncusunu hiçbir yerde göremedi, aşağıdaki kayaların arasında karışık bir renk yığını yoktu.

Sonra, yaklaşık otuz metre aşağıdaki bir çıkıntıda Sam turuncu bir şekil gördü. Biraz daha eğildi, kar yağarken

öne doğru eğildi.

"Bobby!" diye tekrar bağırdı.

Turuncu yama hareket etmiyordu. Bacaklarını ya da kollarını seçemiyordu. Yarısi beyazın içine gömülmüştü. Bobby'nin çantası hiçbir yerde görünmüyordu, artık sırtında değildi.

"Bobby!"

Portakal biraz kıpırdandı. Sam bir inilti duydu ve sonra karın altından eldivenli bir el belirdi, keskin bir acı çığlığı eşlik etti. Bobby ters dönerken tekrar bağırdı ve ayağa kalkmaya hazırlanıyormuş gibi bacaklarını hareket ettirdi.

"çalışma!" Sam aşağıya seslendi.

Bobby ya şoktaydı ya da onu duymadı, çünkü pozisyonunu değiştirmeye devam etti. Tehlikeli bir şekilde kenara yaklaştı. Sam tekrar bağırdı.

"Bobby! Düşeceksin!"

Hareket etmeyi bırakıp yukarı baktı, sonra zayıf bir kol sallayarak Sam'e işaret etti.

"Lanet olsun, belaya soktum," diye bağırdı.

En azından bilinci yerindeydi. Sam onun doğrulmaya çalışmasını, bunda zorlanmasını ve kolunu tutarak geriye yığılmasını izledi.

"O iki eziği harcadın mı?" Bobby bir sonra seslendi. "Evet."

"Güzel." Bobby şimdi bütün uzuvlarını hareket ettirerek, "Bileğim berbat durumda," diye ekledi. Elini yavaşça başına götürdü. "Ve kafamı iyice ezdim."

Sam kendi boyundan bile kanın kara bulaştığını görebiliyordu.

"Ne buradayız?"

Sam tekrar gökyüzüne baktı. "Bilmiyorum. Belki gece boyunca."

"Bu hiç iyi değil. Çok susadım."

"Ne yapmalıyız?" Sam aşağıya doğru bağırdı.

"Yukarı tırmanmayı deneyebilirim," dedi Bobby, "ama bu çok uzun sürer." "Daha fazla ipin var mı?"

"Çantamda." Bobby çıkıntıda etrafına bakındı. "Çantam nerede?"

Sam dipteki kayaları taradı ama hiçbir şey göremedi. Sonra Bobby'nin üzerindeki bir çıkıntıda, onun yaklaşık on metre altında ve sağında duran çantayı gördü. Düşerken yırtılmış, içindekilerin bir kısmı dökülmüş ve sırtın dibine düşmüştü.

"Burada," diye seslendi
aşağıya. "Ona ulaşabilir
misin?"

Sam, çantayla birlikte çıkıntıya doğru inerken birkaç olası el ve dayanak noktası gördü.

"Sanırım," diye bağırarak karşılık verdi.

Bir başka rüzgâr Sam'i savurdu. Yine de sırtın diğer tarafına geçtiğinde rüzgâr almayan tarafta olacak ve kayadan uçmaktan .

Sam inişe geçmeden önce çantasını çıkarıp çıkarmaması gerektiğini düşündü. İçinde çadırı, yiyeceği ve suyu vardı ve Bobby'nin yiyeceği düşerse, ellerinde kalan tek şey buydu. Öte yandan, sırtındaki çanta ağır ve hantaldı, dengesini tehlikeli bir şekilde bozma potansiyeli vardı. Sonunda çantayı tutmaya karar .

Bacaklarını sırtın kenarına doğru salladı ve döndü. Her ayağıyla aşağıya uzanarak iyi bir tutamak buldu ve kendini aşağıya indirdi. İnerken fırtına etrafını kasıp kavuruyor, bir sonraki dayanak noktasını bulmak için boynunu her çevirdiğinde kocaman kar taneleri gözüne kaçıyordu. Düşerse hem kendisinin hem de Bobby'nin öleceğini biliyordu.

Zahmetli ve yavaş geçen on beş dakikanın ardından Bobby'nin çantasıyla birlikte çıkıntıya ulaştı. Kayanın üzerine yavaşça adım atan Sam, ağırlığını taşıyacağını umarak sağlamlığını test etti. Taşıyordu.

"Buldum!" diye Bobby'ye seslendi.

Platformun ağzından yaklaşık yirmi metre aşağıdaki çıkıntıya baktı.

Bobby kıpırdamadı.

"Bobby!" diye bağırdı.

Bobby hâlâ hareket etmeyince Sam çantasını karıştırdı ve ipin düşmediğini görerek rahatladı. Bobby'nin çadırı ve uyku tulumu hâlâ çantanın dışına bağlıydı, silahları ve Marta'nın ona verdiği araştırma dosyası da başka bir fermuarın içinde güvendedi.

cebindeydi ama yiyeceği, su şişesi ve ilave işme suyu işin karı eritmekte kullandıkları soba gitmişti.

Sam etrafındaki kayalıklarda halatı bir şey ararken Bobby'nin bağırdığını duydu: "Bunu kendim de yapabilirim, seni aptal. İpi yukarıda sağlam bir şeye bağla ve aşağı at."

Sam eğildi. Bobby uyanıktı ama yüzünden şok fazla kan akmış ve turuncu parkasını lekelemişti.

"Aşağı gelip seni alabilirim."

"Neyim ben, çaresiz bir namby-pamby mi? Sadece aşağı at. Sırtın tepesinde bir şapa bul."

Sam ipin bir ucunu Bobby'ye doğru indirdi ve onun ulaşacak şekilde salladı. Bobby sağlam eliyle yakaladı. Sam ipin diğer ucunu parkasının işine soktu.

Sam Bobby'nin çantasını bir omzuna, kendi çantasını da diğer omzuna koydu, sonra da ipin bir kısmıyla ikisini birbirine bağladı. Üstündeki kayalıkları inceledi, aşağı indiğinden daha hızlı yol arıyordu. Bir yol göremeyince, her adımını dikkatle izlemeye başladı.

Yukarı ıkması inmesinden daha uzun sürmüştü. Bobby'ye birkaç kez baktı, onu karda bayılmış bulabileceğinden endişeleniyordu ama Bobby ipi kendi etrafına bağlamakla meşguldü.

Sırtın tepesine yakın kar yağışı kadar yoğundu ki Sam'in yüzünü anında kapladı ve güçlü bir rüzgâr karşı tarafta ığlık atarak tepede beyaz bir duvar oluşturdu, dikey, boyun eğmeyen bir kar yağışı. Sam, yağmur geçirmez pantolonundaki bir ilmeğe bağladığı halatla elleri ve dizleri üzerinde sırt boyunca süründü. Yaklaşan rüzgârın uğultusunu her duyuruşunda yere yatıyor, rüzgârın üzerinden geçip tekrar dinmesini bekliyordu.

Kalan metrelerce sürünerek ağaç sınırına ulaştı. Ayağa kalkıp ağaçların arasında yürümek inanılmaz bir histi. Büyük bir ponderosa buldu ve ipi onun etrafına bağladı.

Kenara doğru yürüdü, kendini devasa bir kayaya dayadı ve Bobby'ye seslenerek hazır olduğunu işaret etti. Bobby ona başparmağıyla verdi. Sonra temkinli bir şekilde iki ayağını da

uçurumun duvarına tırmandı, sağlam eliyle halata asıldı ve uçurumun yüzünde yanlamasına yürüdü.

Sam, Bobby'nin hızlı hareket ettiğini ve acı içinde olması gereken biri için büyük bir çeviklik gösterdiğini fark etti. Tam altına geldiğinde Sam onu yukarı çekti.

Bobby tepeye tırmandı ve ağaçların gölgesine sığındılar. Bobby acı içinde inledi. Sam yakından bakınca şapkasının ve parkasının kanla nasıl ıslandığını görebiliyordu. Gözlerini inceledi, bir gözbebeğinin genişlediğini, diğerinin ise büyüdüğünü gördü. Beyin sarsıntısı.

"Bileğine bakayım."

Bobby dudağını ısırdı. "Kırıldığını sanmıyorum. Bir an için parçalandığından ve ahtapot dokunacından daha kemiksiz olduğundan endişelendim. Kırılmış olabilir." Eliyle çantasını işaret etti. "Onu şimdi alabilirim."

"Peki ya dokunaçlı kolun?"

"Yaşayacağım."

Kahretsin, çok sertti.

"Ayrıca, fırtınada senden ayrı düşersem, onsuz kalmayı göze alamam."

Sam yumuşadı. İki çantayı da Bobby'nin omuzlarından indirdi ve onları birbirine bağlayan ipi çözdü. Birlikte Bobby'nin çantasında kalanlara baktılar, Bobby silahlarının ve Bowie bıçağının kaldığını görünce sevindi.

Sam kendi yiyecek stoğunu kontrol etti. İki paket jerky ve üç granola bar. Fazla değildi. Yiyeceklerinin çoğunu Bobby almıştı. Araştırma dosyasını gösterdi. "Bu gece biraz kitap okuyabilirsin. Açlıktan ölmek aklını başından alır."

Bobby'nin haritası hâlâ yanındaydı ama GPS ünitesi gitmişti. Bu bir darbeydi. Kar fırtınasında onları yolda tutan tek şey GPS olmuştu.

"Ne ?" Sam sordu.

"Artık nerede olduğumuzu biliyoruz. Sadece ilerlerken çok dikkatli olmamız gerekecek. Bulut tabakası biraz daha yüksek. Nerede olduğumuzu görmeye devam edeceğiz. Bu yardımcı olacaktır."

Sam Bobby'nin yırtık çantasını bağlamak için ipi kullandı, sonra Bobby'nin çantayı taşımasına, kalça ve göğüs kısmını bağlamasına yardım etti.

Kayışlar.

"şimdi gerçekten hızlı bir şekilde tatil köyüne gitmeliyiz. Böyle sakatlıklarla ne kadar çok dışarıda kalırsak o kadar hızlı zayıflarız."

Bobby'nin gözünün etrafında kan kabuk bağlamıştı ve onu temizlemek için biraz kar kullandılar. Bobby kar ayakkabılarını tekrar giydi ve ormana doğru ilerlemeye devam etti. Sam aceleyle çantasını geri taktı ve arkadan geldi.

Daha şimdiden çevrelerine kısa bir bakış atmıştı. Bulutlar geri dönmüş, etraflarını sıkıca sarmıştı. Bobby'nin önünde hızla ilerleyişini izledi. Geriye doğru baktı ve Bobby'nin kar ayakkabılarını giymek için dinlendiği yerde kırmızı bir leke gördü.

Çok daha fazla kanaması vardı.

ELLİ DÖRT

"Gitti mi?" Jimmy sordu.

Dean başka bir şey yapamadan gözlerini kırptırdı. "Oh, kahretsin. Seni de yakaladı."

Kendini biraz daha dışarı çekti ve şimdi Dean onun omuzlarını ve başını görebiliyordu. Siyah kapüşonlu tişört yırtılmıştı, kapüşon Jimmy'nin kısa kesilmiş sarı saçlarını ortaya çıkaracak şekilde aşağı çekilmişti.

"Dinle, o şeyin etkisi geçer. Sadece zaman alır ve seni birden fazla kez ısırmış olabilir, ama sakın ol. Eğer dikkati dağılırsa, sen vücudunu geri almadan önce seni tekrar ısırmaı hatırlamayabilir."

Dean Jimmy'ye baktı.

"Kendimi kurtarmaya çalışacağım. Yardım alacağım. Onunla tek savaşılabileceğimi sanmıyorum. Eğer dışarı , geri dönüp bir şekilde onu alt etmeye çalışacağım."

Dean'i yalnız bırakarak ve ne yapacağını merak ederek deliğe geri döndü.

Soğuk Dean'in etrafını sarmaya başlamıştı. Hâlâ parkasını ve altındaki sıcak katmanları giyiyordu ama yaslandığı duvar dayanılmaz derecede soğuktu. Duvarın diğer tarafında karın bastırıldığını tahmin etti. Manzarayı yukarıdan hayal etmeye çalıştı. Kulübenin herhangi bir kısmı hâlâ görülebiliyor muydu? Ne kadar kar onları gömmüştü?

Zihni bulanık hissediyordu. Uyuma arzusu onu sıkıştırıyor, kuru gözleri bir süreliğine kapanmak için can atıyordu ama bilinçsizliğe sürüklenmesine izin veremezdi.

Dean koridorların aşağısında, uzaklarda bir yerde, harap olmuş başka bir odada bir kadın sesi duydu. "Burada yaşayan biri var mı?"

Susan'dı. Belki de aşığı inmiştir. Belki de kurtarıcılarla birlikteydi.
Umut onu doldurdu.

"Bacağıı sıkıştı. Biri bana yardım edebilir
mi?" Gözlerini sıkıca kapattı. *Lanet olsun!*

"Alo?"

Dean sessiz olmasını istedi.

"Biri bana yardım edebilir mi?"

Kapa çenenı, kapa çenenı, kapa çenenı, diye sessizce yalvardı
ona, *çünkü biri geliyor.*

ELLİ BEŞ

Sam arkasından gelen Bobby'ye baktı. "Dinlenmemiz gerek," dedi.

Arkadaşı ona el salladı. Bobby'nin başındaki yaradan akan kan parkayı ıslatmıştı. Kanamayı basınç uygulayarak durdurmaya çalışmışlardı ama Bobby'nin çabalarıyla tekrar açılmaya devam ediyordu.

Sam dudağını ısırды. Bobby'nin bu yüzden ondan nefret edeceğini biliyordu. "Neden çadırını kurmuyoruz? Seni oraya kurarım, ısınırsın ve ben tatil köyüne ulaştıktan sonra gelip seni alırım."

Bobby durdu, kısılmış gözlerle ona bakıyordu. "Nesin sen, bir tür aptal mı?" Başıyla küçümseyici bir işaret yaptı. "Bundan daha kötüsünü yaşamadım mı sanıyorsun? Evlat, seni hayrete düşürecek kadar çok kez ölümün kıyısından döndüm. Şimdi çeneni kapa ve yürüyüşe devam et. Ben iyiyim, lanet olsun."

Evet. Bobby bundan nefret ederdi. Bobby bundan nefret ederdi.

Sam arkasını döndü ve her yarım saatte bir durup haritayı tekrar kontrol ederek yürümeye devam etti. Etraflarındaki kayalıkları çok az görebilmişlerdi ama doğru yöne gittiklerinden oldukça emindiler. Ama artık ışık azalmaya başlamıştı ve her de yaralıyken, düşen sıcaklığın acımasız olacağını biliyordu.

Yine de gün ışığından yararlanabilecekleri en az bir saatleri kalmıştı ve bunu değerlendirmeye kararlıydılar. Ormanın içinden yürüdüler, yer yer metrelerce derinlikte kar yığınları vardı. Sam tozun içinde ilerlerken kar ayakkabılarının ritmik hızını dinledi.

Bobby titreyerek kendi kendine mırıldandı ve Sam hipotermi konusunda endişelenmeye başladı. Bütün gece karda yatmışlardı.

Tek suları Sam'in su şişesindeki suydı ve o da neredeyse bitmek üzereydi. Susuzluk ve kan kaybı onlara zarar veriyordu.

Sam kendini daha önce hiç olmadığı kadar soğuk hissediyordu. Bazen Lucifer onun yanında yürüyor, cehennem ateşlerinden, oradaki sıcaklıktan fısıldıyordu. Lucifer ona karda uzanıp uyumasını söyledi.

Sam başını sallayarak görüntüleri bir kenara itti.

Alnındaki kanamayı durdurmuş ve yüzündeki kurumuş kanın çoğunu karla yıkamıştı ama kanın saçlarına ve yün şapkasına yapıştığını hissediyordu. Eldivenlerine rağmen hırpalanmış parmakları soğuktan acıyordu. Yine de yaralarının hiçbirisi Bobby'ninki kadar kötü değildi. Kafasına aldığı darbe çok kötüydü ve kesinlikle beyin sarsıntısı geçirmişti. Bileği kırılmamış olabilirdi ama fena halde şişmişti.

Yürürken Sam'in aklına Donner Partisi geldi. Forlorn Hope'un derme çatma kar ayakkabılarıyla karda bu şekilde ilerlediğini hayal etti.

Sam'in midesi gurulduyordu. Bobby'yle birlikte son kuru etleri bir saatten fazla bir süre önce bölüşmüşlerdi. Burada olup da bir hafta boyunca bir şey yememiş olmayı hayal bile edemiyordu. Bir kar fırtınasında mahsur kalan Forlorn Hope, kar ayakkabılarının öküz derisi bağcıklarını yemek zorunda kalmıştı. Sizi güvenli bir yere götürebilecek bir taşıma aracını yemenin çaresizliği kasvetli bir eylemdi.

Düşünceleri Dean'e döndü. Kardeşi her zaman onun yanında olmuş, ne olursa olsun onu savunmuş, her zaman onu kollamıştı. Dean'i hayal kırıklığına uğratmasına imkân yoktu. Hiçbir şekilde.

Hâlâ homurdanmakta olan Bobby'ye baktı.

Bobby sıcak tutan şapkasını yırtıp karın içine attı yürümeye devam etti.

"Bobby."

Bobby eldivenlerini çıkardı ve ceketinin fermuarını açmaya başladı. "Ne yapıyorsun?"

"Çok sıcak. Tüm bu katmanların içinde yanıyorum."

Sam koşarak ona döndü. "Bobby. Hava sıcak değil. Dondurucu."

"Belki de sen donuyorsundur. ." Ayakkabısını çıkardı.

ceketini bir kenara attı. "Yerleri temizleyemediğimiz yetmiyor. Şimdi de bununla uğraşmak zorundayız."

"Katlar mı?" Bobby onu iterek geçti ve sıcak tutan giysilerini geride bıraktı. Sam onları aldı. "Bobby, bunları tekrar giy."

Sam'e umursamaz bir tavırla el salladı. "Yaparsam ne olayım."

Öfke, sıcaklık yanılsaması... Sam durdu. Bu ileri derecede hipotermiydi. Şimdi durup bir ateş yakmaları gerekiyordu, yoksa Bobby birkaç saat içinde ölecekti.

ELLİ ALTI

Dean uyuyakaldığı için dehşete kapılarak birden uyandı. İşe yaramaz biriydi. İşe yaramazlık tüm hayatını ele geçirmişti. Cehennemden sonra Sam'e yardım edememişti. Dünyayı her kurtardığında, dünya yeniden kendini yok etmeye hazırdı. Şimdi buradaydı, serçe parmağını bile kaldıramıyor, etrafındaki insanlar ölürken sadece uyanık kalmak için mücadele ediyordu.

Ceketinin cebindeki 45'liğin ağırlığını hissedebiliyordu. Mermileri baharat karışımına batırılmış halde hâlâ yanındaydı. Bir şekilde ona ulaşip Jason'ın üzerine boşaltabilirse, belki de karışımı vücuduna sokmak ona biraz zarar verebilirdi.

Nefesi havada dondu ve o anda buranın gerçekten soğumasının uzun anladı. Dışarıda gece olabilirdi. Çığdan bu yana ne kadar zaman geçtiği ya da ne kadar süredir baygın olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Günler olabilirdi. Hava bayat ve ince geliyor, sığ nefes almasına neden oluyordu.

Karşısındaki dağ yöneticisi yine uyanıktı, gözleri karanlığın içinde Dean'inkileri buluyordu. Dean ona göz kırptı.

Dar koridordaki hareketlilik onlara birinin geldiğini haber verdi. Jason odaya girdiğinde Don'un gözleri çılgına döndü, göz bebekleri etrafta uçuştu.

Dean gözlerini kapattı. Jason'ın pençeli ayaklarının kırık cam, yalıtım ve tahrip olmuş kayak ekipmanlarının enkazı üzerinde çıtırdadığını duydu. Ayak sesleri Dean'den uzaklaştı ve gözlerinin bir aralık açılmasına izin verdi.

Jason Don'un üzerinde durmuş onu inceliyordu. Hortumu havada kıvrılıyordu ve Dean Jason'ın daha önce yaptığı gibi kokladığını duyabiliyordu. Don'un organlarından birini alacaktı.

Dean'in içinde hayal kırıklığı kabardı. Kendini hareket etmeye, *herhangi bir şeyi* hareket ettirmeye zorladı, sadece bir santim. *Sadece bir santim.*

Birden ayağı seğırdi. Botunun burnunun tavandan düşmüş bir fayansı dürttüğünü hissetti.

Kolları iki yanında gevşekçe sallanıyordu ve ellerini hareket ettirmeye odaklanmıştı. *Sadece bir santim.*

Sağ eli öne doğru geldi. Dean onu yukarı doğru kaydırarak cebine soktu. Jason'ın sırtı hâlâ ona dönüktü. Parmakları 45'liğin hoş gelen soğukluğuna dolandı. Büyük bir çabayla çıkardı.

Jason Don'u sırt üstü çevirdi ve Dean adamın korkudan nefes nefese kaldığını duyabiliyordu. Dean 45'liği kucağına kaydırды ama birkaç santimden daha yükseğe kaldıramadı. Kendini sabitlemek için bacağını kullandı ve namluyu biraz yükseltmek için silahı diz kapağına doğru kaydırды.

Jason Don'un parkasını yırtarak açtı ve çıplak tenini ortaya çıkardı. Don'un tenini koyu morluklar kaplamıştı, ciğ çoktan zarar vermişti. Aswang onun üzerine eğilerek yan tarafını Dean'e gösterdi ve Dean şansını denedi. Üç el ateş etti. Atışlar küçük alanda sağır edici bir şekilde çınladı ve Dean kordit kokusuyla heyecanlandı.

Jason geriye doğru sendeledi, yan tarafını tuttu ve delici bir ciğlık attı. Dean'e doğru döndü, gözleri kısılmıştı. Dean Jason'ın etinin fokurdadığını duyabiliyordu, kurşunlar organlarına doğru ilerliyordu.

Jason ona doğru ilerledi ve Dean tekrar ateş ederek Jason'ı yüzünden, göğsünden ve sonra tekrar karnından vurdu. Tüm şarjörü boşalttı, Jason hayatta kalırsa silahı ve muhtemelen Dean'in kalbi ve beyni gibi çok daha fazlasını alacağını biliyordu.

Kurşun deliklerinden dumanlar yükseliyor, cızırdayan et kokusu odaya yayılıyordu. Jason ona ulaştı, pençeli eli Dean'in silahına sertçe indi. Silah elinden fırlayarak koridor girişinin yanındaki uzak köşeye düştü. Jason Dean'in üzerine eğilirken kızarmış etin çıtırtısı ve patlaması Dean'in kulaklarını doldurdu. Dean onu tekmelemeye çalıştı ama tek yapabildiği Jason'ın göğsüne ve yüzüne zayıf bir yumruk atmak oldu. Beslenme tüpünü yakaladı, koparmaya çalıştı ama

Eli, parlayan etin etrafında yeterince sıkı kapanmıyordu. Kurşun deliklerinden fırlayan kızartma yağı parçalarını görebiliyordu.

Jason onu boğazından yakaladı ve sıktı. Dean damarlarının zonkladığını hissetti. Başı dönüyor, görüşünü kırmızı bir renk dolduruyordu. Nefes almaya çalıştı ama alamadı. Sonra hortum Dean'in göğsüne yapıştı. İğne dişleri ısırды ve Dean soğuk zehrin vücuduna girdiğini hissetti. Aswang onu orada tuttu, eli Dean'in boğazına sıkıca sarılmıştı. Uyuşuk felç hissi geri döndü ve onu ele geçirdi. Nefes almak için can atıyordu ama soluk borusunun etrafındaki sıkılı el bunu imkânsız kılıyordu.

Dean'in dünyası karardı.

ELLİ YEDİ

Sam Bobby'nin çadırını kurdu ve onu uyku tulumunun içine soktu. Kar devam ediyor, çadırı kurar kurmaz çadırın uçlarını örtüyordu. Sonunda Bobby'yi sıcak tutan giysilerini giymeye ikna etmişti. Bobby sessizleşti, kıpırdamadan oturuyordu.

Sam azalan ışıktaki çıra ve odun toplama fırsatını değerlendirdi. Birkaç kuru çubuk ve çam iğnesi buldu ve çantasında hâlâ bir kutu su geçirmez kibrit bulduğu için inanılmaz derecede minnettar oldu. Çadıra yaklaştı ve çam iğnelerini küçük dalların etrafına nazikçe dizdi. Tüm vücudu soğuktan titriyordu. Parmakları zar zor çalışıyordu. Kibriti çakıp çam iğnelerinin tutuşmasını dilerken, akli dördüncü sınıfta okuduğu 'Ateş Yakmak' kitabına gitti. Jack London'ın karakterinin korkunç kaderine maruz kalmayacaklardı.

Titreyen elleri bir kibrit çaktı ve çam iğneleri tutuştuğunda Sam'in o güne kadar gördüğü en görkemli ışık parıltısı ortaya çıktı. Çıra koleksiyonunu süpürdü ve yavaş yavaş daha fazla çubuk ve sonunda birkaç kütük ekledi. Tısladılar ve cızırdadılar, kardan ıslanmışlardı ama yine de yanıyorlardı.

Bobby'yi çadırdan çıkardı ve ateşin önüne oturttu. Su şişesini karla dolduran Sam, şişeyi içindekileri eritecek kadar yaklaştırdı. Sonra şişeyi Bobby'ye uzattı, o da içkiyi memnuniyetle karşıladı. Sam de birkaç yudum aldı. Sıcaklık yavaş yavaş yüzlerine ve ellerine yayıldı. Bobby alevlerin önünde parmaklarını oynattı, sonra bileği ona acı verince yüzünü buruşturdu.

Sessizce oturup daha fazla su içtiler. Sam ara sıra kalkıp daha fazla odun buluyordu. Kar alevlere çarptığında tıslayarak aşağıya doğru akıyordu. Ormanda tam bir sessizlik hüküm sürüyordu.

Yeterince ısındıktan sonra Sam kendi çadırını kurdu, uyku tulumunu serdi ve ateşin başına döndü.

Bobby Sam'in gözleriyle karşılaştı. "Arka için teşekkürler." "Sorun değil."

"Aklımı kaçırmış gibiydim." "Soğuk yüzünden."

"Evet."

Tekrar sessizliğe gömüldüler, tek gürültü Sam'in boş midesinin ara sıra çıkardığı homurtuydu. İkisi de yemekten ya da ne kadar aç olduklarından bahsetmedi. İkisi de hava aydınlanır aydınlanmaz tekrar yola çıkacaklarını biliyordu.

ELLİ SEKİZ

Dean kendine geldiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı. Yine hareket edemiyordu. Hâlâ buz gibi duvara yaslanmıştı ve şimdi gerçekten üşüyordu. Ayak parmaklarındaki ve el parmaklarındaki tüm hisleri kaybetmişti. Nefesi havada donmuştu ve ağzının etrafında bir buz tabakası hissedebiliyordu.

Karşısında Don hâlâ yüzüstü yatıyordu. Dean artık onun yüzünü göremiyordu.

Diğer köşede, aswang'ın beslendiği adamın cesedi sırtüstü çevrilmiş, çıplak göğsünde kalp, mide ve ciğerlerin üzerinde delikler açılmıştı. Kapatılmamış bir başka delik şakakta esniyordu. Dean kafatasının içindeki boş karanlığı görebiliyordu.

Dean odayı taradı ama Grace'i hâlâ görememişti. O neredeydi? Susan'a ne olmuştu? Aşağıda kaç kişinin hayatta olduğunu merak etti, Jason'ın kendi hayatını uzatmak için yiyip bitireceği kaç kurban vardı?

"Hey," diye duydu .

Gözlerini o yöne çevirdi. Jimmy'nin gümüşü gözleri ona karşılık verdi.

"Dışarı çıkamadım. Kurtarma ekiplerini beklemek zorundayız."

"Zaman yok. Bunu görmüyor musun?" Dean Jimmy'ye bağırarak istedi. "Jason'ı öldürmek zorundasın." Ama Dean bile Jason'ın öldürülemeyeceğini biliyordu. Bobby ve Sam silahı getirene kadar olmazdı.

Dean cebindeki diğer şarjörü ve koridorun girişinde duran silahı düşündü. Jason onu almış mıydı? Önce Jimmy'ye, sonra da dikkatini çekmeye çalışarak silahın olduğu yere baktı.

Jimmy anlayışla, "Silahını aldı," dedi. "Nereye gideceğimi bilmiyorum. O kızın bağırdığını duydum ama onu bulamadım - bacağının sıkıştığını haykıran kızı? Sanırım binanın başka bir yerinde, bizden uzakta. Ama bu iyi bir şey. Belki dışarı çıkabilir ya da kurtarma ekipleri onu daha çabuk bulur."

Dean zayıf adamın parlayan gözlerine baktı.

Jimmy yere baktı, utanç başını döndürüyordu. "Ben lanet olası bir aptalım. Bunu biliyor muydun?"

Dean bekledi. Yapabileceği başka bir şey yoktu.

"Avcı olmayı çok istiyordum. Wendigo'yu avlamak için sizinle gelmek istedim. Sonra Jason daha fazla cinayet olduğunda gelebileceğimi söyledi, alabileceğiniz her türlü yardıma ihtiyacınız olduğunu söyledi. Ama beni ava götürmedi. Beni Dayton'ın dışındaki bir vampir yuvasına götürdü. Onlara kötü şöhretli Winchester'ları nerede bulabileceklerini söyledi ve anlaşmayı tatlandırmak için küçük bir ikram olarak beni orada bıraktı." Dişlerini sıkarak içini çekti.

"Enayiler neredeyse kanımı kurutacaktı, sonra beni dönüştürdüler. Point Reyes'e gitmek için hazırlanırken kaçtım. Kardeşini ve Bobby'yi öldürmek için oraya ." Kaşları çatıldı. "Şimdi ben de o *şeylerden* biriyim. Ama seni burada Jason'la yalnız bırakmak istemedim." Çenesini meydan okurcasına uzattı. "Ve o orospu çocuğunu öldürmek istedim."

Dean Jimmy'nin vampirlerle ilgili haberiyle alarma geçerek kasvet içinde nefes aldı. Dean en azından Sam ve Bobby'nin sağ salim kurtulduğunu biliyordu. Sam telefonda bu konuda hiçbir şey söylememişti. Belki de onları kaçırmışlardı.

Dean'in durumu da korkunçtu. Aswang burada mahsur kalan herkesi yiyip bitirebilirdi ve Bobby ile Sam henüz gömüldüklerini bile bilmeyebilirlerdi. Bir kez daha çığın üzerinden ne kadar zaman geçtiğini merak etti. Jimmy'ye baktı, ona söyleyebileceğini umuyordu ama bu kez vampir Dean'in ne düşündüğünü anlayamadı.

"Sadece nasıl bilmiyorum," diye devam etti Jimmy. "Onu dışarı çekecektim. Soğuğa karşı savunmasız. Bunu biliyorum. Ormandaki kampınızda üzerinize diz çökmüş, siz uyurken saldırmak üzereydi ki beni gördü ve bana saldırdı ama ben . O

beni çok iyi yakaladı. Çok kötü bir kan izi bıraktı. Karda dolaştı ve kayboldu. Onu bu şekilde tuzağa düşürerek iki kez yaptım ama bu onu öldürmedi. Sanırım çok yaklaştım." Yerini değiştirerek Dean'e baktı. "Ama buradan çıkmanın bir yolunu bulamıyorum."

Dean gözlerini kırıştırtarak odanın karanlığında ona yardım edebilecek bir şey olup olmadığını araştırdı. Bu çok saçmaydı. Bir kez daha felç olmuştu ve Jason'ın ikinci kez dikkatsiz davranacağından ciddi şekilde şüpheliydi. Şu anda umutları silahı olmayan bir şarjör cephaneye, korucu olmayan kayıp bir korucuya ve hava kanalındaki bir vampire bağlıydı.

Koridorda sürüklenen bir şeyin artık tanıdık gelen sesini duydu. Jimmy bir anda geldiği yöne doğru kaydı ve sessizliğe gömüldü.

Jason yanında birini çekerek göründü. Kısa kesilmiş sarı saçları görünce Dean'in yüreği ağzına geldi. Bu Grace'ti.

Grace'in dehşet içindeki gözleri karanlığın içinde Dean'inkileri buldu. O da felç olmuştu. Jason onu Don'un yanına sürükledi ve bıraktı. Jason dönerken Dean gözlerini kapattı.

Dean aswang'ın yıkık zemin boyunca kendisine doğru gıcırdadığını duydu. Bir duraklama oldu ve Dean Jason'ın başında dikildiğini hissetti. Dean gözlerini açmadı ama bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordu.

"Uyanık mısın?" Jason sordu. Dean'in yüzüne sert bir tokat attı. Dean gözlerini kapalı tutmak için kendini zorladı. "Uyanık olman gerek!"

Jason parkasının cebinden uzun bir ip çıkardı. Dean'i karnının üzerine itti. Yüzü kirli zemine çarptı ve elmacık kemiğinin altında bir kayak bağının keskinliğini hissetti. İçinde bulunduğu durumun çaresizliği yüzünden yüzü öfkeyle kızardı. Jason ondan beslenmek üzere miydi?

Ama Jason Dean'in ceketini yırtıp açmak yerine kollarını arkadan kavradı. Önce bileklerini, sonra ayak bileklerini bağladı ve birbirlerine domuz bağı yaparak bitirdi.

"Uyan, seni orospu çocuğu. Sana bir sorum var." Jason vurgulamak için Dean'in yan tarafına acımasızca tekme attı. Sonra da pençeli ayaklarını yere vurarak hışımla odadan çıktı.

Dean Grace'i görmeye çalıştı ama zemini çok fazla moloz kapladığı için onu göremedi. Havalandırmayı da göremiyordu.

Dean bağlanmış olmayı iyiye işaret olarak kabul etti. Belki de Jason Dean'in konuşabilmesi için felcin geçmesine izin verecekti. Eğer öyleyse, domuz bağı olsun ya da olmasın, Dean Jason'ı yok etmek için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Gerekirse Bowie bıçağıyla Jason'ın bütün uzuvlarını kesecekti. O orospu çocuğunun bunu atlatması biraz zaman alacaktı.

Dean yattığı yerde bedenine geri dönmesini bekliyordu.

ELLİ DOKUZ

Bobby küçük ateşin etrafında toplanmış, sonunda kemiklerinin hissetti. Karın gri gökyüzüne doğru kıvrılmasını izledi. Hiç bu kadar kötü bir kış fırtınasında bulunmamıştı. İlerlemeleri çok yavaştı. Kar bu kadar derin olmasaydı şimdiye kadar tatil köyüne varmış olurlardı.

Sam onun karşısında titreyerek kollarını kavuşturmuş oturuyordu. Ateşin içine baktı, gözleri sıkıntılıydı, alnı kırıışmıştı. Bobby, Sam'in o alevlerin içinde ne gibi korkunç hayaller canlandırıldığını tahmin edebiliyordu. Cehennem.

"Sam." Başını kaldırıp Bobby'ye baktı, bakışları periliydi. "Artık orada değilsin."

Sam nefes verdi. "Biliyorum. En azından bildiğimi düşünüyorum." Başparmağını yaralı elinin avuç içine bastırdı.

Bobby onun için endişeleniyordu. Burada geçirdikleri zaman arttıkça Sam daha da içine kapanıyordu. Belki de bunu ona yapan sessizlikti ama düşünceleri onu ele geçirmiş gibiydi.

Birkaç saat süren sıcaklığın ardından çıtırtılar kesildi. Bobby iyice çözüldüğünü hissetti ve çadırındaki uyku tulumuna girdi.

Sam de aynısını yaptı ve birkaç dakika sonra Bobby çadırının fermuarını çekerken, "Dean'in izine rastlamamış olmamız ya da o şeyin bize saldırmamış olması tuhaf değil mi sence?" diye sordu.

Bobby sönmekte olan ateşin üzerinden ona baktı. "Bu fırtına şimdiye kadar gördüklerimin en kötüsü. Dean'in bütün izlerini sildi süpürdü. Aswang da içinde sıkışmış olabilir. Cehennemden daha sert olabilir ama bu onu hava koşullarına karşı bağışık yapmaz."

Sam kaşlarını çatı, belli ki tatmin olmamıştı. "Sanırım öyle," dedi. "İyi geceler."

Bobby, Sam'in çadırını kapattığını duydu.

Bobby de Aswang'ın neden saldırmadığını merak etmişti. Gerçi Sam'e bunu pek itiraf etmemiştir. Ne de olsa birinci sınıf ete maruz kalmışlardı ve fırtınada bitkin düşmüşlerdi. Aswang'ın onların orada olduğunu bilmemesi bile mümkündür.

Bobby uyuyamıyordu. Bileği onu rahatsız ediyordu. Birkaç dakika çadırın dışında tutup karda soğumasını bekledi ama sonuçta torbanın sıcaklığını tercih etti. Sonunda uyku tulumunun yumuşacık derinliklerine gömüldü ve Marta'nın ona verdiği dosyayı çıkardı. Yola çıktıklarından beri dosyayı yanında taşıyordu ama bu ona baktığı ilk andı.

Farını yakarak dosyayı açtı. Düzinelerce makale ortaya döküldü. Marta kesinlikle çok fazla zemin çalışması yapmıştı. Bazı sayfalar on sekizinci yüzyıl İspanyol misyonerinin günlüğünün fotokopileriydi, diğerleri ise 1800'lere kadar uzanan eski gazete makalelerinin kopyalarıydı.

Eski günlüğün sayfalarını çevirdi ve Aswangların geceleri köylere girip hamile kadınların ceninlerini, erkeklerin ve çocukların böbreklerini ve karaciğerlerini emdiklerine dair anlatılanları okudu. Bir ailenin oğlu bir gün balık tutarken kaybolmuştu. On gün boyunca onu aramışlar ama bulamamışlar. Sonra bir gün köye geri dönmüş ve yatağına uzanmış. Ona hiçbir şey yedirememişler, içirememişler ve o da kıpırdamadan yattığı yerde huzursuzca debelenip durmuş. Ailesi aresizlik içinde izlerken, yavaş yavaş hareket etmeyi tamamen bıraktı. Köy doktoru onu muayene ettiğinde, başka insanların organlarıyla dolu olduğunu gördü ve köye nasıl yürüyerek dönebildiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Geceleri köylüler aswang'ın tepelerinde uçtuğunu duyabiliyordu. Uzaklardan gelen kanat sesleri aslında yarattığın yakınlarda, saldırmaya hazır olduğu anlamına geliyordu. Bobby bu bilgiyi işine yarayabilir diye bir kenara not etti. Yaşlı bir adam geri çekilmekte olan bir aswang olduğunu düşündüğü şeye bağırarak için evinden dışarı fırlamıştı ve aswang onun üzerine inerek tüm midesini vücudundan söküp almıştı.

Bobby dosyada daha fazla sayfa çevirdi. Marta, Ulusal Park Servisi tarafından yayınlanan Point Reyes Ulusal Deniz Kıyısı bülteninden bir makale bulmayı bile başarmıştı. Tarihi bir yazı olan bu makale, Drake Körfezi yakınlarındaki Chimney Rock'ta meydana gelen eski bir gemi enkazını konu alıyordu. Sömürgecileri ve birkaç misyoneri taşıyan üç direkli bir İspanyol gemisi 1863 yılında kayalıklara çarpmıştı. Hayatta kalanlardan sadece bir avuç insan kötü hava koşullarının hikâyesini anlatabilmişti. Bazıları gemide yaşayan ve fırtınalı gecelerde denizcilerin hayatını emen bir hayaletten söz ediyordu. Makalede, kumsalda battaniyelere sarılmış hayatta kalanların grenli siyah beyaz bir fotoğrafı da yer alıyordu. Yakın planda, sandallar daha fazla yolcuyu ve kargonun bir kısmını kurtarıyordu. Uzakta, kayalara çarparak parçalanmış geminin kalıntıları duruyordu; iskelet halindeki direkleri Chimney Rock kayalıklarına doğru uzanıyordu.

Bobby farını fotoğrafa doğrultarak denizcilerin ve yolcuların yüzlerini taradı. Bir rahibe battaniyesinin içinde titriyordu. Sert görünümlü bir denizci kameramanın soluna bakıyordu, yüzünde perili bir ifade vardı. Bir başka adam, alnına doğru ittiği geniş kenarlı şapkasının altından dışarı bakıyordu. Yüzü diğerlerinden daha esmerdi, derin bakışlı gözleri ve kare bir çenesi vardı. Bobby daha yakından baktı. Onda tanıdık gelen bir şeyler vardı. Fotoğrafın çözünürlüğü pek iyi değildi. Mercekli pusulasındaki büyütecı çıkardı ve yüzün üzerine tuttu.

Jason'dı.

Dosyayı toplayan Bobby uyku tulumunun içinde yan yattı. Rüzgâr çadırın kapısında uğulduyor, malzemeyi çırpıyordu. Fırtına yavaşlama belirtisi göstermiyordu ve daha şimdiden kar çadırın etrafına sürüklenmişti. Kupürlerin geri kalanını okudu. Çoğu, organları olmadan ya da fazladan organları içlerine kapatılmış halde bulunan insanların tüyler ürpertici cinayetlerini anlatıyordu. Bu cinayetler 1860'larda sahil boyunca uzanan küçük kasabalarda işlenmiş ve sonunda San Francisco'ya taşınmıştı. Jason'ın sadece bir fotoğrafını bulmuştu ama bu yeterliydi.

"Sam!"

Komşu çadırdaki onun kıpırdadığını duydu.

"Öyle mi?"

"Dean bu sefer gerçekten içiyor." "Ne demek istiyorsun?"

"Aswang'ın kim olduğunu biliyorum. Grace değil." "O zaman kim?"

"Jason."

"Ne?"

"Şuna bir bakın."

Bobby çadırının fermuarını açtı ve yazıyı Sam'e uzattı. Cevap veren bir fermuar sesi duydu ve Sam'in fotoğrafı çektiğini hissetti. Bir an sonra Sam'in farından gelen ışık karanlığı aydınlattı.

"Aman Tanrım. Bu o. Ve tarihe bak! 1863." Sam makaleyi okudu.

"Benim bilmek istediğim," dedi Bobby, bir dirseğinin üzerinde doğrulup, "bir avcının barına nasıl sızdığı?"

"Çok iyi bir iş çıkardı. Ona inandım." "Ben de inandım."

"Babamı tanıyordu. Ya da tanıdığını söyledi."

"Ve Bill Harvelle, Ellen ve Jo."

"Ash ve kefali bile," diye ekledi Sam. "O iyiydi." Sam bir an sessiz kaldı. "Dean'in hiçbir fikri yok."

"Belki artık biliyordur. Onunla uzun zamandır konuşmuyoruz."

"Tatil köyüne varmamız ne kadar sürer demiştiniz?" "Hava böyle devam ederse belki yarın varırız." "Hızlanmalıyız, Bobby."

Bobby, Sam'in haklı olduğunu biliyordu ama ne yazık ki kendilerini zaten zorlayabildikleri kadar zorluyorlardı. Hava onları insafına bırakmıştı. Biraz geç gelmek, hiç gelmemekten daha iyiydi çünkü üç metre karın altında kalmışlardı. Ama bu, oraya ulaşmanın ne kadar uzun sürdüğü konusunda onu daha az sabırsız yapmıyordu.

ALTMİŞ BİR

Dean karanlıkta yatıyordu, kulakları en ufak bir sese karşı gergindi. Susan'ın saatlerdir ağladığını duymamıştı. Belki Jimmy , belki de dışarı çıkmıştı. Zehrin onu birkaç kez uyuttuğundan emindi. Zaman kavramını tamamen yitirmişti ve çöplerin aydınlattığı zeminin soğukluğu iliklerine kadar işlemişti. Yaklaşık bir saat önce şiddetli bir şekilde titremeye başlamıştı. Uyanık kalmaya konsantre oldu. Alan o kadar sıkıştı ki oksijen giderek azalıyordu. Yeterince derin nefes alamıyordu.

Ama şimdiden parmaklarını oynatabiliyordu. Felcin etkisi geçmeye başlamıştı. Botlarının içindeki ayak parmaklarını esnetti. Artık dilini ve dudaklarını da hareket ettirebiliyordu.

Jason'ın odada olmadığından emin olunca, "Grace?" diye fısıldadı ama kız cevap vermedi. "Don?" diye fısıldadı. Oradan da yanıt gelmedi. Don'un hâlâ hayatta olup olmadığını, Dean baygınken Jason'ın onunla beslenip beslenmediğini merak etti. Artık konuşabildiğine göre havalandırmadaki Jimmy'nin sesini tekrar duymayı bekledi ama odada sadece sessizlik vardı.

Dar koridorda birinin yürüdüğünü duydu. Jason odaya girdi ve doğruca ona doğru yürüdü. Dean baygınmış gibi davrandı ama kaburgalarına yediği hızlı bir tekme kontrol edilemeyen bir *gümbürtüye* neden oldu.

Jason onun üzerine diz çöktü.

"Onlara ne yaptın?" Keskin parmaklarıyla Dean'in sırtını dürttü. Sonra yüzüne yumruk attı, saçlarından bir tutam yakaladı ve başını geriye doğru çekti. "Yumurtaları nereye koydun?"

Dean burnundan kan aktığını hissetti ama gözlerini kapalı tuttu.

"Uyanık olduğunu biliyorum, seni boktan avcı. Nereye koydun onları?"

Dean onun sesinde öfkeden daha fazlasını duyabiliyordu. Umutsuzluk sesini renklendiriyordu. Dean aswangların hayatları boyunca sadece bir kez yavru üretme şansları olup olmadığını merak etti.

Zaman kazanmayı umarak vücudunu gevşek tuttu. Bu şekilde bağliırken Jason'la dövüşemezdi.

"Sadece söyle bana. Bana zaten bir kez yardım ettiniz, sen, kardeşin ve Bobby Singer dediğiniz o alkolik avcı müsveddesi." Dean'in kafasının arkasına vurdu.

Dean bu adamdan gerçekten nefret etmeye başlamıştı.

"O lanet wendigo bütün öldürdüklerimi bitiriyordu. Acele etmemeyi . Aptal maymun yarım kalmış yemeklerimi bulup çalışıyordu." Dean'e doğru eğildi, rübeli nefesi Dean'in burun deliklerine doldu. "Ama sen onu benim için çabucak hallettin."

Dean içinin öfkeyle olduğunu hissetti ama sessiz kaldı. Bu orospu çocuğunu kesinlikle öldürecekti.

"Tamam o zaman," diye öfkeyle tükürdü Jason.

Ayağa kalktı ve odanın içinde tepindi. Küçük insan yığınının orada Grace'i yakaladı. Onu Dean'in yanına yatırdı, sonra yüzünü çevirerek doğrudan ona bakmasını sağladı. Gözleri geniş ve ağlamaklıydı, çaresiz ve dehşete düşmüştü.

"Eğer bana söylemezsen, senin önünde onun bütün organlarını emeyeğim." Karanlıkta alay etti. "Ve bunu son kez yapacağım."

Grace'in gözleri büyüdü.

Dean'i tekrar tekmeledi. "Konuşabildiğini biliyorum!"

Dean irkildi. Jason'a söylerse zaten ikisini de öldürecekti. Ama Grace'in gözlerinin önünde bu şekilde ölmesini izleyemezdi. Keşke Bobby ve Sam'in ne kadar uzakta olduğunu bilseydi.

"Sana bir kez daha soracağım. Yumurtalar nerede?" Dean sessiz kaldı.

Jason Grace'i yüzüstü çevirdi. Parkasının arkasını yırtarak çıplak tenini ortaya çıkardı. Sonra beslenme tüpü

aşağı indi ve tam doğru noktayı buldu. Dean zonklayan burnun içindeki parlayan iğne dişleri görebiliyordu. Böbreklerinin üzerinde durdu.

"Hayır!" diye bağırdı, iplere karşı mücadele ediyordu. "Bana söylemek bir şey mi var?"

Jason sordu.

Dean karanlığın içinde onun bakır rengi gözlerine baktı. "onu! Senin savaşın benimle!"

"Hiç şansın yok. Konuşmayacağını biliyorum. Sen bir avcısın. Sizin için iyisi bu. Masum bir insan tehlikede olmadığı sürece içinizi dökmeyeceksiniz. Belki o zaman bile," diye ekledi.

Hortum Grace'in sırtından aşağı kaymaya devam etti. "Ne düşünüyorsun? Apandis mi? Safra kesesi mi? Şimdilik ne olmadan yaşayabilir?"

İğne dişleri sırtının derisini deldi ve Dean onun keskin bir nefes aldığını duydu.

"Dur, , dur!" Dean etrafta çırpınarak bağırdı.

Yaradan kan aktı ve beslenme tüpü gümbürdemeye başladı.

Gölgelerin arasından fırlayan bir dörtlük Jason'ın kafasının arkasına çarptı. Öne doğru yığıldı, dişleri serbest kaldı. Jimmy ikinci kez savurdu.

Dean ceketinin cebindeki Bowie bıçağına ulaşmak için çabaladı ama yaklaşılamadı bile.

Jimmy Jason'a tekrar tekrar vurarak onu koridora doğru geri itti. Onu kapıya doğru itti. Aswang koridorda sırtüstü tökezlediğinde Jimmy duvardaki dolapları çekiştirerek kaldırdı ve yan yatırdı. Oda ile koridor arasındaki yerlerine düşerken metaller gürültüyle çınladı.

Diğer tarafta sıkışıp kalan Jason öfkeyle metale vurdu. Dolaplar onun darbeleri altında titredi.

"Bıçağım! Ceketimin sol cebinde!" Dean Jimmy'ye bağırdı.

Vampir geri çekildi ve Dean'in önünde diz çöktü. Bıçağı çıkardı ve ipi kesti. Dean kollarının ve ayaklarının büyük bir rahatlamayla yere düştüğünü hissetti. Sırt üstü dönerek bıçağı Jimmy'den aldı, sonra bileklerindeki ve ayak bileklerindeki ipi kesti.

Panik Jimmy'yi ele geçirdi. "Şimdi ne yapacağımızı bilmiyorum! Bu onu beş saniye kadar tutacaktır." Jason hâlâ dolaplara vuruyordu.

"Şu havalandırma deliği nereye gidiyor?" Dean ona sordu. "Binanın başka bir bölümüne."

"Jason henüz içeri girmedi mi?"

Jimmy başını salladı. "Hayır, ama sen asla sığmazsın. Kocaman olmuşsun." "Havalandırmaya gir."

Vampir hızı ve refleksleriyle Jimmy döndü ve havalandırmaya doğru sıçradı. Dean titreyen bacaklarının üzerinde ayağa kalktı. Grace'i itfaiyeci tarzında yakalayarak omzuna aldı. Havalandırmaya doğru koşarak onu yukarı kaldırdı ve Jimmy de omuzlarından tuttu.

"Onu diğer tarafa sürükleyin."

Kakofonik darbeler küçük odada yankılanırken Dean aceleyle Don'un yattığı yere gitti. Don hâlâ hayattaydı ama Dean bira göbeği yüzünden hava deliğinin çok dar olacağını fark etti. Don'u ters çevirdi ve onun yerine Steven'ı yakaladı. Kar korucusu düzenli olarak nefes alıyordu. Dean onu Jimmy'ye doğru kaldırdı.

"Onu da alın!"

Jimmy Steven'ı sonuna kadar çekti, sonra geri çekildi. "Bana başka birini ver!"

Metalin şangırtısıyla dolaplar . Jason kapı aralığında durdu, kanatları esniyordu, gözleri öfkeyle parlıyordu.

Dean savaştırmak için kendini hazırladı.

ALTMİŞ İKİ

Dolaplar zemine yerleştikten sonra vurma sesi devam edince Dean'in kafası bir an için karıştı. Sonra üzerine sıva yağdı ve birinin yukarıdan içeri girmeye çalıştığını fark etti.

Jason Dean'i yakalayıp yana fırlattı. Dean acı içinde duvara çarptı ve boş bedeninin yanına yığıldı. Aswang havalandırma deliğinin içine uzandı ve Dean Jimmy'nin şaşkınlıkla haykırdığını duydu. Yardım etmek için ayağa fırladı ama Jason'dan gelen bir başka ters darbe Dean'i geriye doğru yıkık bir masanın üzerine düşürdü.

Jason Jimmy'yi delikten dışarı sürükledi, vampir onu tekmeliyor ve pençeliyordu. Dean ayağa kalkmaya çalıştı, felç yüzünden hâlâ titriyordu.

Vurma sesi başının üzerinde devam ederek odayı doldurdu.

Jimmy Jason'a hırladı, bütün dişleri sivrilmişti ve gözleri loş ışıktaydı. Jason'ın boğazını ısırıp kan fışkırdı. Jason ellerini Jimmy'nin başının iki yanına koydu ve bir anda kafasını gövdesinden ayırdı. Kafayı uzaktaki duvara fırlattı.

Dean'i bir öfke dalgası daha kapladı. Jason ona döndü, gözleri nefret doluydu. Dean'in eli ceketindeki fazladan silah şarjörünün etrafına dolandı ama silahını göremedi. Jimmy'nin yanılmış olabileceğini, Jason'ın silahı orada bırakmış olabileceğini ummuştu ama öyle olmamıştı.

Büyük bir enkaz parçası yukarıdan aşağıya düştü. Parlak ışık odanın içine yayıldı. Dean yukarı bakınca mavi gökyüzünü ve ona doğru yağın karı gördü. Temiz havayı bir yudum içine çekti. Yan tarafında keskin bir acı hissetti ve aşağı baktığında Jason'ın beslenme tüpünün midesine bağlı olduğunu gördü. Onu tutup çekerek çıkardı.

Ayaklarının dibinde bir şey paramparça oldu. Jason çığlık attı.

Bobby ve Sam, Jason'ın üzerindeki mavilikte çerçevelemiş olarak duruyordu. Jason'ın üzerine baharat karışımından bir şişe daha attılar ve derisi çıbanlarla doldu.

"Daha fazla! Daha fazla!" Dean bağırdı.

Şişeler Jason'ın derisi üzerinde patlayarak etin yanan, cızırdayan şeritler halinde soyulmasına neden oldu. Çığlık atarak kanatları ardına kadar açıldı ve Bobby ile Sam'i kenara iterek yukarıdaki delikten içeri fırladı.

Dean onun mavilikte kanat çırpışını izledi. Sonra gözden kayboldu.

"Allah !" diye küfretti. "Gitti mi?"

Sam'in başı dönerek kardeşine baktı. "Evet."

Dean parlaklığa karşı gözlerini kırptırdı. "Seni gördüğüme sevindim. Çıkarın beni buradan!"

İki saat sonra kurtarma ekipleri hayatta kalan herkesi havalandırma deliğinden ve çöken binadan çıkarmıştı. Fırtına dinmişti ve şimdi masmavi gökyüzünde sadece birkaç bulut sürükleniyordu. Sıcaklık hâlâ otuzlarda seyrediyor olsa da, Dean'in üzerine vuran güneş sıcak ve güven verici geliyordu. Karın içinde oturuyordu, Susan da yanında, kırık bacağını donmuş beyazın içinde serinletiyordu.

Birkaç metre ötede sedyede yatan Grace ve Steven'a baktı. "Hiç yaraları yok," dedi. "Aşağıda gerçekten de felce neden olan bir gaz sızıntısı mı vardı?"

Dean omuz silkti. "Bunu bize bir şey yaptı. Ama etkisi geçiyor Ben bunun kanıtıyım."

", bu hayatımın en korkunç zamanıydı."

Dean binanın başka bir bölümünde olduğu için ne kadar şanslı olduğunu düşündü. Fırtına koptuğunda kurtarma ekiplerinin bulduğu ilk kişi o olmuştu.

Sam tatil köyünün yıkık duvarlarından birinin arkasından belirdi. Çığ neredeyse tüm pansiyonu yerle bir etmiş, geriye sadece birkaç sütun ve taş duvarlardan biri sağlam kalmıştı. Şaşırtıcı bir şekilde, avize hâlâ ayakta duran tek kirişten sarkıyordu.

Sam kardeşinin yanına gitti. Dean vücudundaki hisleri geri kazanırken o ve Bobby insanların kazıp çıkarılmasına yardım ediyorlardı. Çok yorgun görünüyordu.

"Grace konuşuyor," dedi Dean'e.

Dean ayağa kalkıp aceleyle ona doğru gitti. Sam de ona katıldı.

"Dean," dedi onu görünce gülümseyerek. "O şey de neydi öyle?"

Dean dikkatle etrafına bakındı, sonra bir parmağını dudaklarına götürdü. "Biraz daha yalnız kaldığımızda sana anlatacağım."

Bobby de oraya doğru yürüdü. Grace'e şüpheyile baktı. Sam ona, "Senin bir korucu olmadığını biliyoruz," dedi.

Zayıfça, Dean'i taklit ederek bir parmağını dudaklarına götürdü. "Burada kaçak ayı avcılarını izliyorum," diye fısıldadı. "Korucu gibi davranarak insanların izinlerini kontrol etmek ve yasal olup olmadıklarını anlamak daha kolay. Bazı pislikler karaborsada afrodizyak olarak satmak üzere organlarını almak için ayıları öldürüyorlar. Silverado Ridge'de onları takip ediyordum. Safra kesesi kayıp, öldürülmüş bir ayı buldum. Sonra izler kayboldu, sanki o adamlar muş gibiydi. İlk başta kaçak avcıların siz olduğunuzu düşündüm." Dean'in elini kavradı. "Sence onları o şey mi yakaladı?"

Kaşlarını çattı ve onun birçok kez Aswang'a ne kadar yaklaşmış olabileceğini fark etti. "Olabilir."

"Yani sen sadece bir hayvan hakları aktivistisin?" Bobby gülümsemesini bastırmaya çalışarak konuştu.

"komik olan ne?"

"Hiçbir şey. Hiçbir şey," dedi çabucak.

"Sadece' bir hayvan hakları aktivisti derken neyi kastediyorsun?" Ona sinirli bir şekilde baktı.

Dean sırttı, onun karşılık verdiğini görmekten mutluydu.

Sam ufku taradı. "Bobby, hava kararıyor. Tamamen ortadan kaybolmadan önce bu şeyin izini sürmeliyiz. Enkazdan kurtulmayı başaran herkes çıkarıldı. Gitmemiz gerek."

Bobby onun bakışlarına karşılık verdi. "Anlaştık."

Grace botunu oynattı. "Ben de gelebilirim. Ben iyiyim."

Dean bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi? Bacaklarını oynat."

Yapamadı. Kaşlarını çattı. "Şu kaçak ayı avcılarını görüyor musun, onları nerede bulabileceğimi söyle bana."

Bobby ona, "Yapacağım," dedi.

Giyindiler, temiz su ve biraz daha yiyecek aldılar. Dean hâlâ kendini güçsüz hissediyordu ama artık izlerini kaybettiremeyeceklerini biliyordu. Aswang'ı bulmak zorundaydılar.

Kar ayakkabılarını giyerek üçü birlikte Jason'ı bulmak ve bu işe bir son vermek için karlı ormana doğru yürüyüşe çıktılar.

ALTMİŞ ÜÇ

Sam, ağaçların arasından sızan güneş ışığına şükrederek Bobby ve Dean'in yanında kar ayakkabısıyla ilerledi. Dar çıkıntındaki kavgaya ve Bobby'nin ipi kesmesine dair anılar su yüzüne çıktı ve onları bir kenara itti. Üçü birlikteydi ve her şeye rağmen oldukça iyi durumdaydılar. Şimdi tek yapmaları gereken Aswang'ı bulmaktı. Uçtuğu yöne doğru yola çıkmışlardı ama onu bir daha görememişlerdi.

Bobby bir ağacın yanında durdu. "Kurbanlarını saklayabileceği, uzun bir süre boyunca yiyebileceği bir yere ihtiyaç duyması mantıklı," dedi, belli ki takip ettiği bir düşünce zincirine ses veriyordu.

Dean'in yüzünde karanlık bir ifade belirdi. "Felçli oldukları için kimsenin çığlıkları duymayacağı bir yer olması gerekmez. Çığlık atamazlardı."

Sam, "Koku konusunda da endişelenmesine gerek yok, çünkü bu onları hayatta tutuyor," diye ekledi.

"Kullanılmayan tüm organları bir bedene doldurup onu ininden çıkarana kadar, en azından." Bobby yüzünü buruşturdu. "Peki bu durumda bize ne kalıyor?"

"Bir maden olabilir," diye önerdi Sam. "Ama inin yeraltında olması şart değil."

"Bir kulübe, benim karşılaştığım gibi. Ama orada kurban tuttuğuna dair bir kanıt görmedim, sadece yumurtalarını."

"Yani yiyeceklerini sakladığı ayrı bir yeri var. Gizlidir, bu yüzden yoldan geçenlerin ilgilenmeyeceği, münzevi bir yer." Bobby yün şapkasını kaldırdı, başını ovuşturdu ve yerine taktı.

Sam, "Hâlâ en iyi seçeneğimizin bir maden olduğunu düşünüyorum," diye ısrar etti. "Artık çoğunlukla kapalılar ve girişin her tarafına 'izinsiz girilmez' tabelaları asılmış."

"Senin tarafındayım Sam."

Bobby haritasını çıkardı. Wendigo'nun madenini, avcı arkadaşlarının kan buldukları yeri, Sam ve Dean'in aswang tarafından ilk saldırıya uğradıkları bölgeyi, sonra da Dean'in yumurtaları bulunduğu kulübenin yaklaşık yerini bularak etrafında kümelendiler.

"Grace kaybolmadan önce Silverado Ridge yakınlarındaki kaçak ayı avcılarını izlediğini söyledi," diye ekledi Dean. Harita üzerinde orayı işaret etti.

Sam yakındaki bir maden sembolünü taradı. Elbette, bir tanesi faaliyetin ortasında duruyordu.

Bobby, "Orası bizim yerimiz," dedi.

Sam şu anda bulundukları yeri buldu. "Yani, yaklaşık bir buçuk mil doğuda."

Elini cebine attı ve vatoz kamçısını çıkardı. Birbirlerine hiçbir şey söylemeden yürümeye devam ettiler.

Dean sessiz görünüyordu. Sam, Aswang beslenirken bu kadar çaresiz olmanın onu yiyip bitirdiğini biliyordu. Kendini işe yaramaz hissetmekle ilgili hep bir sorunu olmuştu. Ama Dean güçlüydü. O ve Bobby Dean'in kafasının oyunda olmadığından endişelenseler de Sam sonunda Dean'in her zaman savaşacağından ve içindeki her şeyle savaşacağından emindi.

Karın içinden geçerek bir buçuk kilometrelik yolu yarım saatten biraz fazla bir sürede kat ettiler. Sık bir ağaç kümesinin içinde durduklarında, birkaç yüz metre ötede, bir kaya parçasının içine yerleştirilmiş maden girişini gördüler. Meraklı kaşifleri dışarıda tutmak için girişi paslı parmaklıklar kaplamıştı. Bir tabelada şöyle yazıyordu: "Tehlike. Güvenli Olmayan Maden. Dışarıda kalın. Hayatta kalın." yazıyordu. Ancak kapı uzun zaman önce kırılmış, parmaklıklar alt kısımdan sökülmüş ve girip çıkmak için geniş bir alan bırakılmıştı.

Dean ve Bobby baharatla ıslatılmış bıçakları kavrarken Sam bir elinde kırbacı tutuyordu. Kar ayakkabılarını çıkarıp girişe bıraktılar. Sonra parmaklıklardan geçip eğildiler.

paslı metalin altında. Eski madene girdiklerinde karanlık onları sardı. Kesif bir metan gazı Sam'in duyularına saldırdı.

Bobby onları gereksiz yere, "Kurşun yok," diye uyardı.

Farlarını yakarak maden zeminindeki toprağı incelediler. Toprağı, bazıları çıplak, bazıları çizmeli bir sürü yeni ayak izi bozmuştu. Bobby diğerlerinin üzerinde duran pençeli bir çift çıplak ayağı işaret etti. Sam başıyla onayladı ve onları takip ettiler.

Farlarının ışıkları dışında, ilk köşeyi döndüklerinde karanlık üzerlerine çökmüştü. Kan yer yer zemine sızmıştı, kırmızı ve taze.

Dean havayı kokladı. "Kulübede aldığım cızırdayan et kokusunun aynısını alabiliyorum. O burada."

Ayak izlerini takip ederek birkaç köşeyi döndüler ve sonra uzun bir kuyudan aşağı indiler. Metan kokusu gittikçe güçleniyordu. Tavan boyunca eski bir elektrik hattı uzanıyordu, paslanmış kancalar kabloları destek kırıışlerinin yanında tutuyordu.

Uzun tünelin sonunda üç çatal ayrılıyordu. Bobby her birini inceledi, sonra ortadaki yolu seçti. Bu yol yerin daha da altına iniyor, onları madenin daha da derinlerine götürüyordu. Taze kan toprağı kirletmeye devam ediyordu. Onlar yürüdükçe toprak karışıyor, farlarının ışığında zerrecikler halinde sürükleniyordu. Tünel onları maden duvarlarının eskiden işlendiğı geniş bir alana götürdü. Orada eski bir maden arabası duruyordu, içinde hâlâ cevher parçaları vardı.

Bobby durmalarını işaret etmek için bir yumruk kaldırdı. Zemin aradı, çıplak ayakları tekrar buldu ve onları ileriye doğru hareket ettirdi.

Sam herhangi bir ses duyabilmek için kendini zorluyordu. Bazen madende kötü bir rüzgâr esiyordu ama o hayalet gibi hava akımı dışında ortalık sessizdi.

Dar bir açıklıktan geçerek sağa doğru açılan ve daha da alçalan başka bir tünele girdiler. Metan kokusu artık o kadar güçlüydü ki Sam kendini bir kanalizasyonda yürüyormuş gibi hissediyordu. Kırbacın sapını kavradı ve kokuyu dişlerinin arasından geçirmeye çalıştı. Ama işe yaramadı.

Bir sonraki kavşakta rayları takip ederek sağa devam ettiler. Uzun, alçak bir feryat maden tüneline ürkütücü yankılandı. Anında

Üçü dondu, dinliyordu. Tekrar geldi.

"Bu o mu?" Sam Dean'e fısıldadı.

Dean dinledi, sonra kaşlarını çatı. "Söylemesi zor."

Bobby, "Biri var," dedi. "Haydi gidelim."

Kan ve ayak izlerini takip ederek sesi izlediler. Aynı yöne doğru gidiyorlardı.

Sam tünellerden birinden su damladığını duyabiliyordu. Ses duvarlardan düzensiz bir şekilde yansıyor, hangi yönden geldiğini belli etmiyordu. Kısık bir inilti tekrar yankılandı, tünellerden aşağıya doğru sürükleniyor, aynı anda birkaç yönden geliyormuş gibi geliyordu.

Bobby fiziksel izlere sadık kalarak onları başka bir koridordan aşağıya, tekrar aşağıya doğru yönlendirdi. Su sesi daha da yükseldi, kayaların üzerinden çağlayan bir dere.

Kayada küçük ve kırımlarla desteklenmemiş dar bir açıklığa ulaştılar. Bobby başını içeri sokarak ışığı etrafına tuttu. Sonra eğildi ve içeri adım attı. Sam de onu izleyince suyun sesi bir anda yükseldi.

Sam'in farları duvarlardan birinden aşağıya doğru akan bir pınarı ortaya çıkarmış, taşlı bir kanal boyunca sekerek gözden kaybolan bir su deresi oluşturmuştu. Çok fazla su yoktu; maden sesi bozarak akan bir sel gibi görünmesine neden oluyordu.

Dean küçük delikten içeri girdiğinde Bobby dondu kaldı ve yumruğunu kaldırarak durmasını işaret etti. Sam onun bakışlarını takip etti. Farlarının ışığında, karanlığın içinde, ayaklarını su deresinin yanına uzatmış iki adam oturuyordu. Başlarında avcı şapkası ve yürüyüş botları vardı.

Sam silahı kavradı. Adamlar kımıldamadı ya da kaldırıp bakmadılar.

Dean elini Sam'in koluna koydu. "Ceketleri yırtılmış."

Sam başını çevirdi. "Ne demek istiyorsun?" "Aswang yemeği."

Üçü yavaşça yaklaştı, Sam artık yaratığın gölgelerin içinde olabileceğinin farkındaydı.

Dean önce adamlara ulaştı. Her ikisinin de boyunlarına dokundu, sonra Sam ve Bobby'ye döndü. "Ölmüşler."

Bir bedenini öne doğru eğerek, parıldayan tükürükle kapatılmış çok sayıda delinme yarası olan çıplak bir sırtı ortaya çıkardı.

Bobby yüzünü buruşturdu. "Tıpkı hastaneye geri getirdiğimiz adam gibi. Görünüşe göre onlara pek bir şey bırakmamış. Belki safra kesesi."

Sam kıyafetlerini inceledi. Her ikisinin de tüfekleri hâlâ omuzlarındaydı. Büyük olasılıkla felç olmuşlardı. Ceplerini karıştırdı, bazı kâğıtlar ve üzerinde el yazısıyla işaretler olan iyi kullanılmış bir harita buldu. Diğerlerine gösterdi.

"Şuna bir bakın." Haritanın üzerinde farklı bölgelerde noktalı ayı sembolleri vardı. Bir ayının üzerinde kırmızı bir X işareti vardı. "Bahse girerim Grace'in aradığı iki kaçak avcı bunlardı."

"Görünüşe göre organ toplama işleri pek de bekledikleri gibi gitmemiş," dedi Bobby sert bir sesle.

Adamları oturdukları yerde bırakarak ayağa kalktılar. Bobby izlere dair daha fazla işaret aradı.

Yakınlarda bir şey kıpırdandı, Sam'i ürküten bir nefes verme sesi. Döndü ve iki beden yanından geçen bir hareket gördü. Arkalarından geçerek önlerini kesti.

"İşte!" Sam bağırdı. Kırbacı çözdü.

Bir silüet geldikleri tünelde gözden kayboldu ve Sam küçük derenin üzerinden atlayarak onu kovalamaya başladı. Farının seken ışığında, önünde bir şey hareket ederken uzak duvardaki kanatların gölgesini gördü. Kırbacını o yöne doğru fırlattı ama kırbaç toprağa saplandı. İleriye doğru koştu, köşeleri dönerken gölgenin hareket ettiğini gördü. Tam önündeydi.

Kırbacı tekrar fırlattı ve bu kez yakaladığını hissetti. Kırbaç sertçe çekildi, neredeyse Sam'in elinden kopacaktı. Kırbacı önce göğsüne, sonra omzuna doladı ve geldiğinde düğümlendi. Sonra iki eliyle sapını kavradı. Diğer ucundaki baskı onu öne doğru çekti ve neredeyse düşüyordu.

Dean'arkasından "Onu yakaladın mı?" diye bağırdığını duydu.

Sam cevap vermek için ağzını açtığında yüzüstü toprağın içine çekildi. Toprağın acı tatlı tadını aldı ve sonra tüm vücudu öne doğru sarsıldı, maden zemini boyunca sürüklendi.

Arkasında Dean ve Bobby'yi gördü, koşarken farları maden duvarlarının üzerinden çılınca geçiyordu.

Bir başka muazzam sarsıntıyla havada uçtu ve aswang önündeki köşeyi dönerken bir duvara çarptı. Bir başka büyük hamle onu yukarı kaldırırken Sam yere kaydı. Tekrar yere çarparken bacaklarını tekmeledi. Sonra havalandı, indikleri tünellerden hızla geçti, aswang başka bir kavşakla karşılaşp döndüğünde her seferinde duvarlara çarptı.

"Dean!" diye bağırdı, emin değildi.

Jason'ı şimdi kaybedemezlerdi. Toz yağmuruna karşı gözlerini kapadı ve ellerinin kırbacın sapını kavradığını hissetmeye odaklandı. Sıkıca sarılmış kırbaç omzunu vahşice ısırđı. Kaç tur attıklarını takip etmeye çalıştı.

Gün ışığı üzerine vurdu. Yüzü arkaya dönüktü ve madenin girişinin altında belirdiğini gördü. Öyle bir hızla çıktılar ki nefesi kesildi. Bacakları havada spiral çizdi ve aswang'ı görmek için dönmeye çalıştı. Kanatlarının zahmetli çırpınışlarını duyabiliyor, ondan gelen hava akımlarını hissedebiliyordu. Altında maden girişi giderek küçölüyordu.

Aswang daireler çizerek bir çıkıntının dibinden çıkan granit kayalar yığınınına doğru ilerledi. Sam kırbacını sıkıca tutarak yukarı doğru bir bakış fırlattı. Aswang havada bir aşağı bir yukarı gidip geliyor, kösele gibi kanatları her ikisinin de ağırlığını taşımak için çalışıyor, burnu bu çabayla bükölüyordu.

Uçtu, yükseldikçe yükseldi ve Sam aşağıda, madenin önündeki çayırın döndüğünü gördü. Artık madenin girişini zar zor seçebiliyordu, granit kaya duvarının griliğine karşı karanlık bir noktaydı sadece.

Aswang bir hava akımıyla Sam'in yanından geçti ve kısa bir an için Sam ağırlıksızdı, güneş ışığında asılı kalmıştı. Sonra kırbaç ona sarsıldı, ani daralma karşısında nefesi göğsünden fırladı. Aswang kanatlarını katladı ve yere düştü.

Aniden kanatları açılarak yukarı doğru kalktı ve Sam onun altından kavis çizerek kırbacın ucunda sallanmaya başladı. Havada asılı kalarak kırbacın hainlerin oluşturduğu karmaşaya doğru yayını sürdürmesine izin verdi.

ve Sam Aswang'ın planını gördü. Granit çıkıntıya doğru hızla ilerledi.

Sam ayaklarını uzatarak kaçınılmaz darbeye hazırlandı. Kırbacı çözmeye çalışmayı düşündü ama Jason'ın aswang'ı yok etmek için ellerindeki tek araçla uçup gitmesine izin veremezdi.

Sivri uçlardan biri başının yan tarafına çarptı ve dişleri birbirine çarptı. Omzuna ve ardından dizine aynı anda vurulduğunda etrafında parlak ışık noktaları yüzüyordu. Gevşeyip bilincini kaybetmemeye çalışırken kırbacın üzerindeki ağırlığı bir anda ağırlaştı. Altında, madenden çıkan ve etrafına bakarak onu arayan Bobby ve Dean'i kısa bir an için gördü. Sonra Dean onu gördü, yukarı doğru işaret etti.

Sam'in elleri kırbacın sapından kaydı ama gövdesini ve omzunu saran düğüm tuttu. Ayakları kayalara sürtünerek tutunmaya çalıştı. Ağırlaşan başını kaldırmayı başardı ve yukarı baktığında Aswang'ın tepesinde asılı durduğunu, öfkeli bakır rengi gözlerini aşağı diktiğini gördü.

Tekrar yukarı doğru fırladı, doğruca bulutlara doğru uçuyordu. Kırbaç Sam'in göğsüne ve omzuna dolandı ve Sam doğruca yukarı uçtu. Aswang onu tekrar kayalara çarpacaktı ve Sam ölene kadar durmayacağını biliyordu.

ALTMİŞ DÖRT

Sam havada spiral çizdi, bacaklarını ve kollarını tekmeleyerek kendini düzeltmeye çalıştı ama nafile. Aswang'ın merhametinde sallanıyordu.

Gökyüzüne doğru bir kavis çizdi, sonra aniden tekrar Sam'in yanından geçti. Bir saniye içinde kırbacın göğsünü ve omzunu sıkıca saracağını biliyordu ve geldiğinde tutunmaya çalıştı. Bobby ve Dean'in aşağıda bağırdıklarını duyabiliyordu ama ne dediklerini anlayamıyordu. Sonra tekrar aşağı doğru kaymaya başladı, sivri kaya yığınının doğru savruluyordu.

Silah sesi duydu, Bobby'nin 30-30'silahının sesi.

Kırbaç Sam'i sarstı ve vücudu dönerek sırtını granit kayalara çarptı. Keskin bir kenar uyluğuna, bir diğeri de kaburgalarına saplandı. Ciğerlerindeki hava hızla boşaldı ve aşağıdaki manzaraya bir göz atmaya çalışırken nefes nefese kaldı.

Bobby tüfeğini yukarı doğrultarak koştu. Sonra tekrar ateş etti.

Sam'in altındaki kayalardaki hareket dikkatini çekti. Dean kayaları üçer üçer alarak ona doğru sıçradı. Sam granit yığınının uzaklaşırken Dean sıçradı ve Sam'in başının hemen üzerindeki kırbacı yakaladı.

Onun ek ağırlığı onları aşağıya doğru düşürdü. Başına aldığı darbenin etkisiyle sersemleyen Sam, çarpışmayı gerçekleştikten bir saniye sonra hissetti. Sonra yere sırtüstü uzanmış, gökyüzüne ve havada asılı duran, dev kanatlarını çırpıp yaratığa bakıyordu.

Dean elini kırbacın üzerinde gezdirerek aswang'ı daha yükseğe uçması için aşağı doğru çekti. Sam ayağa kalkmak için mücadele etti.

Dean'e katıldı. Birlikte kırbacı aşağı doğru çekerek yavaşça ilerlediler.

Aswang kırbacın ucunu bükte, sonra da ellerini aşağı indirerek dikenin etine battığı yeri kaşdı.

Dean, "Serbest kalmasına izin veremeyiz," dedi.

Bobby koştu, zıpladı ve kırbacın daha yüksek bir bölümünü yakaladı. Kırbaç kendi etini yırtarken, üçü birlikte kırbacı aşağıya ve daha aşağıya çektiler.

Sam, Aswang'ın ellerinin kırbaça her dokunuşunda için için yandığını görebiliyordu. Baharatlar işe yarıyordu. Böceğimsi yüz acıyla buruştu.

Önce yirmi, sonra on metre aşağı indiler ve sonra Bobby uzanıp pençeli ayaklardan birini yakaladı. Diğerini de yakalayıp yere doğru çekti. Sam koşarak geldi ve Aswang'ın kollarını yakaladı. Tüm gücünü onu tutmak için harcadı. Altlarında debeleniyordu, korkutucu derecede güçlüydü ama zayıflamıştı.

Dean dikenı yakaladı ve etin içinden aşağı doğru sürükleyerek karnını yırttı. Diken gövdesini yırttı ve Sam Aswang'ın atan kalbini görebildi.

Dean dikenı yukarı doğru çekti ve göğüs kafesinin etrafına takıldı, sonra çevirdi. Tırtıklı uç Aswang'ın kalbini deldi. Patlayarak açıldı, siyah sıvı hepsinin üzerine fışkırdı. Yaratık yerde çırpındı, vücudu kasılmaya başladı. Sonra kalbi alev aldı, alevler tüm göğüs boşluğunu sardı.

Yakıcı sıcaklık cesedin üzerinden geçerken geri sıçradılar. Kör bir *gümbürtüyle* tutuştu, tamamen alevler içinde kaldı. Cızırdadı, sıçrayan yağ kürecikleri dışarı doğru püskürdü. Vücut çırpındı, ayakları tekmelendi, kanatları çırpıldı ve sonra aniden gevşedi. Ateş akkor parlaklığında yanarak bedeni anında bir kül yığınınına çevirdi.

ALTMİŞ BEŞ

Dean madenin dışındaki bir taş yığınının üzerine yığıldı. "Dostum, bir hamburger istiyorum... İki hamburger. Pastırmalı. Ve ekstra peynirli." Yüzündeki siyah aswang yapışkanını sildi ve ellerini pantolonuna sürdü.

Sam yakındaki karların üzerine oturdu. Bobby ayağa kalktı, bileğini kontrol etti, şişliği incelemek için kolunu yukarı itti. Daha iyi olmamıştı.

Dean kaşlarını çattı. "Henüz bitmedi."

Sam aswang'ın buharlaştığı yere baktı. "Ne?" Dean onlara "Yumurtalar," diye hatırlattı.

Bobby başıyla onayladı. "Yumurtalar." Kolunu tekrar yerine çekti. "Onları nereye sakladın?"

Dean kulübeden uzaklaşıp yarığın olduğu kayayı bulduğu anı düşündü. Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu. "Eğer o kulübeye ulaşabilirsek adımlarımı geri takip edebilirim. Sanırım onları yok etmek için vatoz dikenine ihtiyacımız var. Yaptığım hiçbir şey onlara zarar vermedi, baharatlar bile."

Sam uzanıp kırbacı aldı, sonra sardı ve cebine koydu.

Bobby karlı ormanda etrafına bakındı. Şimdi güneş beyaz tozun üzerinde parıldadığı için göz kamaştırıcı derecede parlaktı. Elini cebine attı ve kar gözlüklerini çıkarıp yerine taktı. "Hadi gidelim."

Biraz su içtiler ve kar ayakkabılarını maden girişinde bıraktıkları yere doğru yürüdüler. Haritayı kontrol ederek kulübenin nerede olduğunu belirlediler ve yola koyuldular. Dean etraflarındaki kaya oluşumlarını görebildikleri zaman yön bulmanın ne kadar kolay olduğuna inanamıyordu. Bobby pusulasını kullandı ve onları ustalıkla kulübeye doğru yönlendirdi. Şimdi çığ

gerginliği azaltmıştı, kısa yoldan yürümek bir kez daha bir seçenektir.

Dean, Bobby ve Sam'i kulübede tekrar gördüğü için çok rahatlamıştı ama şimdi hep birlikte oldukları için fazla konuşmuyorlardı. Her biri kendi düşüncelerine dalmış bir halde sessizlik içinde yürüyorlardı. Hepsi de bu sefer çok yara almıştı. Dean vücudunu saran tüm ağrı ve sızıları duymazdan geliyordu. Yıllarca pratik yaptıktan sonra bunu bir sanat haline getirmışti.

Bir çayırı geçip bir ağaç kümesine girdiklerinde Dean nihayet konuştu. "Point Reyes'de bazı vampirlerle savaştığınızı duydum."

Bobby, "Bolca kafa kesme var," dedi.

Sam, "Buraya gelirken bir uçurumun tepesinde biraz daha savaştık," diye ekledi.

Ses tonu hafifti ama Dean sert olduğunu görebiliyordu.

Dean onlara Jimmy'den, Jason'ın Sam ve Bobby'yi öldürmeleri karşılığında onu vampirlere nasıl sattığından bahsetti. O da avcı hayatının bir başka kurbanıydı. Dean ona olanlar için kendini kötü hissediyordu. Vampire dönüşmenin nasıl bir şey olduğunu herkesten çok o anlıyordu ve adam yine de Dean'in hayatını kurtarmıştı, Grace ve Steven'dan bahsetmeye bile gerek yoktu.

İki saatlik yürüyüşten sonra kulübeye ulaştılar. Dean hiç yumurta kaçırmadığından ve aswang'ın daha fazla yumurtlamadığından emin olmak için lavabonun altını kontrol etti.

"Hey, Bobby," diye seslendi mutfaktan.

Bobby kulübeye girdi, etrafına bakındı. "Evet?" Sam de onlara katıldı.

"Birden fazla yumurta kümesi olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Bobby başını salladı. "İspanyol misyonerlere göre, bir aswang'ın hayatı boyunca yumurtlamak için tek bir şansı varmış ve bunu yapabilmek için normalden daha fazla yemeleri gerekiyormuş."

Sam farkına vararak kaşlarını kaldırdı. "Bu kadar kısa bir süre içinde bu kadar çok yürüyüşünün ortadan kaybolmasının, aswang'ın şimdiye kadar avcı radarından uzak kalmayı başarmasının nedeni buydu."

Dean öğrenerek kaşlarını çattı. "Hamile kalmak için insan organlarıyla beslenmek zorunda mıydı? Bu akşam hamburger yiyemeyebilirim."

"Genellikle yumurtalardan sadece bir ya da iki tanesi çatlar," diye devam etti Bobby. "Ve genellikle daha sonra, gençken ölürler."

"Yani o yumurtalar onun son şansıydı," dedi Sam.

Dean yanlarından geçip kulübeden çıktı. "O zaman şu enayileri kızartalım."

Tanıdık işaretler arayarak adımlarını küçük dereye kadar takip etti. Artık ormanın otuz metreden fazlasını görebildiği için her şey farklı görünüyordu. Dereyi takip ederek büyük kaya yığınlarını .

Sonunda, güneş ışığında karla pırıl pırıl parlayarak göründüler.

"İşte!" Dean söyledi.

İki kayadan en büyüğüne doğru ilerlediler ve Dean yumurtaları sakladığı yarığı buldu. Bobby'nin farını ödünç aldı ve içeri tuttu. Derme çatma çuvalı gömdüğü toprak parçasını gördü.

"Ben içeri giriyorum."

Soğuk granit boyunca sıkışarak dar alana doğru kaydı. Mekânın darlığı bir kez daha nefes almasını zorlaştırdı. Tamamen içeri girdiğinde, yumurtaların üzerini örten toprak yığınına ayağıyla tekme attı. Halıdan bir parça göründü ve botunun burnuyla üst kısmı bağlayan kordonun altına kanca attı. Sonra halıyı yukarı kaldırdı ve yumurtadan çıkmamaları için sessiz bir dua daha etti. Kavrayan parmakları halıyı ayağından aldı ve dışarı doğru kaymaya başladı. Bir temiz hava rüzgârı küçük boşluktan içeri doğru eserek bir kir sarmalını yukarı gönderdi. Devam etti, sonunda girişe ulaştı ve dışarı tırmanarak yumurta halısını karın üzerine fırlattı.

". Hadi yapalım şunu," dedi Bobby, kordonu çözerek.

Halı açılarak tüm kösele rengi gri yumurtalar ortaya çıktı. Hiçbiri yumurtadan çıkmamıştı.

Sam kırbacı çıkardı. tutarak yumurtalardan birini deldi. İğrenç gri mukus dışarı döküldü. Yumurta titreşerek yuvarlandı, sonra kabuğu alevler içinde patladı. Dean onu tekmeleyerek diğerlerinden uzaklaştırdı. Kaynadı ve tükürdü, kıvılcımlar dışarı doğru uçuştı. Bir dalgalanma

Siyah duman onu tüketti ve boğuk bir *gümbürtüyle* yumurta küle dönüştü.

Sam diğer yumurtaları teker teker delerek hepsini yok etti.

Halıyı sadece kül kapladığında, üç avcı halının etrafında durup düşünceli bir şekilde aşağıya baktılar.

Bobby sonunda, "Pekâlâ, hepsi bu kadar," dedi. "Sırada ne var?" Sam sordu.

Bobby düşünceli görünüyordu. "Hâlâ Springdale, Utah yakınlarında insanları yiyen olası bir Rakshasa var."

Dean gülümsedi. "En sevdiğin Sammy. Belki yine palyaço kılığına girersin."

"Beni Three Ring Motel'de kalmaya zorladığına hâlâ inanamıyorum."

Dean Bobby'ye baktı. "Yani o enayiye batıracak mıyız?" Karnı guruldadı. "Yedikten sonra yani."

Bobby başıyla onayladı. "Yemekten sonra."

"ben kullanacağım," dedi Dean Sam'e, patika başında bekleyen sevgili Impala'sını düşünerek.

Sam gülümsedi. "Misafirim ol."

Onlar toplandı onların EŞYALAR ve yapılmış onların yol Şimdi güneşin aydınlattığı ormana doğru.

Teşekkür

Bitmek bilmeyen teşviki, desteği ve yazdıklarına olan inancı için Jason'a en derin şükranlarımı sunarım. Draven'a beni güldürdüğü ve Lynne'e çalışmalarımı desteklediği için teşekkür ederim. Becky, Sarah ve Francesca'ya uzun süreli dostlukları ve cesaretlendirmeleri için sevgi ve teşekkürlerimi sunuyorum.

Bir kez daha menajerim Howard Morhaim çok değerli olduğunu kanıtladı ve Titan Books'tan Jo Boylett ve Cath Trechman'a içten teşekkürler. Warner Bros'tan Christopher Cerasi ve Rebecca Dessertine'in geri bildirimleri çok yardımcı oldu.

Supernatural'ın oyuncularına ve ekibine, kolektif çalışmalarıyla diziyi böylesine keyifli bir deneyim haline getirdikleri için çok teşekkürler. Bu romanı yazmak benim için bir zevkti.

Ve son olarak, karlı zirveleri ve bol vahşi yaşamıyla Tahoe Gölü çevresindeki muhteşem bölgeye büyük hayranlık duyuyorum. Umarım Tahoe Havzası sakinleri, hikaye anlatımı uğruna bölgeyle ilgili yaptığım birkaç coğrafi özgürlüğü affedebilirler.

Yazar Hakkında

Alice Henderson kurgu, çizgi roman ve video oyunu yazarıdır. Korku romanı *Voracious*, yalnız bir yürüyüşçüyü şekil değiştiren bir yaratıkla karşı karşıya getirir. *Buffy the Vampire Slayer* romanları yazmıştır ve *Buffy* romanı *Portal Through Time* En İyi Roman dalında Scribe Ödülü kazanmıştır. Çalışmaları Dark Horse'un *Creepy* çizgi romanında yer aldı. LucasArts'ta çalışırken çeşitli *Star Wars* oyunları için video oyunu materyalleri yazdı. Folklor ve mitoloji alanında yüksek lisans derecesine sahiptir ve lisansüstü araştırması Koca Ayak ve El Chupacabra gibi canavarlara odaklanmıştır. Lütfen onu www.alicehenderson.com adresinde ziyaret edin.

TITAN BOOKS SUPERNATURAL'DAN ÇOK YAKINDA

ETE OYULMUŞ

TIM WAGGONER TARAFINDAN

Cehennem köpeğinin görüldüğü ihbarı ve yeni ölmüş kurumuş cesetlerin bulunması Sam ve Dean Winchester'ı Brennan, Ohio. Ancak canavar köpeği yakaladıklarında, onun "Frankenmutt" olduğu, farklı köpeklerden alınan parçaların yeniden canlandırılmış bir yaması olduğu ortaya çıkar. Çok geçmeden kardeşler, çılgın bilim adamları ve biyoteknolojiden yüzyıllık bir simyacıya uzanan bir iz peşine düşerler. uzuvlu cesetler ve eski ve kötü niyetli bir güç.

The CW'nin popüler dizisinden Winchester kardeşlerin önce görülmemiş bir macerasını ortaya çıkaran bir *Supernatural* romanı!

TITANBOOKS.COM

TITAN BOOKS SUPERNATURAL'DAN DA TEMİN

EDİLEBİLİR

EJDERHANIN KALBI

KEITH R.A. DECANDIDO TARAFINDAN

Hain melek Castiel, Sam ve Dean'i San Francisco'nun Çin Mahallesi'nde işlenen bir dizi vahşi cinayet konusunda uyardığında Ejderhanın Kalbi geri döndü. Ebeveynlerinin ve büyükanne ve büyükbabalarının başarısız olduğu yerde başarılı olabilecekler mi?

DOĞA ÜSTÜ

KUTSAL OLMAYAN NEDEN

JOE SCHREIBER TARAFINDAN

1862: Konfederasyon güçleri Georgia savaş alanında hücumla geçti.
2009 yılına geldiğimizde Sam ve Dean güneye korkunç derecede gerçek hale gelen bir iç savaş canlandırmasını araştırın.

OĞULLARIN

DOĞAÜSTÜ SAVAŞI

REBECCA DESSERTINE & DAVID REED TARAFINDAN

Lucifer'in peşine düşen çocuklar kendilerini Güney Dakota'da küçük bir kasabada bulurlar ve burada, onları evlerinden çok uzaklara gönderen bir teklifle gelen bir melek olan Don ile tanışır.

TITANBOOKS.COM

TITAN BOOKS SUPERNATURAL'DAN DA TEMİN

EDİLEBİLİR

BİR YIL GİTTİ

REBECCA DESSERTINE TARAFINDAN

Dean Sam'in cehennemde olduğuna inanmaktadır, bu yüzden Lisa ve Ben ile normal bir hayat yaşamaya çalışmaktadır. Ancak Lucifer'ı ve dolayısıyla Sam'i diriltebilecek bir büyü bulduğunda bunu araştırmak zorunda kalır.

DOĞAÜSTÜ ÇAKAL

ÖPÜCÜĞÜ

CHRISTA FAUST TARAFINDAN

Doğaüstü bir güçle katledilmiş yasadışı Meksikalı göçmenlerle dolu bir kamyon yol kenarında bulunur. Sam ve Dean araştırmaya başladıklarında yepyeni bir dünyanın içine sürüklenirler. Canavarlar.

DOĞAÜSTÜ GECE

TERÖRÜ

JOHN PASSARELLA TARAFINDAN

Sürücüsüz hızla giden bir araba, devasa bir Gila canavarı tarafından kovalanan evsiz bir adam... Hepsi kâbuslara konu olabilecek şeyler. Çocuklar, bazen kabusların geçmediğini fark ederler, hatta Uyanıksın.

[**TITANBOOKS.COM**](http://TITANBOOKS.COM)

The CW'nin popüler dizisi *Supernatural* için kapsamlı sezon rehberleri, tüm yıldızlarla yapılan özel röportajlar, fotoğraflar, sahne arkası sırları, eksiksiz bir bölüm rehberinin yanı sıra 16 sayfalık çarpıcı renkli fotoğraf bölümü.

DOĞA ÜSTÜ

RESMİ REFAKATÇİ

BİRİNCİ
SEZON
İKİNCİ
SEZON
ÜÇÜNCÜ
SEZON
DÖRDÜNCÜ
SEZON
BEŞİNCİ
SEZON
ALTINCI SEZON

NICHOLAS KNIGHT TARAFINDAN

TITAN BOOKS SUPERNATURAL'DAN ÇOK YAKINDA

RESMİ REFAKATÇİ YEDİNCİ SEZON
NICHOLAS KNIGHT TARAFINDAN

TITANBOOKS.COM

DOĞAÜSTÜ™

**RESMİ
DOĞAÜSTÜ
DERGİ**

dizinin yıldızları ve kamera arkası ekibiyle özel röportajlar, en son haberler ve klasik bölümlere odaklanıyor!

Ayrıca, çekilebilir posterler!

ŞİMDİ ABONE OLMAK İÇİN ARAYIN

ABD 1 800 999 9718

İNGİLTERE 0844 844 0387

Daha fazla bilgi için:

www.titanmagazines.com/supernatural

Telif Hakkı© 2012 Warner Bros. Entertainment Inc.

SUPERNATURAL ve ilgili tüm karakterler ve unsurlar Warner Bros. Entertainment Inc. şirketinin ticari markalarıdır ve © Warner Bros.

İçindekiler

<u>Önsöz</u>	
<u>Bir İki Üç</u>	
<u>Dört</u>	
<u>Beş</u>	
<u>Altı</u>	
<u>Yedi</u>	
<u>Sekiz</u>	
<u>Dokuz</u>	
<u>On</u>	
<u>On bir On iki</u>	
<u>On üç</u>	
<u>On Dört On</u>	
<u>Beş</u>	
<u>Onaltı</u>	
<u>Onyedi</u>	
<u>Onsekiz</u>	
<u>Ondokuz</u>	
<u>Yirmi</u>	
<u>Yirmi Bir Yirmi</u>	
<u>İki Yirmi Üç</u>	
<u>Yirmi Dört</u>	
<u>Yirmi Beş</u>	
<u>Yirmi Altı</u>	
<u>Yirmi Yedi</u>	
<u>Yirmi Yirmi</u>	
<u>Dokuz Sekiz</u>	
<u>Otuz</u>	
<u>Thirty-One</u>	

Otuz İki
Otuz Üç
Otuz Dört
Otuz Beş
Otuz Altı
Otuz Otuz
Otuz Dokuz
Yedi Sekiz
Kırk
Kırk Bir
Kırk İki Kırk
Üç Kırk
Dört Kırk
Beş Kırk
Altı
Kırk Yedi
Kırk Kırk
Dokuz
Sekiz Elli

İçindekiler

Önsöz
Bir İki Üç
Dört
Beş
Altı
Yedi
Sekiz
Dokuz
On
On bir On iki
On üç
On Dört On
Beş
Onaltı
Onyedi
Onsekiz
Ondokuz
Yirmi
Yirmi Bir Yirmi
İki Yirmi Üç
Yirmi Dört
Yirmi Beş
Yirmi Altı
Yirmi Yedi
Yirmi Yirmi
Dokuz Sekiz
Otuz
Thirty-One

Otuz İki
Otuz Üç
Otuz Dört
Otuz Beş
Otuz Altı
Otuz Otuz
Otuz Dokuz
Yedi Sekiz
Kırk
Kırk Bir
Kırk İki Kırk
Üç Kırk
Dört Kırk
Beş Kırk
Altı
Kırk Yedi
Kırk Kırk
Dokuz
Sekiz Elli

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

